

ЦЪРКВАТА НА ИСУС ХРИСТОС НА СВЕТИИТЕ ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ • НОЕМВРИ 2012 Г.

Диахона

Речи от общата конференция

Възрастовата граница
за пълновременните
мисионери понижена

Обявени два нови
храма

Нова младежка
учебна програма

© WALTER BANE, ДА НЕ СЕ КОПИРА

И се наситиха, от Уолтър Рейн

“И като взе петте хляба и двете риби, (Исус) погледна на небето и благослови; и разчупи хлябовете, и даваше на учениците да наслагат отпреде им; раздели и двете риби на всичките.

И ядоха всички и се наситиха” (Марка 6:41–42).

“А ония, които ядоха, бяха около пет хиляди мъже, освен жени и деца” (Матей 14:21).

СЪБОТНА СУТРЕШНА СЕСИЯ

- 4 Добре дошли на конференцията
Президент Томас С. Монсън
- 6 Можете ли да се почувствате така и сега?
Старейшина Куентин А. Кук
- 10 Знам го. Живея с това. Обичам го.
Ан М. Диб
- 12 Един неизказуем дар от Бог
Старейшина Крейг К. Кристенсън
- 15 "Понеже Аз живея и вие ще живеете"
Старейшина Шейн М. Боуън
- 18 Питайте мисионерите! Те могат да ви помогнат!
Старейшина Ръсел М. Нелсън
- 21 Поводите за съжаление и решенията за промяна
Президент Дитер Ф. Ухтдорф

СЪБОТНА СЛЕДОБЕДНА СЕСИЯ

- 25 Вотът на подкрепа за църковните служители
Президент Хенри Б. Айринг
- 26 Да станем добри родители
Старейшина А. Том Пери
- 29 Да бъдем ревностно заети
Старейшина М. Ръсел Балард
- 32 "Ела при Мене, о доме Израилев"
Старейшина Лари Еко Хоук
- 34 Какво би дал човек в замяна на живота си?
Старейшина Робърт К. Гай
- 37 Храмов стандарт
От старейшина Скот Д. Уайтинг
- 39 Изпитание на вярата ви
Старейшина Нийл А. Андерсън
- 43 Защитавайте децата
Старейшина Далин Х. Оукс

СВЕЩЕНИЧЕСКА СЕСИЯ

- 47 Братя, имаме работа за вършене
Старейшина Д. Тод Кристоферсън
- 51 Храбри и сърцати, силни и жизнерадостни
Епископ Гари Е. Стивънсън
- 54 Внимавайте за вас самите
Старейшина Антъни Д. Перкинз
- 57 Радостта от свещеничеството
Президент Дитер Ф. Ухтдорф

- 60 Помогнете им да се целят нависоко
Президент Хенри Б. Айринг
- 68 Да виждаме другите такива, каквито могат да станат
Президент Томас С. Монсън

НЕДЕЛНА СУТРЕШНА СЕСИЯ

- 72 Къде е шатратата?
Президент Хенри Б. Айринг
- 75 Единението
Президент Бойд К. Пакър
- 78 Първо наблюдавай, после служи
Линда К. Бъртън
- 81 Да научаваме със сърцата си
Старейшина Уолтър Ф. Гонзалес
- 83 Първата голяма заповед
Старейшина Джефри Р. Холанд
- 86 Помислете върху благословиите
Президент Томас С. Монсън

НЕДЕЛНА СЛЕДОБЕДНА СЕСИЯ

- 90 Да бъдем по-подобни на Христос християни
Старейшина Робърт Д. Хейлз
- 93 Радостта от изкуплението на мъртвите
Старейшина Ричард Г. Скот
- 96 Една стъпка по-близо до Спасителя
Ръсел Т. Осгъторп
- 99 Чрез вяра всички неща са изпълнени
Старейшина Марк Б. Наш
- 101 Да станеш истински ученик
Старейшина Дениъл А. Джонсън
- 104 Благословиите на причастието
Старейшина Дон Р. Кларк
- 106 Обърнати към Господа
Старейшина Дейвид А. Беднар
- 110 Бог да бъде с вас, довиждане
Президент Томас С. Монсън

ОБЩО СЪБРАНИЕ НА ОБЩЕСТВОТО ЗА ВЗАИМОПОМОЩ

- 111 Дали вярата в Единението на Исус Христос е записана в сърцата ни?
Линда К. Бъртън
- 115 Пробудете се за своите задължения
Керъл М. Стивънз
- 118 Господ не ви е забравил
Линда Ш. Рийвъз
- 121 Полагащият грижи
Президент Хенри Б. Айринг
- 64 Висши ръководители на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни
- 125 Указател на материалите от конференцията
- 126 Новини от Църквата
- 128 Общи президентства на помощните организации

Резюме на 182-та полугодишна обща конференция

СЪБОТНА СУТРЕШНА ОБЩА СЕСИЯ, 6 ОКТОМВРИ 2012 Г.

Председателства: президент Томас С. Монсън. Водещ: президент Хенри Б. Айринг. Откриваща молитва: старейшина Кевин Р. Дънкан. Закриваща молитва: старейшина Хуан А. Уседа. Музика от Хора на Табернакъл; диригенти Мак Уилбърг и Райън Мърфи; органисти Клей Кристенсън и Ричард Елиът: “Слава на Бог, хвала!” *Химни*, no. 50; “Основа на нашата вяра”, *Химни*, no. 55, ар. Уилбърг, изд. Oxford; “Господи, ще те обичам”, *Химни*, no. 138; “За пророка ни славим Те, Боже!”, *Химни*, no. 12; “Божият план ще следвам”, *Сборник детски песни*, 164, ар. Хофхайнс, непубликуван; “Да запеем с радост”, *Химни*, no. 3, ар. Уилбърг, непубликуван.

СЪБОТНА СЛЕДОБЕДНА ОБЩА СЕСИЯ, 6 ОКТОМВРИ 2012 Г.

Председателства: президент Томас С. Монсън. Водещ: президент Дитер Ф. Ухтдорф. Откриваща молитва: старейшина Герит У. Гонг. Закриваща молитва: старейшина Жозе Л. Алонсо. Музика от смесен хор от младежи от колове в Бениън и Тейлърсвил, Юта; диригент Бони Гудлиф, органисти Линда Маргетс и Бони Гудлиф: “Вдигни се, о, Сионе”, *Химни*, no. 50; “Чедо на Бога съм”, *Химни*, no. 186, ар. При, непубликуван; “Да работим с жар”, *Химни*, no. 153; “Господи, хвалим Твоето име”, *Химни*, no. 64, ар. Хъф, непубликуван.

СЪБОТНА ВЕЧЕРНА СВЕЩЕНИЧЕСКА СЕСИЯ, 6 ОКТОМВРИ 2012 Г.

Председателства: президент Томас С. Монсън. Водещ: президент Дитер Ф. Ухтдорф. Откриваща молитва: старейшина Джей Е. Дженсън. Закриваща молитва: старейшина Патрик Кийрън. Музика от хор на Мелхиседековото свещеничество от Огдън, Юта; диригенти Стивън П. Шанк и Дерек Фърч, органист Андрю Ънсуърт: “Praise to the Lord, the Almighty”, *Нутнс*, no. 72; “В обич живеете”, *Химни*, no. 193, ар. Фърч, непубликуван; “О, Иехова, поведи ни”, *Химни*, no. 57; “Смели воители на Израил”, *Химни*, no. 166, ар. Шанк, непубликуван.

НЕДЕЛНА СУТРЕШНА ОБЩА СЕСИЯ, 7 ОКТОМВРИ 2012 Г.

Председателства: президент Томас С. Монсън. Водещ: президент Дитер Ф. Ухтдорф. Откриваща молитва: старейшина Марлин К. Дженсън. Закриваща молитва: старейшина Кийт Р. Едуардз. Музика от Хора на Табернакъл; диригент Мак Уилбърг; органисти Ричард Елиът и Андрю Ънсуърт: “О, истина що е?” *Химни*, no. 173; “Зора зазори”, *Химни*, no. 1, ар. Уилбърг, непубликуван; “Does the Journey Seem Long?” *Нутнс*, no. 127, ар. Уилбърг, непубликуван (солист Шейн Уарби); “От небесния ни Цар избрани”, *Химни*, no. 156; “If the Savior Stood Beside Me,” CSMP от Сали Дефорд, ар. Кардън, непубликуван; “If the Way Be Full of Trial, Weary Not,” *Songs of Zion* (1912), no. 158, ар. Уилбърг, непубликуван.

НЕДЕЛНА СЛЕДОБЕДНА ОБЩА СЕСИЯ, 7 ОКТОМВРИ 2012 Г.

Председателства: президент Томас С. Монсън. Водещ: президент Хенри Б. Айринг. Откриваща молитва: старейшина Октавиано Тенорио. Закриваща молитва: старейшина Лари У. Гибънз. Музика от Хора на Табернакъл; диригенти Мак Уилбърг и Райън Мърфи; органисти Линда Маргетс и Бони Гудлиф: “The Day Dawn Is Breaking”, *Нутнс*, no. 52, ар. Мърфи, непубликуван; “Молиш ли се ти?” *Химни*, no. 87, ар. Уилбърг, пуб. Jackman; “Ликувайте, Господ е Цар!”, *Химни*, no. 51; “Бог да бъде с вас, довиждане”, *Химни*, no. 97, ар. Уилбърг, непубликуван.

СЪБОТНА ВЕЧЕРНА СЕСИЯ, ОБЩО СЪБРАНИЕ НА ОБЩЕСТВОТО ЗА ВЗАИМОПОМОЩ, 29 СЕПТЕМВРИ 2012 Г.

Председателства: президент Томас С. Монсън. Водещ: Линда К. Бъртън. Откриваща молитва: Мария Торес. Закриваща молитва: Мелинда Бароу. Музика от хор на несемейни пълнолетни сестри от колове за несемейни Солт Лейк Боневил, Солт Лейк Холадей и Мъри Юта; диригент Емили Уодли; органист Линда Маргетс: “Да работим с жар”, *Химни*, no. 153; потпури от “Той изпрати Сина Си”, *Сборник детски песни*, 34, и “Да бъда като Исус”, *Сборник*

детски песни, 78, ар. Сали Дефорд, непубликуван; “Така удивен съм”, *Химни*, no. 118; “Със Тебе всеки час”, *Химни*, no. 69, ар. Бийби, пуб. Larice.

РЕЧИТЕ ОТ КОНФЕРЕНЦИЯТА СА НА РАЗПОЛОЖЕНИЕ

За достъп до речи от общата конференция на различни езици посетете **conference.lds.org**. После изберете език. Обикновено в рамките на 2 месеца след конференцията аудио записите са на разположение в центровете за разпространение.

ДОМАШНИ ПОСПАНИЯ И ПОСПАНИЯ ЗА ОБУЧЕНИЕ ПРИ ПОСЕЩЕНИЕ

За домашни послания и послания за обучение при посещение моля, изберете обръщение, което най-добре съвпада с нуждите на онези, които посещавате.

НА КОРИЦАТА

Лице: Снимка Дерек Израилсън.
Гръб: Снимка Лесли Нилсън.

СНИМКИ ОТ КОНФЕРЕНЦИЯТА

Кадрите от общата конференция в Солт Лейк Сити са предоставени от Крейг Даймънд, Уелдън С. Андерсън, Джон Люк, Матю Рийър, Коуди Бел, Лесли Нилсън, Уестън Колтън, Сара Дженсън, Дерен Израилсън, Скот Дейвис, Кристи Джордан, Ранди Колиър, Лойд Елдридж и Кара Кол; в Ботсвана от Джон Хънтсман; в Бразилия от Франциско Флавио Диас Карнеиро; в Естония от Аманда Робинсън; в Гърция от Дейвид А. Моуър; в Италия от Кристофъд Дийн; в Мексико от Карлос Израел Гутиерес Роблес; в Мозамбик от Денил Осбърн; в Полша от Луис Дженсън; в Шотландия от Джон Дж. Греъм; в Испания от Антъни Гарсия Корнус и в Тайван от Дани Чан Ла.

НОЕМВРИ 2012 Г., ГОД. 18 БР. 4
ЛИАХОНА 10491 112

Официално международно списание на Църквата
на Исус Христос на светиите от последните дни

Първото Президентство: Томас С. Монсън,
Хенри Б. Айринг, Дитер Ф. Ухтдорф

Кворумът на дванадесетте апостоли: Бойд К. Пакър,
Л. Том Пери, Ръсел М. Нелсън, Далин Х. Оукс, М. Ръсел
Балард, Ричард Г. Скот, Робърт Д. Хейлз, Джефри Р. Холанд,
Дейвид А. Беднар, Куентин Л. Кук, Д. Тод Кристоферсън,
Нийл Л. Андерсън

Редактор: Крейг А. Кардън

Съветници: Шейн М. Боуън, Брамли Д. Фостър,
Кристофър Голдън-мл., Антъни Д. Перкинз

Изпълнителен директор: Дейвид Т. Уорнър

Директор Семейство и подкрепа на членовете:

Винсънт А. Вон

Директор Църковни списания: Ален Р. Лойбърт

Бизнес управител: Гарф Канън

Административен редактор: Р. Вал Джонсън

Помощник-административен редактор:

ЛаРене Портър Гонт

Сътрудник публикации: Мелиса Зентено

Екип автори и редактори: Сюън Барет, Райън Кар,
Дейвид Диксън, Дейвид А. Едуардз, Матю Д. Флитън,
Минди Рай Фридман, Хикари Лофтс, Лия Маклаханън,
Майкъл Р. Морис, Ричард М. Ромни, Пол Ванденберге,
Джулия Уудбъри

Изпълнителен директор оформление:

Дж. Скот Кнудсън

Директор оформление: Тад Р. Питърсън

Екип дизайн: Джинет Андрюз, Фей П. Андръс,
С. Кимбъл Бот, Томас Чайлд, Кери Лин Ч. Херин, Колийн
Хинкли, Ерик П. Джонсън, Скот М. Мууи, Брад Тийри

Координатор авторски права: Колет Небекър Он

Ръководител производство: Джейн Ан Питърс

Екип дизайн и производство: Кони Боутроп Бридж,
Хауърд Г. Браун, Джули Бърдет, Брайън У. Гиги, Кетлийн
Хауърд, Денис Кърби, Джини Дж. Нилсън, Тай Пилър,
Гейл Тейт Рафърти

Предпечат: Джеф Л. Мартин

Директор печат: Крейг К. Седуик

Директор разпространение: Евън Ларсън

Превод: Росица Крупева/Георги Кралев/Георги Василев/
Вивиан Богданова

За абонamenti и цени извън САЩ и Канада се свържете
с вашия местен църковен център за разпространение или
ръководител на район/клон.

**Изпращайте ръкописи и питания до Liahona, Room
2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT
84150-0024, USA; или e-mail: liahona@ldschurch.org.**

Лиахона (термин от Книгата на Мормон, който означава
"компас" или "нещо, което напътства") се публикува на
албански, арменски, бислама, български, камбоджански,
себуано, китайски, хърватски, чешки, датски, холандски,
английски, естонски, фиджи, фински, френски,
немски, гръцки, хаитянски, хинди, унгарски, исландски,
индонезийски, италиански, японски, кирибати, корейски,
латвийски, литовски, малгашки, маршалезе, монголски,
норвежки, полски, португалски, румънски, руски, самоа,
синхалски, словенски, испански, шведски, тагалог,
таитянски, тай, тонга, украински, урду и вьетнамски.
(Честотата варира според езика).

© 2012 г. на Intellectual Reserve, Inc. Всички права
запазени. Отпечатано в САЩ.

Текстът и нагледните материали в *Лиахона* могат да
бъдат размножавани с нетърговска цел за ползване у дома
или в Църквата. Нагледните материали не могат да бъдат
размножавани, ако това изрично е забранено в бележката
до произведението. Въпросите относно авторските права
следва да бъдат отправяни до Intellectual Property Office, 50 E.
North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; e-мейл:
cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

November 2012 Vol. 18 No. 4. LIAHONA (USPS 311-480)
Bulgarian (ISSN 1085-4312) is published four times a year
(April, May, October, and November) by The Church of Jesus
Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple Street, Salt
Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$4.00 per year;
Canada, \$4.80 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid
at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change
of address. Include address label from a recent issue; old and
new address *must* be included. Send USA and Canadian
subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address
below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card
orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by
phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement
#40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution
Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

УКАЗАТЕЛ НА ГОВОРИТЕЛИТЕ

Андерсън, Нийл А., 39
Балард, М. Ръсел, 29
Беднар, Дейвид А., 106
Боуън, Шейн М., 15
Бъртън, Линда К., 78, 111
Кристенсън, Крейг К., 12
Кристоферсън, Д. Тод, 47
Клаарк, Дон Р., 104
Кук, Куентин А., 6
Диб, Ан М., 10
Еко Хоук, Лари, 32
Айринг, Хенри Б., 60,
72, 121
Гай, Робърт К., 34
Гонзалес, Уолтър Ф., 81
Хейлз, Робърт Д., 90
Холанд, Джефри Р., 83
Джонсън, Дениъл А., 101
Монсън, Томас С., 4, 68,
86, 110
Наш, Марк Б., 99
Нелсън, Ръсел М., 18
Оукс, Далин Х., 43
Осгъторп, Ръсел Т., 96
Пакър, Бойд К., 75
Перкинз, Антъни Д., 54
Пери, Л. Том, 26
Рийвз, Линда Ш., 118
Скот, Ричард Г., 93
Стивънз, Керъл М., 115
Стивънсън, Гари Е., 51
Ухтдорф, Дитер Ф., 21, 57
Уайтинг, Скот Д., 37

УКАЗАТЕЛ НА ТЕМИТЕ

активиране, 68
благодарност, 110
брак, 26, 43, 47
въдъхновение, 86
Възкресение, 15
Възстановяване, 18
вяра, 39, 72, 99, 111
вярност, 83
деца, 15, 43
дъг, 115
Единение, 6, 75, 104, 111
жертва, 34
завети, 54
Израилевият дом, 32
изучаване, 10, 96
извлечение, 81
Исус Христос, 15, 18, 75,
99, 111, 118
Книгата на Мормон, 32
милосърдие, 121
мисионерска работа, 4, 18
младежи, 60
молитва, 86
надежда, 15
несгода, 39, 110, 115
обич, 10, 78, 83, 118
обръщане във вярата, 6,
54, 81, 96, 106
Общество за взаимопо-
мощ, 111, 115, 121

освещаване, 51
откровение, 60
подчинение, 101
покаяние, 34, 75
порнография, 6
преподаване, 18, 96
приоритети, 21
причастие, 104
работа, 47
работа, 29
радост, 21, 57
Светият Дух, 12, 81, 99
свещеничество, 47, 51,
54, 57
свидетелство, 68, 106
свобода на избор, 51
семейна история, 93
семейство, 26, 43, 54
служба, 12, 29, 57, 72, 78,
101, 110, 115, 121
смелост, 51, 68
смирение, 34, 72
смърт, 15
стандарт, 37
таланти, 60
ученичество, 21, 29, 78,
83, 90, 101
храмове, 4, 12, 37, 93
християнство, 90
целомъдрие, 6, 39

От президент Томас С. Монсън

Добре дошли на конференцията

Нека слушаме внимателно посланията ... така че да чувстваме Духа Господен и да придобием знанието, което Той желае да получим.

Д околкото мога да видя, всички места са заети – освен няколко там в дъното. Има място за подобрение. Тези места са за хората, които може малко да са закъснели заради трафика, да може да има място за тях.

Това е велик ден – денят на конференцията. Чухме как прекрасният хор пее възхитителна музика. Всеки път, когато чуя хор, орган или пиано, мисля за моята майка, която казваше, “Харесват ми всички твои постижения, всички получени от теб степени, цялата свършена от теб работа. Единствено съжалявам, че не показва постоянство с пианото”. Благодаря, майко.

Иска ми се да бях постоянен.

Колко е хубаво, братя и сестри, да ви приветствам на 182-та полугодишна обща конференция на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни.

Откакто се срещнахме преди шест месеца, бяха осветени три нови храма и един бе повторно осветен. През май имах привилегиата да осветя красивия храм Канзас Сити Мисури и да посетя свързаното с него културно празненство. В речта си утре сутринта ще спомена повече подробности от това празненство.

През юни президент Дитер Ф. Ухтдорф освети дългоочаквания храм в Манауш, Бразилия, а в началото на септември президент Хенри Б. Айринг повторно освети ремонтирания храм в Буенос Айрес, Аржентина, като аз имах привилегиата да осветя този храм преди почти 27 години. Само преди две седмици президент Бойд К. Пакър освети прекрасния храм Бригъм Сити в неговия роден град, където е отгледан.

Както съм казвал преди, никоя църковна сграда не е по-важна от храма и ние сме доволни да имаме 139 действащи храма по света, с още 27 обявени или в строеж. Благодарни сме за тези свети сгради и за благословиите, които те дават в живота ни.

Тази сутрин имам удоволствието да обявя пет допълнителни храма, които в предстоящите месеци и години ще построим на следните места: Тусон, Аризона и Арекипа, Перу. Подробности за тези храмове ще бъдат предоставени в бъдеще, когато бъдат получени необходимите разрешения и одобрения.

Братя и сестри, сега ще се спра на друга тема – а именно мисионерската служба.

Вече известно време Първото Президентство и Кворума на дванадесетте апостоли са позволявали на млади мъже от определени страни да служат на възраст 18 години, когато те са достойни и способни, завършили са гимназия и да изразили искрено желание да служат. Тази политика е била водена само в някои държави и е позволила на хиляди млади мъже да отслужат почетни мисии, като също така изпълнят изискванията от тях военни задължения и образователни възможности.

Представянето на тези 18-годишни мисионери е било положително. Техните президенти на мисия съобщават, че са послушни, верни, зрели и служат толкова добре, колкото по-възрастните мисионери в същите мисии. Тяхната вяроност, подчинение и зрялост ни подтиква да дадем същата възможност за по-ранна мисионерска служба на *всички* млади мъже, независимо от страната, от която идват.

Имам удоволствието да обявя, че, считано от днес, всички достойни и способни млади мъже, завършили гимназия или неин еквивалент, независимо от това къде живеят, ще имат възможността да бъдат препоръчвани за мисионерска служба с навършване на 18 години, вместо 19. Не казвам, че

всички млади мъже ще служат на тази по-ранна възраст, нито че трябва да го правят. По-скоро, въз основа на личните обстоятелства, както и по преценка на свещеническите ръководители, тази възможност е вече на разположение.

Когато с молитва размишлявахме на каква възраст младите мъже могат да започнат своята мисионерска служба, ние също така обмислихме на каква възраст биха могли да служат младите жени. Днес имам удоволствието да обявя, че способните, достойни млади жени, които имат желание да служат, могат да бъдат препоръчвани за мисионерска служба с навършване

на 19 години, вместо 21.

Подчертаваме, че мисионерската работа е едно свещеническо задължение – и насърчаваме всички млади мъже, които са достойни, физически и умствено способни, да откликнат на призованието за служба. Много млади жени също служат, но нямат същото задължение да служат, което имат младите мъже. Но ние уверяваме младите сестри на Църквата, че те могат да дадат ценен принос като мисионерки и приветстваме тяхната служба.

Все още се нуждаем се от много повече възрастни двойки мисионери. Доколкото ви позволяват

обстоятелствата, доколкото отговаряте на условията за пенсиониране и доколкото ви позволява здравето, насърчавам ви да се подготвите за пълновременна мисионерска служба. И съпругът, и съпругата ще изпитат по-голяма радост заедно, докато служат на чедата на нашия Отец.

Сега, мои братя и сестри, нека слушаме внимателно посланията, които ще бъдат отправени през следващите два дни, така че да чувстваме Духа Господен и да придобием знанието, което Той желае да получим. Да бъде такова нашето преживяване се моля в името на Исус Христос, амин. ■

От старейшина Куентин Л. Кук
От Кворума на дванадесетте апостоли

Можете ли да се почувствате така и сега?

*Някои хора в Църквата смятат, че не могат да
отговорят на въпроса на Алма с решително “да”.
Те не се чувстват така сега.*

Президент Монсън, ние ви обичаме, уважаваме и подкрепяме! Това исторически значимо обявление относно мисионерската служба е вдъхновяващо. Спомням си вълнението през 1960 г., когато възрастта за служба на младите мъже бе снижена от 20 на 19 години. Пристигнах в Британска мисия като новопризован 20-годишен. Първият 19-годишен в нашата мисия бе старейшина Джефри Р. Холанд, едно невероятно попълнение. Няколко месеца той се притесняваше, че не е на 20. После в течение на годината пристигнаха още много 19-годишни. Те бяха покорни и верни мисионери и делото напредваше. Уверен съм, че сега ще бъде пожъната дори по-голяма реколта, докато праведни, отдадени мисионери изпълняват заповедта на Спасителя да проповядват Неговото Евангелие.

Според мен вие от подрастващото поколение сте по-добре подготвени от всяко предишно поколение.

Познанието ви на Писанията е особено впечатляващо. Обаче предизвикателствата, с които се сблъсква вашето поколение, докато

се готвите да служите, са подобни на тези, с които се сблъскват всички членове на Църквата. Всички ние си даваме сметка, че културата в по-голямата част от света не способства за праведността или духовната отдаденост. През цялата история ръководителите на Църквата са предупреждавали хората и са проповядвали покаяние. В Книгата на Мормон Алма младши бил толкова утрижен за неправедността и липсата на отдаденост, че се оттеглил като върховен съдия, ръководител на народа на Нефи, и посветил всичките си усилия на своето пророческо призвание¹.

В един от най-вълнуващите стихове в цялото Свето писание Алма заявява, “ако сте изпитали промяна в сърцата си и ако сте почувствали, че пеете песента на изкупващата любов, можете ли да се почувствате така и сега?”².

Местните ръководители на Църквата по света съобщават, че разглеждани като цяло, членовете, особено нашата младеж, никога не са били по-силни. Но почти винаги безпокоят два въпроса: първо, предизвикателството от засилващата се неправедност в света, и второ, апатията и липсата на отдаденост у някои членове. Те търсят съвет

как да помогнат на членовете да следват Спасителя и да постигнат дълбоко и трайно обръщане във вратата.

Този въпрос, “Можете ли да се почувствате така и сега?”, е актуален от векове. С всичко, което сме получили през тази диспенсация – включително Възстановяването пълнотата на Евангелието на Исус Христос, изливането на духовни дарове и безспорните небесни благословии, предизвикателството на Алма никога не е било по-важно.

Скоро след като Езра Тафт Бенсън е призван като апостол през 1943 г., президент Джордж Албърт Смит³ съветва, “Твоята мисия ... е да ... предупреждаваш хората ... колкото е възможно по-любезно, че покаянието ще бъде единствения универсален лек за злините на този свят”⁴. Когато е направено това заявление, ние сме били в разгара на Втората световна война.

Днес моралният упадък ескалира. Един виден писател наскоро каза, “Всеки знае, че културата е отровна, и никой не очаква това да се промени”⁵. Постоянното изобразяване и показ на насилие и неморалност в музиката, развлекателната индустрия, изкуството и други медии в нашата съвременна всекидневна култура е без прецедент. Това е драматично описано от един уважаван баптистки теолог, който заявява, “Духовната имунна система на една цяла цивилизация е наранена”⁶.

Нищо чудно, че някои хора в Църквата смятат, че не могат да отговорят на въпроса на Алма с решително “да”. Те не се чувстват така сега. Смятат, че живеят във време на духовна суша. Други са гневни, обидени или разочаровани. Ако тези описания се отнасят до вас⁷, важно е да прецените защо не можете да се почувствате така сега.

Не е задължително повечето от изпадналите в духовна суша и страдащите от липса на отдаденост да са въввлечени в тежки прегрешения, но те са направили неразумни избори. Някои са небрежни при съблюдаването на светите завети. Други

отдават по-голямата част от времето си на по-маловажни каузи. Някои допускат крайни културни или политически възгледи да отслабят предаността им към Евангелието на Исус Христос. Някои се потапят в Интернет материали, които преувеличават и в някои случаи измислят недостатъци на ранните ръководители на Църквата. После си правят погрешни заключения, които могат да повлияят на свидетелството им. Всеки, който е направил подобни избори, може да се покае и да бъде духовно обновен.

Потапянето в Писанията е съществено за духовното подхранване⁸. Словото Божие вдъхновява отдадеността и действа като изцеляващ балсам за наранени чувства, гняв или разочарование⁹. Когато отдадеността ни, по каквато и да е причина, намалее, част от решението е покаяние¹⁰. Отдадеността и покаянието тясно се преплитат.

Ч. С. Люис, един пламенен и прагматичен християнски автор, излага въпроса по един изключително силен начин. Той твърди, че християнството казва на хората да се покаят и им обещава прошка; но докато хората не разберат и почувстват, че се нуждаят от опрощение, християнството не им говори нищо. Той заявява, “Когато сте болни, ще слушате лекаря”¹¹.

Пророкът Джозеф сочи, че преди кръщението ви може да сте на неутрална земя между доброто и злото. Но “когато сте се присъединили към тази Църква, вие сте постъпили да служите на Бог. Като сте сторили това, сте напуснали неутралната земя и повече не можете да се върнете обратно на нея”. Той ни съветва никога да не изоставяме Учителя¹².

Алма подчертава, че чрез Единението на Исус Христос “ръцете на милостта Му са протегнати” към онези, които се покаят¹³. После той задава задълбочени и важни въпроси, като: Готови ли сме да срещнем Бога? Опазили ли сме се невинни? Всички ние следва да размишляваме над тези въпроси. Собственият опит на Алма, който не успява да следва

верния си баща и после достига до едно драматично разбиране колко много се нуждае от прошка и какво означава да пее песента на изкупващата любов, е силен и убедителен.

Макар всичко, което намалява отдадеността, да е важно, две практически културни предизвикателства са едновременно преобладаващи и важни. Първото предизвикателство се състои в нелюбезността, насилието и домашното малтретиране. Второто в сексуалната неморалност и нечистите помисли. Те често предшестват и са първопричините на избора да сме по-малко отдадени.

Отношението ни към най-близките ни хора е от основна важност. Насилие, малтретиране, липса на вежливост и неуважение у дома са неприемливи – и за възрастните, и за подрастващото поколение. Баща ми не беше активен в Църквата, но бе забележително добър пример, особено в отношението си към майка ми. Той обичаше да казва, “Бог ще държи мъжете отговорни за всяка сълза, която причиняват на съпругите си”. Същата концепция е подчертана в “Семейството: прокламация към света”. Тя гласи, “(Онези) които безчестят брачния партньор или детето си, ... един ден ще бъдат отговорни пред Бога за това”¹⁴. Независимо от културата, в която сме израснали, и дали нашите родители са ни малтретирани или не, ние не трябва да малтретираме физически, емоционално или словесно никого¹⁵.

отговорност да учите децата си да водят морален, праведен живот и да крачат праведно пред Господа. А имайки предвид обявлението на президент Монсън от тази сутрин, важно е да разберем, че това може с вяра да бъде постигнато в домове, които са място на убежище, където добротата, прошката, истината и праведността тържествуват. Родителите трябва да имат куража да филтрират или наблюдават достъпа до Интернет, филмите, телевизията и музиката. Родителите трябва да имат куража да казват “не”, да защитават истината и да дават силно свидетелство. Децата ви трябва да знаят, че вие имате вяра в Спасителя, обичате своя Небесен Отец и подкрепяте ръководителите на Църквата. В домовете ни трябва да процъфтява духовна зрялост. Надеждата ми е никой да не напусне тази конференция без разбирането, че моралните теми на времето ни трябва да се обсъждат в семейството. Епископите, ръководителите на свещеничеството и помощните организации трябва да подкрепят семействата и да се грижат там да се преподават духовни принципи. Домашните учители и посещаващите учителки трябва да помагат, особено при деца на самотни родители.

Младият мъж, когото споменах, искрено попита дали апостолите знаят колко рано в живота следва да започне обучението и защитата против порнографията и нечистотата. Той наблегна, че в някои области не е прекалено рано дори още преди младите да са завършили обучението си в НУД.

Юноши, които са били изложени на неморални изображения от много ранна възраст, се ужасяват, че вече не отговарят на изискванията за мисионерска служба и светите завети. В резултат вярата им може да бъде сериозно накърнена. Искам да ви уверя, млади хора, че както учи Алма, чрез покаяние можете да отговорите на условията за всички небесни благословии²⁰. Именно това е целта на Единението на Спасителя. Моля говорете с родителите си или

Потребността от учтивост в обществото никога не е била толкова важна. Основата на добротата и любовността се полага в дома ни. Не е чудно, че общите взаимоотношения между хората се влошават пропорционално на разстройството на семейството. Семейството е основа за обич и поддържане на духовността. Семейството спомага за атмосфера, където може да процъфтява съблюдаването на религията. Действително има “красота навсякъде наоколо, когато у дома има любов”¹⁶.

Сексуалната неморалност и нечистите помисли нарушават стандартите, установени от Спасителя¹⁷. В началото на тази диспенсация сме били предупредени, че сексуалната неморалност вероятно ще бъде най-голямото предизвикателство¹⁸. Без покаяние подобно поведение ще причинява духовна суша и загуба на отдаденост. Кино, телевизия, Интернет често предават принизяващи послания и образи. Президент Дитер Ф. Ухтдорф и аз наскоро бяхме в едно село в джунглата на Амазонка и видяхме сателитни чинии дори над някои малки, скромни бараки. Радвахме се, че в този отдалечен район на разположение има чудесна информация. Скоро осъзнахме също, че няма място по земята, което да не може да бъде засегнато от

похотливите, неморални и възбуждащи изображения. Това е една от причините порнографията да е се превърнала в такъв бич в наши дни.

Наскоро водих проникновен разговор с един 15-годишен носител на Аароновото свещеничество. Той ми помогна да разбера колко лесно е в тази ера на Интернет младежите почти по невнимание да бъдат изложени на нечисти и дори порнографски изображения. Той посочи, че относно повечето принципи, които проповядва Църквата, в обществото има поне известно признание, че нарушаването им има унищожителен ефект върху здравето и благоденствието. Той спомена пушенето, употребата на наркотици и алкохол от младежите. Но отбеляза, че няма съответстващ протест или дори значимо предупреждение от обществото като цяло относно порнографията или неморалността.

Мои скъпи братя и сестри, анализът на този млад мъж бе верен. Какъв е отговорът? От години пророци и апостоли са учили относно важността на спазването на религиозните обичаи у дома¹⁹.

Родители, отдавна са отминали дните, когато редовното активно участие в църковни събрания и програми, макар и да е съществено, ще може да изгълни свещената ви

доверен съветник и се посъветвайте с епископа си.

Когато става дума за морал, някои възрастни вярват, че привързаността към някой единичен важен хуманитарен проект или принцип отменя необходимостта да се придържаме към ученията на Спасителя. Те си казват, че грешното сексуално поведение е “дреболия, ... (ако аз съм) ... добър и милосърден човек”²¹. Подобно мислене е голяма самозаблуда. Някои млади хора ме информират, че в сегашната ни култура не е “яко” човек да бъде прекалено усърден, включително да се старее да живее строго в съответствие с праведните принципи²². Моля ви, не попадайте в този капан.

Когато се кръщаваме, ние обещаваме да вземем върху си името на Исус Христос, *с твърдост* да Му служим до края²³. Подобен завет изисква смело усилие, отдаденост и почтеност, ако искаме да продължим да пеем песента на изкупващата любов и да останем наистина обърнати във вратата.

Един исторически пример за отдаденост да бъдеш силен и непоклатим за всяка възраст е описан от британски олимпиец, участник в олимпиадата от 1924 г. в Париж, Франция.

Ерик Лидел бил син на шотландски мисионер в Китай и отдаден религиозен човек. Той вбесил ръководството на британския олимпийски комитет, като отказал, въпреки огромния натиск, да бяга на квалификацията за 100 метра, провеждана в неделя. В крайна сметка той победил в състезанието на 400 метра. Примерът на Лидел да откаже да се състезава в неделя е особено вдъхновяващ.

Описания и спомени в негова чест се позовават на вдъхновяващите слова на Исаия, “Но ония, които чакат Господа, ще подновят силата си, ще се издигнат с крила като орли. Ще тичат и няма да се уморят, ще ходят и няма да отслабнат”²⁴.

Достойното за уважение поведение на Лидел беше особено въздействащо върху решението на най-малкия ни син да не участва в

спортни прояви в неделя, и по-важното, да се разграничи от неправоедното и светско поведение. Той използва цитата от Исаия в годишника на училището му. Ерик Лидел е оставил силен пример на решимост и отдаденост на принципите.

Когато младежите ни следват съвета на президент Монсън, готвейки се да служат на мисия и когато ние живеем според принципите, проповядвани от Спасителя, и се готвим да срещнем Бог²⁵, ние печелим далеч по-важно състезание²⁶. Ние ще имаме Светият Дух за свой водач за духовно напътствие. Всички, чиито живот не е в ред, помнете, никога не е твърде късно да превърнем Единението на Спасителя в основа на нашата вяра и живот²⁷.

По думите на Исаия, “Ако са греховете ви като мораво, ще станат бели като сняг; Ако са румени като червено, ще станат като бяла вълна”²⁸.

Искрената ми молитва е всеки от нас да предприеме всичко необходимо да чувстваме Духа *сега*, тъй че да *можем* да пеем песента на изкупващата любов с все сърце. Свидетелствам за силата на Единението на Спасителя, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Алма 4:15–19.
2. Алма 5:26.
3. Джордж Албърт Смит тогава е президент на Кворум на дванадесетте апостоли. Той ще стане президент на Църквата на 21 май 1945 г. (Вж. *Deseret News 2012 Church Almanac*, 2012 г., стр. 98.)
4. Джордж Албърт Смит, в Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* 1987 г., стр. 184.
5. Peggy Noonan, “The Dark Night Rises,” *Wall Street Journal*, 28–29 юли, 2012 г., стр. A17.
6. Dr. R. Albert Mohler Jr., президент на The Southern Baptist Theological Seminary, презентация на религиозни ръководители, Ню Йорк Сити 5 септ., 2012 г.
7. Вж. 2 Нефи 2:27.
8. Вж. Иоана 5:39; Амос 8:11; вж. и James E. Faust, “A Personal Relationship with the Savior,” *Ensign*, ноем. 1976 г., стр. 58–59.
9. Вж. Алма 31:5.
10. Вж. Алма 36:23–26.
11. C. S. Lewis, *Mere Christianity*, 1952 г., стр. 31–32. Люис бил стипендиант по английска литература в Оксфорд, а впоследствие ръководител на катедра по средновековен и ренесансов английски в Кеймбридж.
12. Вж. *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит* 2007 г., стр. 324; вж. и Откровението 3:15–16.
13. Алма 5:33.
14. “Семейството: прокламация към света”, *Лиахона*, ноем. 2010 г., стр. 129.
15. Вж. Richard G. Scott, “Removing Barriers to Happiness,” *Ensign*, май 1998 г., стр. 85–87. Някои културни императиви противоречат на ученията на Спасителя и могат да ни поведат по грешен път. Когато бях в Южния Пасифик, срещнах един човек, който бе проучвател на Църквата от години. Той сподели, че бил дълбоко развълнуван, когато един ръководител на Църквата заявил на конференция на свещеничеството, “Ръцете, които по-рано сте използвали, за да удрият децата си, трябва да бъдат използвани за благослов на децата ви”. Той изслуша мисионерските беседи, бе кръстен и стана голям ръководител.
16. “Love at Home,” *Hymns*, no. 294.
17. Вж. Алма 39.
18. Вж. Ezra Taft Benson, “Cleansing the Inner Vessel,” *Ensign*, май 1986 г., стр. 4.
19. Президент Гордън Б. Хинкли представя “Семейството: прокламация към света” на общо събрание на Обществото за взаимопомощ през септември 1995 г. Президент Томас С. Монсън ръководи преработката на първа глава от *Handbook 2: Administering the Church* (2010), “Families and the Church in God’s Plan.”
20. Вж. Алма 13:27–30; 41:11–15.
21. Ross Douthat, *Bad Religion: How We Became a Nation of Heretics*, 2012 г., стр. 238; вж. и Алма 39:5.
22. Не допускайте култура, изпълнена с насилие, аморалност и критика към хората, които живеят според принципите, проповядвани от Спасителя, да разколебава вратата ви. Както внимателно го е написал поетът Уудсуърд, “Хранете (ума си) с възвишени мисли, тогава нито зли езици, нито прибързани отсъждения, нито подигравки на егоистични хора ... ще преобладават над светлата ви вяра, нито ще я смущават” (“Lines Composed a Few Miles above Tintern Abbey,” в *The Oxford Book of English Verse*, ред. Christopher Ricks, 1999 г., стр. 346).
23. Мороний 6:3; курсив добавен; вж. и Мосия 18:13.
24. Исаия 40:31; вж. Robert L. Backman, “Day of Delight,” *New Era*, юни 1993 г., стр. 48–49.
25. Вж. Алма 34:32.
26. Вж. 1 Коринтяните 9:24–27.
27. Вж. Еламан 5:12. Оливър Уендъл Холз-ст. съветва, “Открих, че голямото нещо в този свят е не толкова къде стоим, колкото посоката, в която се движим: за да стигнем селестиялното пристанище, понякога трябва да плаваме по вятъра, понякога против него, но да плаваме – не да лежим на дрейф, нито на котва” (*The Autocrat of the Breakfast-Table* 1858 г., стр. 105).
28. Исаия 1:18.

От Ан М. Диб

Втора съветничка в Общото президентство на Младите жени

Знам го. Живея с това. Обичам го.

Ние сме последователи на нашия Спасител Исус Христос. Такива думи и увереност са резултат на усърдно и последователно усилие. То се полага лично. То е процес за цял един живот.

Вдъхновявам се от примера на праведните членове на Църквата, включително на чудесните младежи. Вие смело гледате към Спасителя. Вие сте предани, послушни и чисти. Благословиите, които получавате поради вашата добрина, влияят по един дълбок и често незабележим начин не само на вашия живот, но и на моя живот и живота на безброй други хора.

Преди няколко години се бях наредила на опашката, за да напазарувам в местния хранителен магазин. Пред мен имаше една млада жена на около 15 години. Тя изглеждаше уверена и щастлива. Забелязах нейната тениска и не можах да се въздържа да не я заговоря. Започнах, “Ти не си от този щат, нали?”

Тя се изненада от моя въпрос и отговори, “Не, не съм. От Колорадо съм. Как разбрахте?”

“От твоята тениска”, обясних. Направих своето точно предположение, след като прочетох следните думи на тениската, “Аз съм мормонка. А ти?”

Продължих, “Държа да ти кажа, че съм впечатлена колко си уверена и готова да се открояваш и носиш толкова смело изказване. Виждам, че си различна и бих искала всички млади жени и всички членове на Църквата да бъдат също така убедени и уверени”. Приключихме с покупките и си казахме довиждане.

Обаче дни и седмици след тази случайна среща аз сериозно се замислях над случилото се. Чудех се как това момиче от Колорадо бе придобила такава увереност в своята идентичност като член на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Просто не можах да се съдържа да не помисля какъв съдържателен израз бих избрала да напиша на *моята* тениска и той да отразява моите вяра и свидетелство. В ума ми възникваха множество възможни фрази. Накрая измислих идеалното заявление, което с гордост бих носила: “Аз съм мормонка. Знам го. Живея с това. Обичам го”.

Днес бих искала да съсредоточа коментарите си върху това смело и пълно с надежда изказване.

Първата част от това изказване е увереното и неизвиняващо се заявление: “Аз съм мормон”. Точно както младата жена, която срещнах в магазина, не се страхуваше да каже на света, че е член на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, надявам се ние никога да не се притесняваме да кажем, “Аз съм мормон”. Трябва да бъдем уверени, подобно на апостол Павел, когато казва, “Не се срамувам от благовестието Христово; понеже е Божия сила за спасение на всекиго, който вярва”¹. Като членове ние сме последователи на нашия Спасител Исус Христос. Такива думи и увереност са резултат на усърдно и последователно усилие. То се полага лично. То е процес за цял един живот.

Следващата част от изказването потвърждава, “Знам го”. В съвременния свят съществуват множество дейности, теми и интереси, които си съперничат за всяка минута от нашето внимание. С толкова много отвличащи вниманието неща дали имаме силата, дисциплината и отдадеността да останем съсредоточени върху нещата, които са от най-голямо значение? Дали сме също толкова компетентни в евангелските истини, колкото в обучението, кариерата, хобитата, спортовете и текстовете и туитър съобщения? Дали активно търсим да открием отговори на въпросите си, като се угощаваме с Писанията и ученията на пророците? Търсим ли потвърждението на Духа?

Придобиването на знание е важен и вечен принцип. Пророкът Джозеф Смит “обича знанието заради неговата сила за праведност”². Той казва: “Знанието е необходимо за живота и благочестието. ... Чувайте, всички вие, братя, това е големият ключ: знанието е силата Божия за спасение”³.

Всички истини и познания са важни, но сред неспирните разсейващи фактори във всекидневния

живот ние трябва да обръщаме особено внимание на увеличаването на нашето познание за Евангелието, за да можем да разбираме как да прилагаме евангелските принципи в живота си⁴. С нарастването на нашето познание за Евангелието ние ще чувстваме все повече увереност в своето свидетелство и ще можем да кажем, “Знам го”.

Следващото изказване е “Живей с това”. Писанията ни казват, че ние трябва да бъдем “изпълнители на словото, а не само слушатели”⁵. Ние живеем според Евангелието и ставаме “изпълнители на словото”, като упражняваме вяра, като се подчиняваме, като с обич служим на другите, като следваме примера на Спасителя. Ние действаме почтено и правим това, което знаем че е правилно “по всяко време, за всяко нещо и на всяко място”⁶, независимо дали някой гледа или не.

В нашето смъртно състояние никой не е свършен. Дори с нашите най-прилежни усилия да живеем според Евангелието, всички ще допускаме грешки и всички ще извършваме грехове. Колко утешително е знанието, че чрез изкупителната жертва на нашия Спасител на нас може да ни бъде простено и отново да бъдем пречистени. Този процес на истинско покаяние и опрощение укрепва нашето свидетелство и решителност да се подчиняваме на Господните заповеди и да живеем според евангелските стандарти.

Когато мисля за израза “Живей с това”, аз се сещам за една млада жена на име Каригън, която срещнах. Тя пише: “Аз съм член на Църквата за малко повече от година. ... Докато бях проучвателка, един от признаците, по които узнах, че това е истинната Църква, е чувството, че накрая бях открила църква, която учи на скромност и стандарти. Лично съм виждала какво става с хората, когато отхвърлят заповедите и изберат погрешната пътека. Много отдавна взех решението да живея според високи морални стандарти. ... Чувствам се така благословена, че открих истината и че

се кръстих. Толкова съм щастлива”⁷.

Заключителният израз в моето декларативно заявление е “Обичам го”. Придобиването на знание за Евангелието на Исус Христос и усърдното живеене според евангелските принципи във всекидневния живот кара членовете на Църквата за възклицават с ентузиазъм, “Обичам Евангелието!”

Изпитваме това чувство, когато Светият Дух ни засвидетелства, че сме чеда на нашия Небесен Отец, че Той мисли за нас и че вървим по правилната пътека. Нашата обич към Евангелието нараства, когато изпитваме обичта на нашия Отец в Небесата и обещания от Спасителя мир, докато Му показваме, че имаме желанието да Му се подчиняваме и да Го следваме.

В различни моменти на живота ни, независимо дали сме нови членове или цял живот сме били такива, можем да открием, че енергичният ентузиазъм е отслабнал. Понякога това се случва, когато времената са трудни или трябва да бъдем

търпеливи. Понякога това се случва в апогея на нашия просперитет и изобилие. Когато изпитвам това чувство, аз знам, че трябва наново да съсредоточа усилията си върху увеличаването на моето познание за Евангелието и върху по-пълното прилагане на евангелските принципи в живота ми.

Един от най-ефективните, но понякога трудни за прилагане евангелски принципи е смириенето и подчиняването на Божиата воля. В Своята молитва в Гетсиманската градина Христос казва на Отца, “Обаче, не Моята воля, но Твоята да бъде”⁸. Нашата молитва също трябва да бъде такава. Често именно в такива моменти на тиха молитва ние се чувстваме обгърнати в обичта на Небесния Отец и тогава тези радости и изпълнени с обич чувства се възстановяват.

На едно събрание за ръководители на Младите жени в Юджийн, Орегон, имах привилегията да се срещна и да поговоря със сестра Ками Уилбъргър. Разказът, който

сестра Уилбъргър сподели с мен, ми даде свидетелство за силата на това една млада жена да познава, да живее и да обича Евангелието.

Деветнадесет годишната дъщеря на сестра Уилбъргър на име Брук трагично починала преди няколко години по време на своята лятна ваканция след първата година на следването си. Сестра Уилбъргър сподели, “За нашето семейство това бе труден и мрачен период. Но все пак Брук ни остави един чудесен дар. Докато тя растеше, не можехме да осъзнаем това, но през всяка година и момент на нейния кратък живот Брук ни беше дарявала с най-доброто нещо, което една дъщеря може да даде на родителите си. Брук бе една праведна Божия дъщеря. ... Поради този дар и особено поради даващата възможности сила на Единението, аз можах да получа силата, утехата и обещания от Спасителя мир. За мен няма съмнение къде се намира Брук сега и нямам търпение отново да бъдем заедно”⁹.

Имам свидетелство за великия план за вечно щастие на нашия Небесен Отец. Знам, че Той ни познава и обича. Знам, че Той е изпратил нашия пророк, президент Томас С. Монсън, за да ни насърчава и помага да се върнем при Него. Моля се всеки от нас да положи усилието да може уверено да заяви, “Аз съм мормон. Знам го. Живеея с това. Обичам го”. Казвам смиренно тези неща в името на Исус Христос, амин. ■

Бележка: За допълнително изучаване препоръчвам да прочетете Алма 32 и речта на старейшина Далин Х. Оукс, “The Challenge to Become” (Liahona, яну. 2001 г., стр. 40–43).

БЕЛЕЖКИ

1. Римляните 1:16.
2. George Q. Cannon, в *Ученията на президентите на Църквата: Джозеф Смит*, 2007 г., стр. 279.
3. *Ученията: Джозеф Смит*, стр. 282; вж. и Martha Jane Knowlton Coray, тетрадка, Библиотека за църковна история, Солт Лейк Сити.
4. Вж. преживяване по ценността знание номер 1, *Личен напредък за младите жени* (брошура, 2009 г.), стр. 38.
5. Яковово 1:22.
6. Мосия 18:9.
7. Лична кореспонденция.
8. Лука 22:42.
9. Лична кореспонденция.

От старейшина Крейг К. Кристенсън
От Президентството на Седемдесетте

Един неизказуем дар от Бог

Светият Дух работи в съвършено единство с Небесния Отец и Исус Христос, като изпълнява много важни роли и специални отговорности.

През 1994 г. президент Хауърд У. Хънтър покани всички членове на Църквата да “утвърдят храма ... като велик символ на членството (ни)”¹. По-късно същата година бе завършено строителството на храма Баунтифул Юта. Като много други хора ние нямахме търпение да заведем младото си семейство на деня на отворените врати преди освещаването. Погрижихме се усърдно да подготвим децата си да влязат в храма, като искрено се молихме това да бъде едно духовно преживяване за тях, така че храмът да заеме важно място в живота им.

Докато благоговейно крачехме из храма, открих, че се възхищавам на величествената архитектура, на елегантния, придаващ завършеност интериор, на светлината, блестяща през високите прозорци и на многото вдъхновяващи картини. Във всяко отношение това свещено здание бе наистина изящно.

Влизайки в селестиялната стая, внезапно осъзнах, че по-малкият ми син, 6-годишният Бен, се е вкопчил в крака ми. Изглеждаше неспокоен

– вероятно дори малко разтревожен.

“Какво не е наред, сине?”, прошепнах аз.

“Татко”, отвърна той, “какво ми става? Никога преди не съм се чувствал така”.

Разпознавайки, че вероятно това е първият път, когато малкият ни син чувстваше влиянието на Светия Дух по такъв силен начин, аз коленичих на пода до него. Докато другите посетители крачеха покрай нас, Бен и аз прекарахме няколко минути един до друг, научавайки заедно за Светия Дух. Бях удивен от лекотата, с която можехме да обсъждаме неговите свещени чувства. Докато говорехме, стана ясно, че най-вдъхновяващо за Бен е не онова, което той *виждаше*, а онова, което *чувстваше* – не физическата красота около нас, а тихия мек глас на Духа Божий в сърцето му. Споделих с него какво бях научил от собствения си опит, тъкмо както детското му удивление бе пробудило у мен едно дълбоко чувство на благодарност за този неизказуем дар от Бог – дарът на Светия Дух².

Кой е Светият Дух?

Светият Дух е третият член на Божеството и като такъв, подобно на Бог Отец и на Исус Христос, познава нашите мисли и намеренията на сърцата ни³. Светият Дух ни обича и желае да бъдем щастливи. След като знае предизвикателствата, с които ще се сблъскаме, Той може да ни напътства и да ни научи на всички неща, които трябва да направим, за да се завърнем и отново да живеем с нашия Небесен Отец⁴.

За разлика от Небесния Отец и Исус Христос, Които имат славни тела от плът и кости, Светият Дух е личност от духа, която общува с нашите духове чрез чувства и впечатления⁵. Като духовно същество Той има изключителната отговорност да бъде посредник, чрез който се получава личното откровение. В Писанията Светият Дух често бива назоваван Духът Господен, Светият Дух на обещанието или просто Духът⁶.

Каква е мисията на Светия Дух?

Светият Дух работи в съвършено единство с Небесния Отец и Исус Христос, като изпълнява много важни роли и специални отговорности. Основната цел на Светия Дух е да дава свидетелство за Бог Отец и Неговия Син Исус Христос⁷ и да ни учи на истината за всички неща⁸. Едно сигурно свидетелство от Светия Дух носи далеч повече увереност от свидетелство от който и да е друг източник. Президент Джозеф Фийлдинг Смит учи, че „Духът Божий, говорейки на духа на човека, има сила да предава истината с по-голям ефект и разбиране, отколкото когато истината е предадена дори при личен контакт с небесни същества“⁹.

Светият Дух е известен също и като Утешителят¹⁰. В моменти на беда, отчаяние или просто когато трябва да знаем, че Бог е наблизо, Светият Дух може да повдигне духа ни, да ни даде надежда и да ни научи „на миролюбивите неща на царството“¹¹, като ни помага да почувстваме „Божия мир, който никой ум не може да схване“¹².

Преди няколко години, когато всички роднини се събрахме за празнична вечеря, баща ми започна да си играе с много от своите внуци. Внезапно без никакъв признак той колабира и бързо почина. Това внезапно събитие можеше да бъде унищожително, особено за внуците му, повдигайки въпроси, на които е трудно да се отговори. Обаче като събрахме децата около нас, докато се молехме и четяхме словата на пророците от Книгата на Мормон за целта на живота, Светият Дух утеша лично всеки един от нас. По начини, които трудно се описват с думи, отговорите, които търсехме, дойдоха по ясен начин в сърцата

ни. В онзи ден ние намерихме мир, който наистина надхвърляше *нашето* разбиране, като при това свидетелството на Светия Дух бе сигурно, безспорно и истинно.

Светият Дух е учител и откровител¹³. Като изучаваме, размишляваме и се молим относно евангелските истини, Светият Дух просветлява ума ни и оживотворява разбирането ни¹⁴. Той прави истината да бъде записана по незаличим начин в душите ни и в сърцата ни и може да предизвика голяма промяна. Като споделяме тези истини със семействата си, с членове на Църквата и с приятели и съседи в общностите ни, Светият Дух става и техен

Как ни говори Светият Дух?

Ние всички сме имали преживявания със Светия Дух, макар и не винаги да сме ги разпознавали. Когато в ума ни идват вдъхновени мисли, знаем, че те са истинни чрез духовните чувства, които проникват в сърцата ни. Президент Бойд К. Пакър учи: „Светият Дух говори с глас, който вие по-скоро *чувствате*, отколкото *чувате*. ... И макар ние да говорим за „чуване“ нашепванията на Духа, човек по-често описва един подтик, казвайки, „Имах *чувството*...“¹⁸. Именно тези свещени усещания от Светия Дух, чрез които научаваме какво Бог желае да правим ние, са, както е казано в Писанията, „духът на откровението“¹⁹.

Какво означава да получим дара на Светия Дух?

Учейки нашия малък 6-годишен син Бен, мислех, че е важно да правим разлика между това какво той чувства, което е влиянието на Светия Дух, и дара на Светия Дух, който се получава след кръщението. Преди кръщението всички честни и искрено търсещи истината могат да почувстват от време на време влиянието на Светия Дух. Обаче възможността да имаме постоянното спътничество на Светия Дух и *пълнотата* на всички свързани с това благословии са на разположение само на достойни кръстени членове, които получават дара на Светия Дух чрез полагане на ръце от хора, носещи властта на Божието свещеничество.

Чрез дара на Светия Дух ние получаваме допълнителна способност и духовни дарове, засилено откровение и защита, постоянно напътствие и насока, и обещаните благословии за освещаване и възвисяване в селестиялното царство. Всички тези благословии ни се дават в резултат на нашето лично желание да ги получим, и идват, когато подредим живота си според Божиата воля и търсим Неговото постоянно напътствие.

Когато се връщам назад към преживяването ми с Бен в храма

учител, защото Той носи евангелското послание „в сърцата на чедата човешки“¹⁵.

Светият Дух ни вдъхновява да подаваме ръка в служба на другите. За мен най-живите примери за вслушване в подтиците на Светия Дух в служба на другите идват от живота и служението на президент Томас С. Монсън, който казва: „При изпълняването на нашите отговорности аз съм научил, че когато обърнем внимание на даден безмълвен подтик и действаме в съответствие с него незабавно, нашият Небесен Отец ще направлява стъпките ни и ще благославя живота ни и живота на другите. Не познавам по-сладостно преживяване, нито по-скъпоценно чувство от това да обърна внимание на подтик, само за да открия, че Господ е отговорил на молитвата на някой друг чрез мен“¹⁶.

Споделям само едно мило преживяване. Докато служел като епископ, президент Монсън научил, че една сестра, член на неговия район, Мери Уотсън, била в болница. Когато отишъл да я види, той разбрал, че тя е в голяма стая с няколко други пациентки. Когато доближил сестра Уотсън, пациентката на съседното легло бързо покрила главата си.

След като президент Монсън поговорил със сестра Уотсън и й дал свещеническа благословия, той се ръкувал, казал довиждане и се

приготовил да си върви. После се случило нещо простичко, но удивително. Цитирам от личния спомен на президент Монсън за това преживяване:

„Просто не можех да напусна нейната част от стаята. Сякаш някаква невидима ръка лежеше на рамото ми и с душата си чувствах, че чувам следните думи: „Иди до съседното легло, където онази дребна женица покри лицето си, когато влезе“. Направих го. ...

Приближих се до леглото на другата пациентка, внимателно я потупах по рамото и предпазливо отмахнах чаршафа, който закриваше лицето ѝ. И я гледай! Тя също бе член на моя район. Не знаех, че е в болницата. Името ѝ беше Катлийн Макий. Когато очите ни се срещнаха, тя възкликна през сълзи, „О, епископе, когато влязохте през вратата, реших, че идвате да ме видите и благословите в отговор на молитвите ми. Вътрешно се радвах да мисля, че сте знаели, че съм тук, но когато спряхте пред другото легло, сърцето ме заболя и разбрах, че сте дошли да видите не мен“.

Казах на сестра Макий: „Няма знание, че аз не съм знаел, че вие сте тук. Важното е, че нашият Небесен Отец е знаел и че вие сте се молили наум за свещеническа благословия. Именно Той ме подтикна да наруша усамотението ви“¹⁷.

Баунтифул, изпитвам много мили чувства и впечатления. Ясно си спомням, че докато бях погълнат от величието на онова, което можех да видя, едно малко дете до мен разпозна силните чувства в сърцето си. С едно внимателно напомняне бях поканен не само да спра и да коленича, но и да чуя призива на Спасителя да станем като малко дете – смирени, кротки и готови да чуем тихия мек глас на Неговия Дух.

Давам свидетелство за живата реалност и божествена мисия на Светия Дух и че чрез силата на Светия Дух ние можем да узнаем истината за всички неща. Давам свидетелство, че дарът на Светия Дух е най-скъпоценния и неизказуем дар на Небесния Отец за всички, които дойдат при Неговия Син, бъдат кръстени в Неговото име и получат Светия Дух чрез потвърждаване в Неговата Църква. За тези свещени неща аз давам лично свидетелство, в свящото име на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Howard W. Hunter, в Jay M. Todd, "President Howard W. Hunter: Fourteenth President of the Church," *Ensign*, July 1994, 5; вж. и Howard W. Hunter, "The Great Symbol of Our Membership," *Tambuli*, Nov. 1994, 3.
2. Вж. Учение и Завети 121:26.
3. Вж. Ама 12:7; 18:16–18; Учение и Завети 6:15–16.
4. Вж. 2 Нефи 32:5.
5. Вж. Учение и Завети 130:22.
6. Вж. Лука 4:1, 18; 11:13; Иоана 1:33; Ефесяните 1:13; Учение и Завети 88:3.
7. Вж. 2 Нефи 31:18; 3 Нефи 28:11; Учение и Завети 20:27.
8. Вж. Мороний 10:5.
9. Joseph Fielding Smith, *Doctrines of Salvation*, избр. Bruce R. McConkie, 3 т. (1954–1956), 1:47–48.
10. Вж. Иоана 14:26; Учение и Завети 35:19.
11. Учение и Завети 36:2.
12. Филипяните 4:7.
13. Вж. Лука 12:12; 1 Коринтяните 2:13; Учение и Завети 50:13–22; *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит*, 2007 г., стр. 132–133.
14. Вж. Учение и Завети 11:13.
15. 2 Нефи 33:1.
16. Томас С. Монсън, "Мълчи! Утихни!" *Лиахона*, ноем. 2002 г., стр. 55.
17. Вж. Thomas S. Monson, "Christ at Bethesda's Pool," *Ensign*, Nov. 1996, 18–19.
18. Boyd K. Packer, "Personal Revelation: The Gift, the Test, and the Promise," *Liahona*, юни 1997 г., стр. 10.
19. Учение и Завети 8:3; вж. и ст. 2.

От старейшина Шейн М. Боуън
От Седемдесетте

"Понеже Аз живея и вие ще живеете"

Благодарение на Него, именно нашия Спасител Исус Христос, тези чувства на скръб, самота и отчаяние един ден ще бъдат погълнати от пълнота на радост.

Докато служихме като млади мисионери в Чили, моят колега и аз срещнахме едно седемчленно семейство в клона. Майката идваше всяка седмица с децата си. Предположихме, че те бяха членове на Църквата от дълго време. След няколко седмици научихме, че не са били кръстени.

Незабавно се свързахме със семейството и попитахме дали можехме да ги посещаваме в техния дом и да ги учим. Бащата не се интересуваше да научи за Евангелието, но нямаше нищо против да преподаваме на неговото семейство.

Сестра Рамирес бързо напредна през уроците. Тя нямаше търпение да научи цялото преподавано от нас учение. Една вечер, докато обсъждахме кръщението на малки деца, ние ѝ преподадохме, че малките деца са невинни и нямат нужда от кръщение. Поканихме я да прочете в книгата на Мороний:

"Ето, казвам ти, че на това нещо ти трябва да поучаваш: Покаяние и кръщение за онези, които са отговорни и способни да вършат грях; да, поучавай родителите, че трябва

да се покаят, да бъдат кръстени и да се смирят като своите малки деца и те ще бъдат всички спасени с техните малки деца.

И малките им деца не се нуждаят нито от покаяние, нито от кръщение. Ето, кръщението е за покаяние, в изпълнение на заповедите, за опрощение на греховете.

Но малките деца са живи в Христа, дори от основаването на света; ако не е тъй, Бог е един пристрастен Бог, един променящ се Бог, Който показва предпочитание, защото колко много малки деца са умрели без кръщение!"¹

След като прочете този стих, сестра Рамирес започна да плаче. Моят колега и аз бяхме объркани. Попитах, "Сестра Рамирес, да не би да сме казали нещо, което да ви е обидило?"

Тя каза, "О, не, старейшина, нищо лошо не сте направили. Преди шест години ми се роди момченце. Той умря, преди да можем да го кръстим. Нашият свещеник ни каза, че понеже не беше кръстен, той щял да остане в чистилището за цялата вечност. Шест години съм носила

тази болка и вина. След като прочетох този стих, аз знам чрез силата на Светия Дух, че това е истина. Почувствах как от мен се вдига голяма тежест и това са сълзи на радост”.

Беше ми напоменено за ученията на Пророка Джозеф Смит, който проповядва следното утешаващо учение: “Господ прибира мнозина даже в младенческа възраст, за да избегнат човешката завист и скърбите и нечестията на този свят; те са твърде чисти и прелестни да живеят на земята, затова, ако помислим правилно, вместо да скърбим, имаме причина да се радваме, защото те са спасени от нечестията и скоро отново ще ги имаме при себе си”².

След шест години почти непоносими скръб и болка истинното учение, дадено чрез откровение от един любящ Отец в Небесата чрез жив пророк, осигури на тази измъчена жена един блажен мир. Не е необходимо да казвам, че сестра Рамирес и децата ѝ над осем години бяха кръстени.

Помня как писах на моето семейство, изразявайки своята благодарност в сърцето, че знаех тази и още много ясни и ценни истини на възстановеното Евангелие на Исус Христос. Не можех и да предполагам как този прекрасен и истинен принцип щеше в бъдеще да се окаже един балсам в Галаад за мен.

Бих искал да се обърна към онези от вас, които сте загубили дете и сте си задавали въпроса, “Защо на мен?” или вероятно дори сте поставяли под въпрос вашата собствена вяра в един любящ Отец в Небесата. Моята молитва е чрез силата на Светия Дух да мога да предложа известна надежда, мир и разбиране. Желанието ми е да бъда оръдие при подновяването на вашата вяра в нашия любящ Отец в Небесата, Който знае всички неща и ни позволява да преживяваме изпитания, така че да можем да Го опознаем и обичаме с разбирането, че без Него нямаме нищо.

На 4 февруари 1990 г. се роди нашият трети син и шесто дете. Нарекохме го Тайсън. Той бе едно

прекрасно момченце и семейството го посрещна с радостни сърца и разтворени обятия. Неговите братя и сестри толкова се гордееха с него. Всички мислехме, че той бе най-съвършеното малко момче, което някога се е раждало.

Когато Тайсън бе на шест месеца, той погълна парче тебешир, което бе намерил на килима. Тебеширът се заклепчи в гърлото на Тайсън и той престана да диша. Неговият по-голям брат донесе Тайсън горе, викайки ужасено, “Бебето не диша. Бебето не диша”. Започнахме да правим сърдечен масаж и се обадохме на бърза помощ.

Лекарите пристигнаха и отведоха Тайсън в болницата. В чакалната продължихме да се молим усилено и да умоляваме Бог за чудо. След цяла една вечност лекарката влезе в стаята и каза, “Много съжалявам. Не можем да направим нищо повече. Останете колкото ви е необходимо”. След това излезе.

Когато влязохме в стаята, където лежеше Тайсън, ние видяхме нашия извор на радост безжизнен. Сякаш малкото му тяло бе обгърнато от селестиален ореол. Той бе така сияен и чист.

В онзи момент ни се струваше, че животът ни е приключил. Как можехме да се върнем при останалите деца и някак да се опитаме да им обясним, че Тайсън нямаше да си дойде у дома?

До приключването на този разказ ще продължа да говоря от първо лице. Моята жена ангел и аз преживяхме заедно това изпитание, но няма начин да съумея да изразя майчините чувства и няма дори да се опитам да направя това.

Невъзможно е да се опишат смеситата от чувства, които изпитвах в онзи момент на живота си. Повечето време се чувствах сякаш в лош сън, очаквайки скоро да се събудя и този ужасен кошмар да приключи. В продължение на много нощи не можех да спя. Често посред нощ бродех от стая на стая, за да се уверя, че останалите ни деца бяха добре.

Чувството на вина измъчваше

душата ми. Чувствах се толкова виновен. Чувствах се измърсен. Аз бях негов баща; трябваше да бях направил повече, за да го предпазя. Ако само бях направил това или онова. Понякога дори днес, 22 години по-късно, тези чувства пропълзват в сърцето ми и аз трябва бързо да се освобождавам от тях, защото те могат да бъдат разрушителни.

Около месец след като Тайсън почина аз имах интервю със старейшина Дийн Л. Ларсън. Той отдели време да ме изслуша и винаги ще бъда благодарен за неговия съвет и обич. Той каза, “Не смятам, че Господ желае да се самонаказвате за смъртта на вашето момченце”. Почувствах обичта на моя Небесен Отец чрез един от Неговите избрани служители.

Но въпреки това мъчителните мисли продължаваха да ме тормозят и скоро започнах да чувствам гняв. “Това не е честно! Как Бог можа да ми причини това? Защо на мен? Какво направих, за да заслужа това?” Дори чувствах как се гневях на хора, които просто се опитваха да ни утешат. Помня как приятели казваха, “Знам как се чувстваш”. А аз си мислех, “Нямаш никаква представа как се чувствам. Просто ме остави на мира”. Скоро разбрах, че самосъжалението също може да бъде много унищожително. Бях засрамен от себе си, защото хранех лоши мисли към скъпи приятели, които само се опитваха да помогнат.

Когато чувствах как вината, гневът и самосъжалението се опитваха да ме унищожат, аз се молах сърцето ми да бъде променено. Чрез много лични и свети преживявания Господ ми даде ново сърце, и макар все още то да беше изпълнено със самота и болка, целият ми светоглед се промени. Беше ми дадено да разбера, че нищо не ми беше отнето, а по-скоро ме очакваше огромна благословия, ако докажа своята вяроност.

Животът ми започна да се променя и аз можех по-скоро да гледам напред с надежда, отколкото назад с отчаяние. Свидетелствам, че този

живот не е край. Светът на духовете наистина съществува. Ученията на пророците по отношение на живота след смъртта са истинни. Този живот е само един преходен етап на възходящото пътуване обратно към нашия Небесен Отец.

Тайсън все още е много важна част от нашето семейство. През годините бе нещо прекрасно да чувстваме милостта и добротата на един любящ Отец в Небесата, Който е позволил на семейството ни по много осезаеми начини да чувстваме влиянието на Тайсън. Свидетелствам, че завесата е тънка. Чувствата на вяност, обич и семейно единство не се прекратяват, когато обичните ни хора отиват от другата страна; по-скоро тези чувства се засилват.

Понякога хората питат, “Колко време ти трябваше да го преодолееш?” Истината е, че така и не можеш напълно да го преодолееш, докато отново не се събереш с отишлите си обични хора. Никога няма да изпитвам пълнота от радост, докато не се съберам в утринта на Първото възкресение.

“Защото човекът е дух. Елементите са вечни и когато дух и елемент са неразделно свързани, получават пълнота на радост, а когато те са разделени, човек

не може да получи пълнота от радост”³.

Но междувременно, както ни учи Спасителят, ние можем да дерзаем⁴.

Научих, че горчивата, почти непоносима болка може да стане сладка, когато се обърнете към Небесния Отец и помолите за Неговата утеха, давана чрез плана Му, чрез Неговия Син Исус Христос и чрез Неговия Утешител, тъкмо Светия Дух.

Каква славна благословия е това в нашия живот. Не би ли било трагично, ако не чувствахме голяма мъка при загубата на дете? Колко благодарен съм на моя Отец в Небесата, че Той ни позволява да обичаме дълбоко и да обичаме вечно. Колко благодарен съм за вечните семейства. Колко благодарен съм, че Той отново е открил чрез Своите живи пророци славния план на изкуплението.

Помнете чувствата, които са преобладавали във вашето сърце по време на погребението на обичния човек, когато сте си тръгнали от гробището и сте погледнали назад, за да видите самотния ковчег, чудейки се дали сърцето ви няма да се пръсне.

Свидетелствам, че благодарение на Него, именно нашия Спасител Исус Христос, тези чувства на

скръб, самота и отчаяние един ден ще бъдат погълнати от пълнота на радост. Свидетелствам, че можем да Му имаме доверие, когато казва:

“Няма да ви оставя сираци; ще дойда при вас.

Още малко, и светът няма вече да Ме вижда, а вие Ме виждате; понеже Аз живея и вие ще живеете”⁵.

Свидетелствам с думите в *Проповядвайте Моето Евангелие*, “когато се осланяме на Единението на Исус Христос, Той може да ни помогне да издържим на изпитания, болести и болка. Можем да бъдем изпълнени с радост, мир и утешение. Всяка несправедливост в живота може да бъде поправена чрез Единението на Исус Христос”⁶.

Свидетелствам, че през ярката и славна утрин на Първото възкресение вашите и моите обични хора ще излязат от гроба, така както е обещано от Самия Господ и ние ще получим пълнота на радост. Защото Той е жив и те ще бъдат живи. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Мороний 8:10–12.
2. *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит*, 2007 г., стр. 187.
3. Учение и Завети 93:33–34.
4. Вж. Иоана 16:33.
5. Иоана 14:18–19.
6. *Проповядвайте Моето Евангелие: ръководство за мисионерна служба* 2004 г., стр. 58.

От старейшина Ръсел М. Нелсън
От Кворума на дванадесетте апостоли

Питайте мисионерите! Те могат да ви помогнат!

Всички мисионери, млади и по-възрастни, служат с единствената надежда да направят по-добър живота на другите хора.

Мои обични братя и сестри, приятели, отправяме нашата любов и поздрав до всеки от вас. Развълнувани сме от обявлението на президент Томас С. Монсън тази сутрин, което промени минималната възраст за мисионерската служба на 18 г. за младите мъже и 19 г. за младите жени. Чрез тази възможност повече от вас, младежи, ще можете да се радвате на благословиите от мисионерската служба.

Преди 2 години, което бе категорично потвърдено тази сутрин, президент Монсън заяви, “всеки достоен, способен млад мъж следва да се подготви да отслужи мисия. Мисионерската служба е един дълг на свещеничеството – едно задължение, което Господ очаква от нас, на които е било дадено толкова много”¹. Той отново обясни, че за младите сестри мисията е доброволен избор, но не и задължение. И отново покани още повече

възрастни двойки да служат.

Подготовката за мисия е важна. Мисията е доброволен акт на служба към Бог и цялото човечество. Мисионерите финансират тази привилегия със собствените си спестявания. Родители, роднини, приятели и дарители в Общия мисионерски фонд могат също да помагат. Всички мисионери, млади и по-възрастни, служат с единствената надежда да направят по-добър живота на другите хора.

Решението да се отслужи мисия ще оформи духовната съдба на мисионера, на неговия съпруг или съпруга и на потомството им за поколения напред. Желанието да се служи е естествен резултат от обръщането във вярата, достойнството и подготовката на човека.

В тази широка световна аудитория мнозина от вас не принадлежат към Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни и знаят твърде малко за нас и нашите

мисионери. Вие слушате или гледате конференцията, защото желаете да научите повече за мормоните и какво проповядват нашите мисионери. Като научите повече за нас, ще откриете, че споделяме много общи ценности. Насърчаваме ви да запазите всичко добро и истинно и после да видите дали ние може да добавим още. В този свят, пълен с предизвикателства, ние от време на време се нуждаем от помощ. Религията, вечната истина и нашите мисионери формират важна част от тази помощ.

Нашите млади мисионери оставят настрана своето образование, работа, срещи и всичко друго, което младежите обикновено правят през този период на живота си. За период от 18 до 24 месеца те временно изоставят всичко поради дълбокото си желание да служат на Господ². А някои от мисионерите ни служат в по-зрелите години на живота си. Знам, че семействата им са благословени. В нашето собствено семейство в момента осмина служат като пълновременни мисионери – три дъщери, техните съпрузи, една внучка и един внук.

Някои от вас може да се питат относно името *мормон*. Това е наш прякор. Не е истинско име, макар да сме широко известни като мормони. Терминът произлиза от една книга със Свети писания, известна като Книгата на Мормон.

Истинското име на Църквата е Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Тя представлява възстановяване на първоначалната Христова Църква. Когато Той крачел по земята, организира Своята Църква. Призовавал апостоли, седемдесетници и други ръководители, на които дал свещеническа власт да действат от Негово име³. След като Христос и Неговите апостоли починали, хората променили обредите и учението. Първоначалната Църква и свещеничество били изгубени. След Средните векове и под ръководството на Небесния Отец, Исус Христос въздигнал отново Своята Църква. Сега

Милано, Италия

тя отново е жива, възстановена и функционира под Неговото божествено ръководство⁴.

Ние следваме Господ Исус Христос и проповядваме за Него. Ние знаем, че след Неговата славна победа над смъртта възкресеният Господ редица пъти се явил на Своите ученици. Той ял с тях. Крачел с тях. Преди окончателното Си Възнесение Той им възлага следната задача, “идете, ... научете всичките народи, и кръствайте ги в името на Отца и Сина и Светия Дух”⁵. Апостолите последвали това напътствие. Те също така призовавали други хора да им помагат в изпълнението на Господната заповед.

Днес под ръководството на съвременни пророци и апостоли същата задача е поставена на мисионерите на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Те служат в над 150 страни. Като представители на Господ Исус Христос те се стремят да изпълнят онази божествена заповед – подновена в наши дни от самия Господ – да отнесат пълнотата на Евангелието нашир и надлъж и да благословят живота на народите навсякъде⁶.

Мисионерите на възраст 18–25 години изглеждат млади по стандартите на света. Но те са благословени с дарове – като силата на Светия Дух, любовта Божия и свидетелство за истината, което ги прави могъщи посланици на Господ. Те споделят благите вести на Евангелието, което ще донесе истинска радост и вечно щастие на всички, които се вслушат в посланието. И в много случаи те правят това в страна и на език, които са им чужди.

Мисионерите се стремят да следват Исус Христос както на думи, така и на дело. Те проповядват за Исус Христос и Неговото Единение⁷. Те проповядват за буквалното възстановяване на древната Христова Църква чрез първия Господен пророк от последните дни, Джозеф Смит.

Възможно е по-рано да сте срещали и дори пренебрегвали мисионерите. Надеждата ми е да не се боите от тях, а да се учите. За вас те могат да бъдат източника, който да ви осигури достъп към небесата.

Това се случило с Джери, господин от протестантското вероизповедание, на шестдесет и няколко години, от Меса, Аризона. Бащата

на Джери бил баптистки свещеник; майка му – методистки свещеник. Един ден близката приятелка на Джери, Присила, споделила с него болката от смъртта на своето дете по време на раждане и тежкия развод, последвал скоро след това. Борейки се с живота като самотна майка, Присила имала 4 деца, 3 дъщери и син. Докато изливала сърцето си пред Джери, тя му признала, че мислела да отнеме собствения си живот. С всичката сила и обич, които успял да събере, Джери се опитал да ѝ помогне да разбере, че нейният живот има стойност. Той я поканил да дойде на служба в неговата църква, но Присила обяснила, че отдавна се отказала от Бог.

Джери не знаел какво да прави. По-късно, докато поливал дърветата в градината си, този вярващ мъж се помолил на Бог за напътствие. Докато се молел, чул в ума си един глас да му казва, “Спри момчетата на велосипедите”. Леко озадачен, Джери се зачудил какво може да означава това. Докато размишлявал над това впечатление, той погледнал към улицата и видял двама млади мъже с бели ризи и вратовръзки, каращи

велосипеди към дома му. Смаян от това “съвпадение”, той ги гледал как минават покрай него. После, осъзнавайки, че ситуацията изисква от него действие, извикал, “Ей, вие, спрете, моля ви! Трябва да говоря с вас!”

С озадачен, но развълнуван вид младите мъже спрели. Докато приближавали, Джери видял, че носят табелки с имена, идентифициращи ги като мисионери в Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Джери ги погледнал и казал, “Това може да звучи малко странно, но се молах и ми бе казано да спра момчетата на велосипедите. Погледнах към улицата и вие бяхте там. Можете ли да ми помогнете?”

Мисионерите се усмихнали и единият рекъл, “Да, със сигурност можем”.

Джери обяснил тревогата си във връзка с намерението на Присила. Скоро мисионерите започнали да се срещат с Присила, децата ѝ и Джери. Те обсъждали целта на живота и вечния план на Бог за тях. Джери, Присила и нейните деца израснали във вяра чрез искрена молитва, чрез изучаване Книгата на Мормон и пълното с обич общение с членове на Църквата. Вече крепката вяра на Джери в Исус Христос укрепнала още повече. Съмненията и мислите за самоубийство на Присила се превърнали в надежда и щастие. Те били кръстени и станали

членове на Христовата възстановена Църква⁸.

Да, мисионерите могат да помогнат по много начини. Например някои от вас могат да искат да узнаят повече за предците си. Може да знаете имената на вашите родители, дядовци и баби, но не и на прадедите си. Знаете ли техните имена? Бихте ли искали да научите повече за тях? Питайте мисионерите! Те могат да ви помогнат⁹! Те имат лесен достъп до обширните архиви със семейна история на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни.

Някои от вас са членове, но в момента не участват в църковни дейности. Вие обичате Господ и често мислите да се завърнете в Неговото стадо. Но не знаете как да започнете. Предлагам ви да попитате мисионерите¹⁰! Те могат да ви помогнат! Те могат също да помогнат, като учат любимите ви хора. Ние и мисионерите ви обичаме и желаем отново да донесем радостта и светлината на Евангелието в живота ви.

Някои от вас може да искат да научат как да победят пристрастяване или да живеят по-дълго, радвайки се на по-добро здраве. Питайте мисионерите! Те могат да ви помогнат! Независими изследвания показват, че като група членовете на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни са здрави хора.

Показателите за смъртността сред тях са сред най-ниските, а продължителността на живота им е по-висока от всяка друга изследвана и ясно обособена група за продължителен период от време (в САЩ)¹¹.

Някои от вас може да чувстват, че животът е зает и трескав, при все това дълбоко в сърцето си да чувствате разяждаща празнота, без посока или цел. Питайте мисионерите! Те могат да ви помогнат! Те могат да ви помогнат да научите повече за истинската цел на живота – защо сте тук на земята и къде отивате след смъртта. Може да научите как възстановеното Евангелие на Исус Христос ще благослови живота ви повече, отколкото можете да си представите в момента.

Ако сте загрижени за своето семейство, питайте мисионерите! Те могат да ви помогнат! Укрепването на брака и семействата е от върховна важност за светиите от последните дни. Семействата могат да бъдат заедно завинаги. Попитайте мисионерите да ви научат как това може да стане възможно за вашето семейство.

Мисионерите могат да ви помогнат също и с желанието ви за повече знание. Човешкият дух копнее за просветление. Независимо дали една истина идва от научна лаборатория или чрез откровение от Бог, ние я търсим! Славата Божия наистина е разум¹².

Израстването в учението включва както духовно, така и светско знание. Ние подчертаваме колко важно е да разбираме Светите писания. Едно независимо проучване наскоро установи, че светиите от последните дни са сред хората с най-дълбоки познания относно християнството и Библията¹³. Ако искате по-добре да разберете Библията, да разберете Книгата на Мормон и да получите по-широко разбиране за братството на хората и за Бог като баща на всички ни, питайте мисионерите! Те могат да ви помогнат!

Много от вас имат дълбоко желание да помагат на хората в нужда. Понеже следваме Исус Христос, ние, светиите от последните дни,

отделяме огромно внимание на тази неутолима нужда¹⁴. Всеки може да се присъедини към нас в помощта за нуждаещите се и да осигурява помощ за жертвите на природни бедствия навсякъде по света. Ако искате да участвате, питайте мисионерите! Те могат да ви помогнат!

А ако искате да знаете повече за живота след смъртта, за небесата, за Божия план за вас, ако искате да знаете повече за Господ Исус Христос, Неговото Единение и възстановяването на Неговата Църква, така както първоначално е била установена, питайте мисионерите! Те могат да ви помогнат!

Знам, че Бог е жив. Исус е Христос. Неговата Църква е била възстановена. Горещо се моля Бог да благослови всеки от вас и всеки от нашите скъпи мисионери. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Томас С. Монсън, "Като се срещаме отново заедно", *Лиахона*, ноем. 2010 г., 5–6.
2. Вж. Учение и Завети 4:3.
3. Вж. Матей 10:1; Лука 6:13; 10:1; Ефесяните 4:11–12.
4. Вж. Учение и Завети 1:30.
5. Матей 28:19.
6. Вж. Учение и Завети 68:8; 84:62; 112:28.
7. Вж. 1 Коринтяните 2:2; 2 Нефи 25:26.
8. Лична кореспонденция с У. Трейси Уотсън, бивш президент на мисия Аризона Меса.
9. Където споменавам поканата "питайте мисионерите", можете също така да помолите за помощ приятел, който е член на Църквата.
10. Активно участващи роднини, приятели и църковни ръководители, които също с удоволствие биха помагали.
11. Вж. James E. Enstrom and Lester Breslow, "Lifestyle and Reduced Mortality among Active California Mormons, 1980–2004," *Preventive Medicine*, vol. 46 (2008), 135.
12. Вж. Учение и Завети 93:36.
13. Вж. *U.S. Religious Knowledge Survey* (Pew Forum on Religion and Public Life, Sept. 28, 2010), 7.
14. Вж. Ram Cnaan, Van Evans, and Daniel W. Curtis, *Called to Serve: The Prosocial Behavior of Active Latter-day Saints* (University of Pennsylvania School of Social Policy and Practice, 2012); "Mormon Volunteerism Highlighted in New Study" (Mar. 16, 2012), <http://www.mormonnewsroom.org/article/mormon-volunteerism-report; Mormons in America: Certain in Their Beliefs, Uncertain of Their Place in Society> (Pew Forum on Religion and Public Life, Jan. 12, 2012), 43; Robert D. Putnam and David E. Campbell, *American Grace: How Religion Divides and Unites Us* (2010), 444–54.

От президент Дитер Ф. Ухтдорф
Втори съветник в Първото Президентство

Поводите за съжаление и решенията за промяна

Колкото повече се отдаваме на преследването на светостта и щастиято, толкова по-малка ще е вероятността да попаднем на пътеката към съжаленията.

Поводи за съжаление

Обичаме ви, президент Монсън. Благодарим ви за вашето вдъхновено и историческо обявление за строежа на нови храмове и мисионерската служба. Сигурен съм, че така ние и бъдещите поколения ще се радваме на големи благословии.

Скъпи мои братя и сестри, мои скъпи приятели! Всички ние сме смъртни. Надявам се това да не изненадва никого.

Никой от нас няма да остане на земята за дълго време. Разполагаме с известен брой скъпоценни години, които, погледнати от вечна перспектива, са едва като мигване на окото.

И после заминаваме. Духовете ни "се връщат при този Бог, Който (ни) даде живот"¹. Ние напускаме телата си, изоставяме нещата от този свят и продължаваме към следващата сфера на нашето съществуване.

Когато сме млади, ни се струва, че ще живеем вечно. Мислим,

че точно зад хоризонта ни очаква безкраен запас от изгреви и бъдещето ни изглежда като равен път, простиращ се в безкрайността пред нас.

Обаче колкото повече остаряваме, толкова повече поглеждаме назад и се удивяваме колко къс всъщност е този път. Удивяваме се как е възможно годините да са изминали така бързо. И започваме да се замисляме за направените избори и нещата, които сме свършили. В това начинание ние си спомняме множество хубави моменти, които стоплят душите ни и радват сърцата ни. Но също така помним поводите за съжаление – нещата, които бихме искали да се върнем и да променим.

Една медицинска сестра, която се грижи за неизлечимо болни хора, казва, че често задавала един прост въпрос на своите пациенти, докато те се подготвяли да си тръгнат от този живот.

“Има ли нещо, за което да съжалявате?”, питала тя².

Да бъдеш така близо до последния си смъртен ден често дава яснота на мислите, проникновение и перспектива. Затова когато тези хора били питани за нещата, за които съжаляват, те разтваряли сърцата си. Започвали да разсъждават за това, което биха променили, само ако можеха да върнат часовника назад.

Докато размишлявах над казаното от тях, изведнъж осъзнах как основополагащите принципи на Евангелието на Исус Христос могат да влияят на посоката на нашия живот в положителна насока, само ако ги прилагаме.

Няма нищо мистериозно в принципите на Евангелието. Изучавали сме ги в Писанията, обсъждали сме ги в Неделното училище и множество пъти сме слушали за тях от амвона. Тези божествени принципи и ценности са изложени директно и ясно; в тях има красота, дълбочина и сила; също така те със сигурност могат да ни помогнат да избегнем бъдещи поводи за съжаление.

Иска ми се да бях прекарвал повече време с хората, които обичам

Може би най-често срещания повод за съжаление на умиращите пациенти е, че не са прекарвали достатъчно време с хората, които обичат.

Особено мъжете повтарят следното оплакване: те “дълбоко съжаляваха, че са прекарали толкова много от живота си във всекидневното еднообразие на ... работата”³. Мнозина са пропуснали хубавите моменти, произлизащи от времето, прекарано с членове на семейството и приятели. И им липсва дълбоката връзка, която са могли да развият с хората, които значат най-много за тях.

Не е ли вярно, че често сме прекалено заети? И за съжаление дори носим своята заетост като почетна значка, сякаш самото състояние на заетост е постижение или признак за превъзхождащ живот.

А така ли е наистина?

Сещам се за нашия Господ и Пример, Исус Христос, и Неговия кратък живот сред хората от Галилея и Ерусалим. Опитвал съм се да си Го представя как бърза от едно събрание за друго или се е заел с няколко спешни задачи наведнъж.

И просто не се получава.

Вместо това виждам състрадателния и грижовен Син Божий целено да изживява всеки ден. Когато общува с хората около себе Си, те се чувстват важни и обичани. Той познава вечната ценност на хората, които среща. Той ги благославя, служи им. Въздига ги, изцелява ги. Дава им безценния дар на Своето време.

В наши дни е лесно само да се преструваме, че прекарваме време

с другите. С кликане на мишката можем да се “свържем” с хиляди “приятели”, без никога да се налага да видим лицата им. Технологиите могат да бъдат нещо прекрасно и могат да бъдат много полезни, когато не можем да бъдем близо до обичните си хора. Съпругата ми и аз живеем далеч от нашите скъпи роднини; знаем какво означава това. И въпреки това смятам, че поотделно и като общество не вървим в правилната посока, когато най-често се свързваме с роднини и приятели чрез качването на смешни снимки, препращането на незначителни неща и свързване със сайтове в Интернет. Предполагам, че този вид дейност може да бъде полезна, но колко време прекарваме, вършейки я? Ако не успяваме да отдадем най-доброто от себе си и своето пълно внимание на хората, които са наистина важни за нас, един ден ще съжаляваме.

Нека вземем твърдото решение да ценим хората, които обичаме, като прекарваме съдържателно време с тях и подхранваме ценни спомени.

Иска ми се да бях реализирал своя потенциал

Друг споменат от хората повод за съжаление е провала да се превърнат в човека, който смятат, че са могли и е трябвало да станат.

Когато поглеждат назад в живота си, те осъзнават, че така и не са реализирали своя потенциал, че твърде много песни са останали неизпети.

Не говоря за изкачването на професионалната стълбица в нашите различни професии. Тази стълбица, независимо колко висока може да изглежда на тази земя, едва-едва се равнява на едно стъпало във вечното пътуване, което ни очаква.

По-скоро говоря за това да станем човека, който Бог, нашият Небесен Отец, е желал да станем.

Както казва поетът, “слава носейки пристигаме”⁴ в този свят, дошли от доземното си съществуване.

Нашият Небесен Отец вижда истинския ни потенциал. Знае за нас неща, които не знаем за себе си. През нашия живот Той ни подтиква, за да изпълним в пълна мяра целта на сътворението си, да изживеем един добър живот и да се завърнем в Неговото присъствие.

Тогава защо отделяме толкова много от нашето време и енергия за неща, които са толкова преходни, толкова маловажни и толкова повърхностни? Защо отказваме да видим колко е безразсъдно да гоним незначителното и преходното?

Не би ли било по-мъдро да събираме “съкровища на небето, гдето молец и ръжда не ги изядда, и гдето крадци не подкопават нито крадат”⁵

И как правим това? Като следваме примера на Спасителя, като влагаме Неговите учения в живота си, като наистина обичаме Бог и нашия ближен.

Със сигурност не можем да направим това, ако подхождаме към ученичеството без желание, оплаквайки и тревожейки се колко време ще ни отнеме.

Когато дойде моментът да живеем според Евангелието, не трябва да бъдем като момчето, което потопило пръст във водата и след това казало, че е плувало. Като синове и дъщери на нашия Небесен Отец ние сме способни на много повече. И затова само добрите пожелания не са достатъчни. Трябва да

действаме. Дори по-важно, трябва да станем това, което Небесният Отец желае да бъдем.

Добре е да заявяваме своето свидетелство, но да бъдем жив пример за възстановеното Евангелие е по-добре. Добре е да желаем да бъдем верни на заветите си, но да бъдем верни на свещени завети – включително да живеем добродетелно, да плащаме десятък и дарения, да спазваме словото на мъдростта и да служим на хората в нужда е много по-добре. Добре е да обявяваме, че ще отделяме повече време за семейна молитва, изучаване на Писанията и ползотворни семейни дейности, но само правенето на всички тези неща с постоянство ще дари небесни благословии на живота ни.

Ученичеството е преследване на светостта и щастието. То е пътеката на нашата най-добра и щастлива същност.

Нека твърдо решим да следваме Спасителя и усърдно да работим, за да станем човека, който Бог желае да станем. Нека се вслушваме в Светия Дух и нека се подчиняваме на подтиците Му. Когато правим това, Небесният Отец ще ни открива нещата, които никога не сме знаели за себе си. Той ще осветява пътя пред нас и ще отваря очите ни, за да виждаме неизвестните за нас и може би непредполагаеми таланти.

Колкото повече се отдаваме на преследването на светостта и щастието, толкова по-малка ще е вероятността да попаднем на пътеката към съжаленията. Колкото повече уповаваме на благодатта на Спасителя, толкова повече ще чувстваме, че сме на пътеката, която Небесният Отец желае за нас.

Иска ми се да си бях позволил да бъда по-щастлив

Друг повод за съжаление за хората, които знаят, че умират може малко да ви изненада. На тях им се иска да си бяха позволили да бъдат по-щастливи.

Толкова често се подлъгваме от илюзията, че има нещо точно пред нас, което ще ни даде щастие:

по-добро семейно положение, по-добро финансово положение или края на трудно изпитание.

Колкото повече остаряваме, толкова повече гледаме назад и осъзнаваме, че външните обстоятелства реално нямат значение и не определят нашето щастие.

Ние имаме значение. *Ние* определяме нашето щастие.

Вие и аз сме отговорни за нашето собствено щастие.

Съпругата ми Хариет и аз обичаме да караме велосипеди. Прекрасно е да излезем и да се радваме на красотите на природата. Има определени маршрути, по които обичаме да караме, като не обръщаме особено внимание колко далеч отиваме или колко бързо пътуваме в сравнение с останалите колоездачи.

Аз обаче понякога смятам, че трябва да имаме по-състезателен дух. Дори мисля, че бихме могли да постигнем по-добро време или по-висока скорост, ако само се напругнем малко повече. Понякога дори правя голямата грешка да предложа тази идея на моята прекрасна жена.

Типичната ѝ реакция на подобни мои предложения винаги е много сърдечна, ясна и неподправена. Тя се усмихва и казва, “Дитер, това не е състезание, а пътешествие. Наслади се на мига”.

И колко права е тя!

Понякога в живота толкова се съсредоточаваме над финиш линията, че не успяваме да открием радостта от пътуването. Аз не отивам да карам колело със съпругата си, защото искам да стигна до финиша. Отивам, защото да бъда с нея е нещо хубаво и радостно.

Не изглежда ли глупаво да разваляме нашите хубави и радостни преживявания, защото непрекъснато очакваме момента, в който те ще приключат?

Дали слушаме красива музика, като чакаме последната нота да избледнее, за да си позволим да ѝ се насладим? Не. Ние изслушваме и се съсредоточаваме върху вариациите на мелодията, ритъма и хармонията на цялата композиция.

Дали казваме молитвите си само с цел да кажем “амин” накрая? Разбира се, че не. Молим се, за да се доближим до нашия Небесен Отец, за да получим Духа Му и да почувстваме Неговата любов.

Не трябва да чакаме да бъдем щастливи докато достигнем някакъв бъдещ етап, само за да открием, че щастието вече е било на наше разположение – през цялото време! Идеята не е животът да бъде оценяван само когато гледаме назад. “Тоя е денят, който Господ е направил ...”, пише псалмистът. “Нека се радваме и развеселим в него”⁶.

Братя и сестри, независимо от обстоятелствата, независимо от нашите трудности и изпитания през всеки ден се случва нещо, на което да се зарадваме и което да оценим. Във всеки ден има нещо, което може да ни даде благодарност и радост, ако само го забележим и оценим.

Може би следва да гледаме по-малко с очите си и повече със сърцата си. Обичам следния цитат: “Човек вижда ясно само със сърцето. Най-същественото е невидимо за очите”⁷.

Заповядано ни е да “въздава(ме) благодарности за всички неща”⁸. Затова не е ли по-добре да виждаме с очите и сърцата си именно малките неща, за които *можем* да бъдем благодарни, вместо да уголемяваме отрицателното в нашето настояще състояние?

Господ е обещал, “този, който приема всичко с благодарност, ще бъде прославен; и нещата на тази земя ще му се прибавят тъкмо стократно”⁹.

Братя и сестри, с изобилните благословии на нашия Небесен Отец, Неговия великодушен план на спасение, възвишените истини на възстановеното Евангелие и множеството красоти на това земно пътуване, “нямаме ли повод да се радваме?”¹⁰

Нека вземем твърдото решение да бъдем щастливи, независимо от обстоятелствата.

Решения за промяна

Един ден ние ще направим тази неизбежна стъпка и ще преминем от това смъртно съществуване в следващото си състояние. Един ден ще погледнем назад към живота си и ще се запитае дали не е могло да се справим по-добре, дали сме могли да вземем по-добри решения или да използваме времето си по-мъдро.

За да избегнем някои от най-големите поводи за съжаление в живота ни, би било мъдро днес вземем някои решения за промяна. Затова:

- Нека вземем твърдото решение да прекарваме повече време с хората, които обичаме.
- Нека вземем твърдото решение усърдно да се стремим да станем човека, който Бог желае да станем.
- Нека вземем твърдото решение да открием щастието, независимо от своите обстоятелства.

Давам свидетелство, че много от най-големите утрешни съжаления могат да бъдат избегнати, ако днес следваме Спасителя. Ако сме грешали или допускали грешки – ако сме правили избори, за които сега съжаляваме – на наше разположение е безценният дар на Христовото Единение, чрез което може да ни бъде простено. Не можем да се върнем назад във времето и да променим миналото, но можем да се

покаем. Спасителят може да избърше нашите сълзи на съжаление¹¹ и да повдигне товара на нашите грехове¹². Неговото Единение ни позволява да оставим миналото зад гърба си и да продължим напред с чисти ръце и неопетнено сърце¹³ и с решителността да се справяме по-добре и да бъдем по-добри.

Да, този живот тече бързо; дните ни изглежда избледняват бързо и смъртта понякога ни се струва плашеща. Но въпреки това нашият дух ще продължи да живее и един ден ще бъде съединен с нашето възкресено тяло, за да получи безсмъртна слава. Давам тържествено свидетелство, че благодарение на милостивия Христос, ние всички ще живеем отново и завинаги. Благодарение на нашия Спасител и Изкупител един ден напълно ще разберем и ще се възрадваме в значението на думите “жилото на смъртта е погълнато в Христа”¹⁴.

Вечна е пътеката, водеща към реализирането на нашата божествена съдба като синове и дъщери Божии. Мои скъпи братя и сестри, скъпи приятели, ние трябва *днес* да започнем да вървим по тази вечна пътека; и един единствен ден не можем да приемаме за даденост. Моля се да не чакаме да се подготвим да умрем преди наистина да сме се научили да живеем. В свящото име на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Алама 40:11.
2. Вж. Susie Steiner, “Top Five Regrets of the Dying,” *Guardian*, Feb. 1, 2012, www.guardian.co.uk/lifeandstyle/2012/feb/01/top-five-regrets-of-the-dying.
3. Bronnie Ware, в Steiner, “Top Five Regrets of the Dying.”
4. “Ode: Intimations of Immortality from Recollections of Early Childhood,” *The Complete Poetical Works of William Wordsworth* (1924), 359.
5. Матей 6:20.
6. Псалми 118:24.
7. Антоан дьо Сейнт-Екзюпери, *Малкият принц*, изд. Народна просвета, 1969 г., стр. 63.
8. Мосия 26:39; вж. и Учение и Завети 59:7.
9. Учение и Завети 78:19.
10. Алама 26:35.
11. Вж. Откровението 7:17.
12. Вж. Матей 11:28–30.
13. Вж. Псалми 24:4.
14. Мосия 16:8; вж. и 1 Коринтяните 15:54.

Представен от президент Хенри Б. Айринг
Първи съветник в Първото Президентство

Вотът на подкрепа за църковните служители

Предложено е да подкрепим Томас Спенсър Монсън като пророк, гледач и откровители и президент на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни; Хенри Бениън Айринг като първи съветник в Първото Президентство; и Дитер Фридрих Ухтдорф като втори съветник в Първото Президентство.

Онези, които сте “за”, моля покажете го.

Които са против, ако има такива, могат да го покажат.

Предложено е да подкрепим Бойд Кенет Пакър като президент на Кворума на дванадесетте апостоли и следните като членове на този кворум: Бойд К. Пакър, А. Том Пери, Ръсел М. Нелсън, Далин Х. Оукс, М. Ръсел Балард, Ричард Г. Скот, Робърт Д. Хейлз, Джефри Р. Холанд, Дейвид А. Беднар, Куентин А. Кук, Д. Тод Кристоферсън и Нийл А. Андерсън.

Онези, които сте “за”, моля покажете го.

Който е против, може да направи същото.

Предложено е да подкрепим съветниците в Първото Президентство и Дванадесетте апостоли като пророци, гледачи и откровители.

Всички “за”, моля покажете го.

Ако има някой “против”, да даде същия знак.

Старейшина Джей Е. Дженсън се освобождава като член на Президентството на Кворумите на Седемдесетте.

Онези, които могат да се присъединят към нас за вот на одобрение, моля изявете го.

Предложено е да подкрепим старейшина Крейг К. Кристенсън като член на Президентството на Кворумите на Седемдесетте.

Всички “за”, моля покажете го.

Против, ако има?

Предложено е да освободим с вот на благодарност за неговата отлична служба старейшина Марлин К. Дженсън като историк и архивар на Църквата.

Всички “за”, моля покажете го.

Предложено е да подкрепим старейшина Стивън Е. Сноу като историк и архивар на Църквата.

Всички “за”, моля покажете го.

Някой “против”?

Предложено е да освободим старейшини Кийт К. Хилбиг, Джей Е. Дженсън, Марлин К. Дженсън и Октавиано Тенорио като членове на Първия кворум на Седемдесетте и да ги обявим за почетни висши ръководители.

Предложено е също да освободим старейшини Кийт Р. Едуардз и Лари У. Гибънз като членове на Втория кворум на Седемдесетте.

Онези, които желаят да се присъединят към нас в израза на благодарност към тези братя за тяхната отлична служба, моля изявете го.

Предложено е да подкрепим останалите висши ръководители, областните седемдесетници и общите президентства на помощните организации в сегашния им състав.

Онези, които сте “за”, моля покажете го.

Ако има “против”, могат да го покажат.

Благодаря ви, братя и сестри, за вашия вот на подкрепа, за вашата вяра, преданост и молитви. ■

От старейшина Л. Том Пери
От Кворума на дванадесетте апостоли

Да станем добри родители

Има много начини, по които добрите родители могат да получат нужната помощ и подкрепа за преподаване Евангелието на Исус Христос на своите деца.

Това лято имах едно много специално събитие – отбелязах 90-тия си рожден ден. Когато достигате до някои “километрични камъни” в живота си, е полезно и поучително да поразмишлявате над събитията и преживяванията от миналото. Вие, млади хора, които слушате или четете тази реч, може да не се впечатлявате от 90 години живот, но по времето, когато бях роден, да живееш толкова дълго се считаше за голямо постижение. Всеки ден съм благодарен на Небесния Отец, че ме е благословил с дълъг живот.

Толкова много неща се промениха, откакто се помня. Видях с очите си развитието на индустриалната и на информационната епоха. Масовото производство на автомобили, телефонът и самолетът бяха големи изобретения в ранните ми дни. Днес начинът, по който намираме, споделяме и използваме информация, се променя почти всеки ден. На тази възраст се удивявам на бързо променящия се свят, в който живеем всички ние. Толкова много от днешните пробиви и постижения

вълнуват въображението с потенциала си да подобряват нашия живот.

През всичките бързо случващи се промени около нас ние искрено се молим и трудим, така че ценностите на Евангелието на Исус Христос да устоят. Някои от тях вече са под заплаха да бъдат загубени. Най-първи в списъка на тези ценности, и съответно главни цели на противника, са светостта на брака и върховната важност на семействата. Те осигуряват котва и сигурен пристан в дом, където всяко чедо на любящия Небесен Отец може да се намира под добро влияние и да придобие вечни ценности.

Собственото ми семейство, очакващо честването на моята 90-годишнина, започна да ми помага да си спомня и оценя преживяванията в моя дълъг живот. Например племенницата ми събра и сподели с мен няколко писма, които бях написал на родителите си преди 70 години от своя аванпост на морската пехота на остров Сайпан в Тихия океан по време на Втората световна война.

Едно от тези писма специално привлече вниманието ми. Бях го

написал на майка си, за да бъде отворено и прочетено в Деня на майката през 1945 г. Бих искал да споделя няколко откъса с вас с надеждата, че ще видите защо винаги ще съм благодарен на моите любящи баща и майка за уроците, които научих от тяхното преподаване у дома. Родителите ми са най-отличния пример за добри родители, който помня, те гледаха на своя брак и доброто възпитаване на децата като на най-висш приоритет.

Моето писмо за Деня на майката през 1945 г. започваше така:

“Скъпа мамо,

През последните 4 години имах голямото нещастие да прекарвам Деня на майката далеч от теб. Всяка година исках да бъда с теб и да ти кажа просто колко те обичам и колко много мисля за теб, но тъй като това отново е невъзможно, ще трябва да направя следващото най-добро нещо и да изпратя мислите си с писмо.

Тази година повече от всякога преди мога просто да видя какво чудесната ми майка е правила за мен. Първо, липсват ми дребните неща, които ти обикновено правеше за мен. Когато ставах от леглото сутрин, никога не трябваше да се безпокоя дали ще намеря чиста риза и чорапи. Всичко, което трябваше да направя, бе да отворя шкафа и да ги намеря. В часовете за хранене винаги знаех, че ще намеря нещо, което обичам, съответно по най-добрия възможен начин. Вечер винаги знаех, че ще имам чисти чаршафи в леглото си и точно толкова завивки, че да ми е много удобно. Да живееш човек у дома е наистина огромно удоволствие”.

Когато прочетох тези два първи абзаца от писмото, бях шокиран колко сантиментално звучаха те. Вероятно животът в палатка и спането под противокомарна мрежа в походно легло бяха върнали мислите ми към моя толкова специален дом.

Писмото до моята майка продължаваше:

“Но още по-дълбока е обичта ми към теб поради примера, който ти

ми даваше. Животът ставаше толкова приятен за нас като семейство, че ние искахме да вървим по твоите стъпки, да продължаваме да изпитваме същата радост, както беше в по-младите ни години. Ти винаги намираше време да заведеш семейството в каньона, ние можехме да разчитаме на теб за всичко, от катерене из планините до игра на топка с нас. Ти и татко никога не отидохте сами на ваканция. Семейството винаги бе с вас. Сега, когато съм далеч от къщи, винаги обичам да говоря за домашния си живот, защото той беше толкова приятен. Не бих могъл да пренебрегвам сега твоите поучения, защото постъпките ми биха накарали другите да мислят, че си ме възпитала зле. Животът е голямо предизвикателство за мене – да ме наричат синът на Нора Сон Пери. Аз съм много горд с тази титла и се надявам винаги да бъда достоен за нея.

Надявам се следващата година да ме завари при теб, за да ти покажа какъв хубав Ден на майката съм планирал да прекарам с теб през последните четири години.

Нека Господ те благослови за всичките удивителни неща, които

си направила за този размирнен свят.

Пращам ти всичката си обич, Том”¹.

Докато препрочитях писмото си, аз също размишлявах над културата в семейството, района, кола и общността, в които бях израсъл.

Културата се дефинира като начина на живот на дадена група хора. Съществува една уникална евангелска култура, система от ценности, очаквания и практики, общи за всички членове на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Тази евангелска култура или начин на живот произтича от плана на спасението, Божиите заповеди и ученията на живите пророци. Тя се проявява в начина, по който възпитаваме семействата си и живеем живота си.

Първото напътствие към Адам за неговата земна отговорност се намира в Битие 2:24: “Затова ще остави човек баща си и майка си и ще се привърже към жена си, и двамата ще бъдат една плът”.

Обвързването на мъжа и жената така, че да бъдат законно венчани е не само подготовка за бъдещите поколения, които ще наследят земята,

но и носи най-голямата радост и удовлетворение, които могат да бъдат открити в това земно съществуване. Това важи с особена сила, когато силите на свещеничеството обявяват брака за валиден за време и за цялата вечност. Децата, родени в такъв брак, се радват на сигурност, каквато няма никъде другаде.

Уроците, преподавани у дома от добри родители, стават все по-важни в днешния свят, където влиянието на противника е толкова разпространено. Както знаем, той се опитва да подкопае и унищожи самата основа на нашето общество – семейството. По един умен и грижливо замаскиран начин той атакува предаността към семейния живот по цял свят и подкопава културата и заветите на верните светици от последните дни. Родителите трябва ясно да осъзнаят, че обучението у дома е най-святата и важна отговорност. Макар други институции като Църквата и училището могат да помогнат на родителите да “възпита(т) детето ... в подходящия за него път” (Притчи 22:6), това е отговорност главно на родителите. Съгласно великия план на щастие

именно на добрите родители е поверена грижата и развитието на децата на нашия Небесен Отец.

В нашето забележително родителско настояничество има много начини, по които добрите родители могат да получат нужната помощ и подкрепа за преподаване Евангелието на Исус Христос на своите деца. Позволете ми да предложа пет неща, които могат да правят родители, за да изградят силна семейна култура:

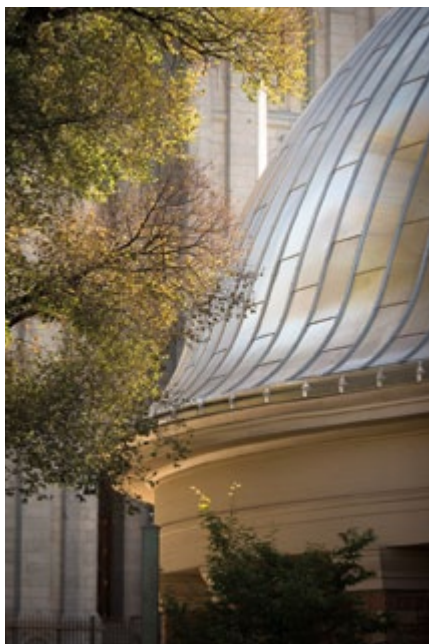
Първо, родителите могат искрено да се молят на нашия Небесен Отец за помощ да обичат, разбират и напътстват децата, които Той им е изпратил.

Второ, те могат да провеждат семейна молитва, изучаване на Писанията и семейни домашни вечери и да се хранят заедно толкова често, колкото това е възможно, като превърнат времето за храна във време за общуване и преподаване на ценности.

Трето, родителите могат изцяло да се възползват от църковната мрежа за подпомагане, общувайки с учителките на своите деца в НУД, с младежките ръководители и президентствата на кворуми. Като общуват с хората, призовани и отделени да работят с децата им, родителите могат да придадат съществено разбиране към специалните и конкретни нужди на дадено дете.

Четвърто, родителите могат често да споделят свидетелствата си със своите деца, като ги ангажират да спазват Божиите заповеди и да обещават благословиите, които нашият Небесен Отец обещава на Своите верни чедата.

Пето, ние можем да организираме семействата си въз основа на ясни, прости семейни правила и очаквания, благотворни семейни традиции и дейности, и "семейна икономика", където децата имат отговорности за домакинството и могат да получават периодично парични суми, за да се научат да водят бюджет, да пестят и да плащат десятък от заработените пари.

Тези предложения за създаване на по-здрав *семейни култури* работят в тандем с културата на Църквата. Укрепените ни семейни култури ще дават защита на децата ни от "огнените стрели на противника" (1 Нефи 15:24), вградени в културата на техните връстници, на звездите, на кредита и бизнеса, на Интернет и средствата за информация, на които култури те са постоянно изложени. Това ще помогне на децата ни да живеят в света и да не бъдат от света (вж. Йоана 15:19).

Президент Джозеф Фийлдинг Смит учи: "Задължение на родителите е преподават на децата си спасителните принципи на Евангелието на Исус Христос, така че те да знаят защо се кръщават и да може в сърцата им да има желание да продължат да спазват заповедите Божии след като се кръстят, за да могат да се завърнат в Неговото присъствие. Вие, мои добри братя и сестри, желаете ли да бъдете заедно със семействата си, с вашите деца? Желаете ли да бъдете запечатани с вашите бащи и майки преди вас...? Ако е така, трябва да започнете да учите децата си още от люлката. Вие следва да ги учите чрез пример и чрез поучение"².

Прокламацията за семейството казва:

"Съпругът и съпругата имат важната отговорност да се обичат и да се грижат един за друг и за своите деца. "Наследство от Господа са чедата" (Псалми 127:3). Родителите имат свещения дълг да отглеждат децата си в любов и праведност, да се грижат за техните физически и духовни нужди, да ги учат да се обичат и да си служат, да съблюдават заповедите Божии и да бъдат граждани, спазващи закона, където и да живеят...

... По божествен проект бащите трябва да водят своите семейства с любов и праведност и са отговорни да осигуряват необходимото за живота и защитата на семействата си. Майките са отговорни предимно за отглеждането на децата си. В тези свещени отговорности майките и бащите са задължени да си помагат като равностойни партньори"³.

Вярвам, че по божествен промисъл ролята на майката се съсредоточава върху подхранването и обучението на следващото поколение. Но е прекрасно човек да вижда съпрузи и съпруги, изработили истинско партньорство, където те смесват въздействието си над своите деца и общуват ефективно с тях.

Яростната атака на нечестието върху нашите деца е по-изкусна и по-ефикасна от всякога. Изграждането на силна семейна култура прибавя още един защитен пояс за нашите деца срещу влиянието на света.

Бог да ви благослови, добри майки и бащи в Сион. Той е поверил на вашата грижа Своите вечни деца. Като родители ние ставаме партньори с Бог, присъединяваме се към Него в осъществяването на Неговото дело и слава сред Неговите деца. Наше свято задължение е да направим най-доброто, на което сме способни. За това свидетелствам, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Писмо за Деня на майката от А. Том Пери до майка му, изпратено от Сайпан, с дата 3 май 1945 г.
2. Joseph Fielding Smith, в Conference Report, Oct. 1948, 153.
3. "Семейството: прокламация към света", *Лиакхона*, ноем. 2010 г., стр. 129.

От старейшина М. Ръсел Балард
От Кворума на дванадесетте апостоли

Да бъдем ревностно заети

Велики неща се осъществяват и товари се вдигат чрез усилията на множество ръце, “ревностно заети в добро начинание”.

Старейшина Пери, смятам, че сте най-младият 90-годишен член на Църквата. Обърнахте ли внимание как скочи от стола?

Мои обични братя и сестри, всеки път, когато вкуся пресен и узрял домати или ям зряла и сочна праскова, току-що откъсната от дървото, мислите ми се връщат 60 години назад, времето, когато моят баща имаше малка овощна градина с праскови в Холадей, Юта. Там той гледаше пчели, които да опрашват цветовете на прасковените дървета, които накрая раждаха огромни и вкусни праскови.

Татко обичаше своите деликатни пчели и се удивляваше как те с хиляди работеха заедно, за да преработят събрания от цветовете нектар в сладък, златист мед – една от най-питателните храни на природата. Всъщност диетолозите ни казват, че това е една от храните, които съдържат всички елементи, необходими за поддържането на живота – ензими, витамини, минерали и вода.

Баща ми все се опитваше да ме включа в работата с кошерите, аз,

обаче, с удоволствие го оставях сам да се грижи за пчелите си. Но от онези дни научих повече за високо организирания кошер – колония от около 60 000 пчели.

Пчелите опрашват, събират нектар и превръщат нектара в мед. Тяхната удивителна дейност е вложена в гените им от нашия Творец. Изчислено е, че за да се направи само половин килограм мед, средно голям кошер от 20 000 до 60 000

пчели трябва заедно да посетят милиони цвята и да прелетят път, равен на два пъти земната обиколка. За краткия й живот от няколко седмици до четири месеца приносят на отделната пчела към кошера е само една дванадесета част от чаена лъжичка с мед.

Макар привидно незначителна, когато се сравни с общото количество, тази една дванадесета е жизнено важна за живота на кошера. Пчелите разчитат една на друга. Работата, която за няколко пчели би била невъзможна, става по-лека, защото всички пчели предано изпълняват своята част.

Кошерът винаги е бил важен символ в нашата църковна история. От Книгата на Мормон научаваме, че яредитите взели пчели със себе си (вж. Етер 2:3), когато преди хиляди години отпътували за американския континент. Бригъм Йънг избрал кошера за символ, който да насърчава и вдъхновява кооперативната енергия, която била необходима на пионерите, за да превърнат голата пустиня около езерото Солт Лейк в плодородните долини, които имаме днес. Ние сме благословени от тяхната колективна визия и трудолюбие.

Символът на кошера може да бъде открит както в интериора, така и в екстериора на много от нашите храмове. Подиумът, на който съм застанал, е изработен от орех,

израснал в задния двор на президент Гордън Б. Хинкли и е украсен с издълбани образи на кошери.

Целият този символизъм иска да каже следното: велики неща се осъществяват и товари се вдигат чрез усилията на множество ръце, “ревностно заети в добро начинание” (У. и З. 58:27). Представете си какво биха могли да постигнат в света милионите светии от последните дни, ако действахме като кошери в нашата съсредоточена и концентрирана отдаденост на ученията на Господ Исус Христос.

Спасителят учи, че първата голяма заповед е следната:

“Да възлюбиш Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум. ...

А втора, подобна на нея, е тая: “Да възлюбиш ближния си, както себе си.

На тия две заповеди стоят целият закон и пророците” (Матей 22:37, 39–40).

Думите на Спасителя са прости – при все това значението им е дълбоко и изключително важно. Ние следва да обичаме Бог и да обичаме и да се грижим за своите ближни както за себе си. Представете си колко добро можем да свършим по света, ако всички се обединим в едно като последователи на Христос, ревностно заети в откликване на нуждите на другите и в служба на хората около нас – нашите семейства, нашите приятели, нашите

съседи, нашите съграждани.

Както отбелязва посланието на Яков, службата е самото определение на чистото благочестие (вж. Яковово 1:27).

Четем за службата, която членовете на Църквата извършват по света и особено хуманитарната служба, отдавана при бедствия – пожари, наводнения, урагани, торнадо. Този така нужен и така ценен отклик при извънредни ситуации със сигурност трябва да продължи да бъде начин да носим един другиму тежестите си. Но как става това във всекидневния живот? Какъв би бил общият ефект на милиони малки постъпки на страдание, всекидневно извършвани от нас поради нашата искрена християнска обич към другите? С течение на времето това би имало трансформиращо влияние над всички чедра на Небесния Отец чрез предаването на Неговата обич от нас. Днес нашият неспокоен свят има нужда от тази Христова обич повече от всякога и в бъдеще ще има нужда от нея дори повече.

Тези прости, всекидневни постъпки на служба може да не изглеждат много сами по себе си, но когато се погледнат цялостно, те стават като приноса от една дванадесета част от чаената лъжичка на отделната пчела. Има сила в нашата обич към Бог и Неговите чедра и когато тази обич осезаемо се изявява в милиони деяния на християнска добрина, тя ще подслажда и подхранва света

с животоподдържащия нектар на вярата, надеждата и милосърдието.

Какво трябва да направим, за да станем като отдадените пчели и тази отдаденост да стане част от живота ни? Мнозина от нас прилежно посещаваме църковните си събрания. Работим усилено в призованията си, особено в неделя. Това със сигурност е похвално. Но дали нашите умове и сърца са също толкова ревностно заети с добри неща през останалата част от седмицата? Дали само външно изпълняваме нещата или сме наистина обърнати в Евангелието на Исус Христос? Как да вземем вложеното в умовете ни семе на вярата и да го посадим надълбоко в плодородната почва на нашите души? Как да извършим голямата промяна в сърцето си, която според Алма е основополагаща за нашето вечно щастие и мир? (вж. Алма 5:12–21).

Помнете, медът съдържа всички вещества, необходими за поддържането на смъртния живот. И Евангелието на Исус Христос е единствения начин да се получи вечен живот. Само когато нашето свидетелство премине през нашия разум и навлезе дълбоко в сърцето ни, нашата мотивация да обичаме и служим става подобна на тази на Спасителя. Тогава и само тогава ние ставаме коренно обърнати ученици на Христос, на които е дадена силата на Духа да достигат до сърцата на нашите ближни.

Когато сърцата ни вече не са така притеглени от нещата от света, ние няма повече да се стремим към почестите на човеците, нито само да задоволяваме гордостта си (вж. У. и З. 121:35–37). Вместо това ние развиваме следните посочени от Исус качества:

- Ние сме благи, кротки и дълготръпеливи (вж. У. и З. 121:41).
- Ние сме добри, без лицемерие и хитрост (вж. У. и З. 121:42).
- Изпитваме милосърдие към всички човеци (вж. У. и З. 121:45).
- Нашите мисли са винаги добродетелни (вж. У. и З. 121:45).

- Ние повече нямаме склонност да вършим зло (вж. Мосия 5:2).
- Светият Дух е наш постоянен спътник и ученията на свещенството поръсват душата ни като небесна роса (вж. У. и З. 121:45–46).

Сега, братя и сестри, не насърчавам религиозна ревност и фанатизъм. Точно обратното! Просто предлагам да направим следващата крачка в нашето пълно обръщане в Христовото Евангелие, като вложим ученията му дълбоко в сърцата и душите си, така че да действваме и живеем с постоянство – и цялостност – според вярата, която изповядваме.

Тази цялостност опростява живота ни и увеличава нашата чувствителност към Духа и нуждите на околните. Тя осигурява радост в живота ни и мир в душите ни – радостта и мира, които ни спохождат, когато се покаяваме от греховете си и следваме Спасителя чрез спазване на Неговите заповеди.

Как да направим тази промяна? Как насаждаме дълбоко тази

Христова обич в сърцата си? Има една проста всекидневна дейност, която може да влияе на живота на всеки член на Църквата, включително на вас, момчета и момичета, на вас, млади мъже и жени, на вас, несемейни младежи и на вас, бащи и майки.

Тази проста дейност е следната: Във вашата сутрешна молитва през всеки нов ден молете Небесния Отец да ви напътства да се възползвате от възможностите да служите на някое от Неговите скъпоценни чедра. След това изживейте деня със сърце, изпълнено с вяра и обич, търсейки човек, на когото да помогнете. Останете съсредоточени върху това, точно както пчелите се съсредоточават върху цветовете, от които събират нектар и прашец. Ако правите това, вашата духовна чувствителност ще се изостря, и ще откривате такива възможности да служите, каквито преди това не сте смятали за възможни.

Президент Томас С. Монсън учи, че в много случаи Небесният Отец отговаря на молитвите на

друг човек чрез нас – чрез вас и мен – чрез нашите добри думи и дела, чрез нашите прости деяния на служба и обич.

А президент Спенсър У. Кимбъл казва: “Бог наистина ни обръща внимание и бди над нас. Но обикновено Той посреща нуждите ни чрез някой друг човек. Ето защо е жизнено важно да служим един на друг” (*Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball*, 2006 г., стр. 82).

Знам, че ако правите това – у дома, на училище, на работа и на църква – Духът ще ви напътства и вие ще можете да знаете кои хора се нуждаят от точно тази служба, която вероятно само вие ще можете да отдадете. Ще бъдете подтиквани от Духа и изключително мотивирани да опрашвате света с чистата любов Христова и Неговото Евангелие.

И помнете, подобно на дадената на кошера една дванадесета част от чаена лъжичка мед, ако ние умножим действията си с десетки хиляди и дори милиони вдъхновени от молитва усилия да споделяме Божията обич с Неговите чедра чрез християнска служба, ще се получи натрупваща се сила за добро, която ще дава Христовата светлина на този все по-мрачен свят. Обединени, ние ще дадем обич и състрадание на нашето собствено семейство и на самотните, бедните, отчаяните, и на децата на нашия Небесен Отец, които търсят истината и мира.

Моята смирена молитва е ние, братя и сестри, във всекидневните си молитви да търсим вдъхновение да откриваме хора, на които да отдаваме съдържателна служба, включваща службата на споделяне на истината и свидетелството на Евангелието. В края на всеки ден нека да можем да отговорим с “да” в отговор на въпросите: “Днес направих ли нещо добро в света? Насърчих ли изпаднал в беда?” (*Химни*, № 141).

Това е Божие дело. Да го вършим така вярно и отдадено, както малките пчели вършат своето дело, се моля смирено в името на Исус Христос, амин. ■

Мексико Сити, Мексико

От старейшина Лари Еко Хоук
От Седемдесетте

“Ела при Мене, о доме Израилев”

*Когато дойдем при своя Спасител, Исус Христос,
и очистим сърцата си, всички ние ще бъдем оръдия
в изпълнението на великите обещания от Книгата
на Мормон.*

По време на войната във Виетнам се записах доброволец в корпуса на морската пехота на САЩ. Скоро след пристигането ми в Куантико, Вирджиния, за началното обучение се озовах застанал мирно пред леглото ми в казармата заедно с още 54 други новобранци-пехотинци. Запознах се с инструктора, който щеше да ни обучава, як, кален в битки ветеран, когато той отвори врата с ритник и влезе, докато креснеше думи, изпъстрени с ругатни.

След това ужасно встъпление той тръгна от края на помещението и заставаше пред всеки един новобранец с въпроси. Без изключение инструкторът методично откриваше във всеки един по нещо, което да осмее на висок и просташки език. Той се движеше по редицата, а всеки пехотинец отговаряше високо на въпроса му, както ни беше наредено: “Да” или “Не, сержант”. Не можех да видя какво точно прави, защото ни беше заповядано да стоим мирно с поглед право напред. Когато дойде мой ред, чух как той

грабна брезентовата ми торба и изсипа съдържанието ѝ на матрака зад мен. Той погледна нещата ми, после закри обратно към мен. Пригответе се за атаката му. В ръка той държеше моята Книга на Мормон. Очаквах го да закрещи срещу мен; вместо това той се доближи и тихо попита, “Ти мормон ли си?”

Както беше заповядано, аз извиках, “Да, сержант”.

И пак зачаках най-лошото. Вместо това той помълча, вдигна ръката, в която държеше моята Книга на Мормон и с много кротък глас попита, “Вярваш ли в тази книга?”

Отново извиках, “Да, сержант”.

В този момент бях сигурен, че той ще почне да крещи презрителни думи за мормоните и Книгата на Мормон, но той просто стоеше там и мълчеше. След миг се върна обратно при леглото и внимателно остави моята Книга на Мормон. После мина покрай мен без да спре и продължи да осмива и крещи със скверния си език по оставащите новобранци.

Често съм се чудил защо онзи корав сержант от морската пехота тогава ме пощади. Но съм благодарен, че можах без колебание да кажа, “Да, член съм на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни” и “Да, знам, че Книгата на Мормон е истинна”. Това свидетелство е ценен дар, даден ми чрез Светия Дух с помощта на двама мисионери и един съветник от кворума на свещениците.

Когато бях на 14 години, двама мисионери, Лий Питърсън и Бойд Кемпхайсън, преподадоха на семейството ми възстановеното Евангелие на Исус Христос и аз бях кръстен. Две години по-късно съветникът в моя свещенически кворум, Ричард Борен, ми отправи предизвикателството да прочета Книгата на Мормон. Приех го и четях поне по 10 страници всяка вечер, докато приключих.

На заглавната страница на Книгата на Мормон прочетох, че тя е летопис, “написан за ламанитите, които са остатък от дома Израилев; също и за юдеин и езичник”. Във въведението на Книгата на Мормон: още едно свидетелство за Исус Христос се казва, че ламанитите “са сред предците на американските индианци”. Докато четях Книгата на Мормон, ми се струваше, че тя описва живота на моите предци, американски индианци. Тя разказва историята на един народ, част от който по-късно е описана като ламанити, отпътували от Ерусалим към “обетованата земя” (1 Нефи 2:20) около 600 години пр. Хр. Тя е разказ за взаимоотношенията на Бог с тези древни обитатели, заселени някъде на американския континент. Тя съдържа разказ за служението на Исус Христос сред тях след Неговото възкресение. Пасажи от Книгата на Мормон подсказват, че с времето те били разпръснати по американския континент и островите из съседните морета (вж. Алма 63:9–10). Техните пророци предсказали, че с течение на времето множество езичници ще дойдат в тази обетована земя, че гневът Божий ще се излее върху

ламанитите и че те ще бъдат разпръснати, поразени и почти унищожени (вж. 1 Нефи 13:10–14).

Прадядо ми Еко Хоук, индианец пеони, се родил в средата на XIX век в района, който днес се нарича Небраска. Когато той бил на 19 години, народът на пеоните бил принуден да изостави земите си от 9,3 милиона хектара, за да отстъпи място за новите заселници. През 1874 г. пеоните били преселени на няколко стотин километра на юг в малък резерват в индианската територия на Оклахома. Броят им след пристигането в Оклахома намалял от над 12 000 до по-малко от 700. Пеоните, подобно на други племена, били разпръснати, поразени и почти унищожени.

Книгата на Мормон съдържа специално послание към потомците на ламанитите, остатък от дома Израилев. Нефи предава това послание, докато тълкува видението на баща

си за тези последни дни: “и в този ден остатъкът от нашето потомство ще узнае, че те са от дома Израилев и че те са заветния народ Господен; и тогава те ще узнаят и стигнат до знанието на бащите им, а също и до знанието за Евангелието на техния Изкупител, което беше проповядвано на бащите им от Него; ето защо, те ще стигнат до знанието за Изкупителя им и до истинските точки на Неговото учение, та да узнаят как да дойдат при Него и да бъдат спасени” (1 Нефи 15:14).

Книгата на Мормон е Свято писание. Тя съдържа пълнотата на вечното Евангелие. Пророкът Джозеф Смит пише, че “Книгата на Мормон е най-вярната от всички книги на земята, че тя е ключовият камък на религията ни и че човек се приближава по-близо до Бога, спазвайки нейните наставления, отколкото чрез която и да било друга книга” (*Учения на президентите на*

Църквата: Джозеф Смит, 2007 г., стр. 64). Следователно, тя съдържа послание до всички народи по света.

Докато като 17-годишно момче четях Книгата на Мормон за пръв път, се концентрирах върху обещанието на Мороний: “И когато получите тези неща, аз бих ви увещавал да попитате Бога Вечния Отец в името на Христа дали тези неща са истинни; и ако попитате с искрено сърце, с истинско намерение и вярвайки в Христа, Той ще ви изяви истината за тях чрез силата на Светия Дух” (Мороний 10:4).

Като коленичих в молитва, аз получих едно силно духовно свидетелство, че Книгата на Мормон е истинна. Това свидетелство ми помогна да начертая своя курс в живота.

Увещавам всички хора да прочетат Книгата на Мормон: още едно свидетелство за Исус Христос.

Специално моля остатъците от дома Израилев, потомците на народа от Книгата на Мормон, където и да сте, четете и препрочитайте Книгата на Мормон. Научете за обещанията, съдържащи се в Книгата на Мормон. Следвайте поученията и примера на Исус Христос. Сключете и спазвайте завети с Господ. Търсете и следвайте напътствието на Светия Дух.

Завършвам с думите на Амаликий, друг пророк от Книгата на Мормон: “И сега, възлюбени мои братя, аз бих желал да дойдете в Христа, Който е Светия Израилев, и да участвате в Неговото спасение и в силата на Неговото изкупление. Да, елате при Него и Му принесете изцяло душите си като приношение; и продължавайте в пост и молитва; и устояйте до края; и тъй както жив е Господ, вие ще бъдете спасени” (Омний 1:26).

Когато дойдем при своя Спасител, Исус Христос, и очистим сърцата си, всички ние ще бъдем оръдия в изпълнението на великите обещания от Книгата на Мормон. За това свидетелствам, в свящото име на Исус Христос, амин. ■

От старейшина Робърт К. Гай
От Седемдесетте

Какво би дал човек в замяна на живота си?

Ние трябва да се откажем от всичките си грехове, големи или малки, в замяна на наградата на Отца от вечен живот.

Веднъж Спасителят задава на учениците си следния въпрос: Какво би дал човек в замяна на живота си?¹

Това е въпрос, който баща ми ме научи да обмислям грижливо преди много години. Докато растях, родителите ми възлагаха домашни задължения, свързани с къщата, и ми плащаха дребни суми за тази работа. Често използвах тези пари, малко над 50 цента на седмица, за да ида на кино. Тогава един билет за кино за дете на 11 години струваше 25 цента. Това ми оставяше по 25 цента за захарни пръчки, които струваха по 5 цента парчето. Кино плюс пет захарни пръчки! Не би могло да има нещо по-хубаво от това.

Всичко вървеше добре, докато навърших 12 г. Стоейки на опашката един следобед, осъзнах, че цената на билета за 12-годишните е 35 цента, което означаваше две захарни пръчки по-малко. Неподготвен напълно за такава жертва, си казах, “Изглеждаш точно така, както и миналата седмица”. После пристъпих и поисках билет от 25 цента. Касиерът не ме и погледна, и аз си

купих обичайните 5 захарни пръчки, вместо 3.

Ликуващ от постижението си, по-късно изтичах вкъщи, за да разкажа на баща ми за своя голям удар. Докато разказвах подробностите, той не каза нищо. Когато свърших, просто ме погледна и рече, “Сине, би ли си продал душата си за една монета от 5 цента?” Думите му пронаизаха 12-годишното ми сърце. Това бе урок, който не забравих никога.

Години по-късно стана така, че зададох същия въпрос на един слабо активен носител на Мелхиседековото свещеничество. Той беше чудесен човек, който обичаше семейството си. Но не беше идвал на църква от много години. Той имаше талантилив син, който играеше за един елитен, често пътуващ отбор, и тренираше и имаше мачове в неделя. Отборът бе спечелил множество големи шампионати. Като се срещнахме, аз му напомних, че като носител на свещеничеството той е получил обещанието, че ако увеличава клетвата и завета си, че ще получи “всичко, което (нашият) Отец има”². После го попитах, “Дали

един национален шампионат струва повече от всичко, което Отец има?” Той кротко каза, “Разбирам гледната ви точка” и си уреди среща със своя епископ.

Днес е толкова лесно човек да бъде завлечен от светския шум – въпреки добрите ни намерения. Светът ни притиска да гледаме отвъд знака³. Наскоро някой ме попита, “Нима едно питие наистина има значение?” Нали виждате, че това е въпрос на противника? Каин пита, “Кой е Господ, че да трябва да го познавам?”⁴ и после губи душата си. Когато сами извиняваме дребните си грехове, Сатана тържествува. Първородните права и наследства са бивали заменяни за шише мляко⁵, за погрешно написано име⁶, за вариво от леща⁷.

Като обмисляме замени в живота си срещу 5-центов монета или национален шампионат, можем или сами да извиним постъпките си като Каин, или да се постараем да се подчиним на волята Божия. Въпросът пред нас не е дали вършим неща, които изискват корекция, защото корекция винаги е нужна. Всъщност въпросът е дали ще се отдръпнем или ще изгълняваме призива, даден на нашата душа – да изгълняваме волята на Отца⁸.

Господ обича нашата праведност, но изисква от нас продължаващо покаяние и покорство. В Библията четем, че имало един богат млад момък, спазващ заповедите, който коленичил пред Спасителя и попитал какво трябва да стори, за да има вечен живот. Той си тръгва натъжен, когато Спасителят отвръща, “Едно ти не достига; ... продай все що имаш...”⁹.

При все това имало и друг богат, но светски мъж, върховен цар на ламанитите, бащата на Ламоний, който също задава този въпрос за вечния живот, казвайки: “както трябва да направя, за да може да бъда роден от Бога и да изкореня този нечестив дух от гърдите си, и да приема Неговия Дух? ... ще изоставя царството си, за да получа тази велика радост”¹⁰.

Помните ли отговора, който Господ дава на царя чрез Своя служител Аарон? “Ако се покаеш за всичките си грехове и се преклониш пред Бога, и призовеш името Му с вяра, вярвайки че ще получиш, тогава ти ще получиш надеждата, която желаеш”¹¹.

Когато царят разбира каква жертва се иска, той се смирява и пада ничком и после се моли, “О, Боже, ... аз ще Ти изкажа всичките си грехове, та да мога да бъда ... спасен”¹².

Тази е размяната, която Спасителят иска от нас: ние трябва да се откажем от всичките си грехове, големи или малки, в замяна на наградата на Отца от вечен живот. Ние трябва да забравим всичките поводи за самооправдание, извинения, благовидни предлози, защитни механизми, отлагания, привидности, лична гордост, осъдителни мисли и стремеж да правим нещата по своя начин. Трябва да се отделим от всичко светско и да вземем върху си

образа Божий върху своите лица¹³.

Братя и сестри, помнете, че тази задача е нещо повече от това просто да не вършим лоши неща. С активен противник ние също трябва да действаме, а не да седим с “вцепенение на мисълта”¹⁴. Да вземем върху си образа Божий означава да си служим един на друг. Има грехове вследствие на наши грешни действия и грехове вследствие на наши пропуски, като трябва да избягваме и двата вида.

Докато служех като президент на мисия в Африка, запомних завинаги тази голяма истина. Отивах на едно събрание, когато видях отстриани на пътя самичко малко момче, което плачеше истерично. Един глас в мене каза, “Спри и помогни на момчето”. Веднага щом го чух, в част от секундата започнах с благовидните размишления: “Не можеш да спреш. Ще закъснееш. Ти си председателстващия служител и не можеш да закъсняваш”.

Когато пристигнах в сградата за

събрания, чух същия глас да казва отново, “Иди помогни на онова момче”. Тогава дадох ключовете от колата си на един член на Църквата на име Афази и го помолих да ми доведе момчето. Около 20 минути по-късно усетих потупване по рамото. Малкото момче бе отвън.

Той бе на около 10 години. Научихме, че баща му бе мъртъв, а майка му в затвора. Живееше в бордеите на Акра с човек, който се грижел за него, давал му храна и подслон за спане. За да заслужи пансиона си, той продавал сушена риба по улиците. Но след онзи ден на продажби, когато бръкнал в джоба си, открил дупка в него. Бил изгубил всичко припечелено. Афази и аз разбрахме веднага, че ако се върнеш без парите, щеше да бъде наречен лъжец, вероятно набит и после изхвърлен на улицата. Именно в онзи момент на пълна паника го бях видял за пръв път. Успокоихме страховете му, възстановихме загубата и го отведохме обратно у

ми, и в почитеността на сърцето си ви оставям моето свидетелство, че тази Църква е истинната Божия Църква, че нашият Спасител стои начело на нея и я води чрез Своя избран пророк. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Матей 16:26.
2. Учение и Завети 84:38.
3. Яков 4:14.
4. Моисей 5:16.
5. Бутилка мляко (и сметаната от него) била в основата на спора между съпругата на Томас Б. Марш и г-жа Харис, които се съгласили да си разменят мляко и да правят сирене. Когато г-жа Харис открила, че г-жа Марш не добавя сметаната в млякото, а си я запазва за себе си, тя се оплакала и двете жени се скарали. Томас Марш отнесъл въпроса към епископа, който взел страната на г-жа Харис. От епископа въпросът отишъл във висшия съвет и в Първото Президентство, като те също се съгласили, че г-жа Харис не е права. Това довело до разцепление между Томас Марш и братята. Скоро след това Томас Марш свидетелствал пред юрист в щат Мисури, че мормоните са враждебно настроени срещу щата. (Вж. George A. Smith, "Discourse," *Deseret News*, Apr. 16, 1856, 44.)
6. Когато Пророкът Джозеф Смит отправя призование към Саймъндз Райдър (Simonds Ryder) да служи като мисионер, последният открива, че името му в отпечатаното откровение е неправилно изписано като "Rider". Той се обижда и това го повежда към вероотстъпничество, дори участва в намазването на Пророка с катран и пера. Райдър не знае, че Пророкът обикновено диктува откровенията на своите писари и няма отношение към правописа (вж. Milton V. Backman Jr., *The Heavens Resound: A History of the Latter-day Saints in Ohio, 1830–1838* [1983], 93–94; Donald Q. Cannon and Lyndon W. Cook, eds., *Far West Record: Minutes of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 1830–1844* [1983], 286.)
7. В Битие 25 ние научаваме, че Исав продава правото си на първородство на Яков за "хляб и вариво от леща" (ст. 34).
8. Вж. Учение и Завети 19:18–19.
9. Вж. Марка 10:21–22.
10. Алма 22:15.
11. Алма 22:16.
12. Алма 22:18.
13. Вж. Алма 5:14–19.
14. Алма 60:7.
15. Марка 1:18.
16. Матей 18:11.
17. Яков 1:8.
18. Учение и Завети 58:27.
19. Вж. Лука 15:11–32.
20. Вж. Джозеф Смит – История 1:15–16.
21. Neal A. Maxwell, *Deposition of a Disciple* (1976), 88.
22. Вж. Учение и Завети 19:38.

дома при онзи, който го гледаше.

Докато се прибирах у дома онази вечер, осъзнах две големи истини. Първо осъзнах като никога преди, че Бог мисли за всеки от нас и никога няма да ни изостави; второ, че трябва винаги да се вслушваме в гласа на Духа вътре в нас "веднага"¹⁵ щом той ни повика, независимо от страховете ни и всяко неудобство.

Един следобед учениците питат Спасителя кой е по-голям в небесното царство. Той им казва да се обърнат във вярата, да бъдат смирени и покорни като малко дете. После добавя, "Човешкият Син дойде да спаси погиналото"¹⁶. С това единствено изречение Той определя мисията ни. Ние трябва да отидем да спасяваме – загубените, последните, най-маловажните. Не е достатъчно да избягваме греха; ние трябва да изстрадаме кръста¹⁷ и да "бъдем ревностно заети"¹⁸ в помагане на другите да бъдат обърнати във вярата. Със състрадание и обич ние прегръщаме блудния син¹⁹, откликваме на плачовете на сирачетата в истерия, на молбите на онези, които са в мрак и отчаяние²⁰ и отчаяните призови на нуждаещите се семейства. "Не е нужно Сатана

да направи всички като Каин или Юда ...", казва старейшина Нийл А. Максвел. "На него му трябва само да накара способни мъже ... да гледат на себе си като на изискани хора, които не вземат ничия страна"²¹.

След една неотдавнашна конференция на кол към мен се приближи един юноша и ме попита, "Бог обича ли ме?" Нека животът ни на служба винаги потвърждава, че Бог не изоставя никого.

На въпроса, "Какво би дал човек в замяна на душата си?" Сатана би искал да продадем живота си за захарни пръчки и шампионати от този свят. Спасителят обаче ни призовава, без плата, да заменим греховете си, да вземем върху си Неговия образ и да вложим това в сърцата на хората, които са около нас. Срещу това можем да получим всичко, което Бог има, а ни е казано, че то е повече от всички обединени съкровища на тази земя²². Можете ли дори да си го представите?

При едно скорошно пътуване до Никарагуа в скромния дом на семейството, което посетихме, видях една гравирана плочка. Тя гласеше, "Моето свидетелство е най-ценното ми притежание". Така е и с мен. Моето свидетелство е ценността на душата

От старейшина Скот Д. Уайтинг
От Седемдесетте

Храмов стандарт

Високите стандарти, според които се строят храмовете на тази Църква, са образец и символ за начина, по който следва да живеем живота си.

Докато наскоро участвах в обиколка на красивия храм Бригъм Сити Юта, си спомних за едно мое преживяване по време на службата ми като координатор на отворените врати, повторното осветяване и културното празненство на историческия храм Лаие Хавай.

Няколко месеца преди завършването на обширната ремонтна дейност аз бях поканен на обиколка на храма с изпълнителния директор на Храмовия отдел, старейшина Уилям Р. Уокър и неговите колеги от Храмовия отдел. Също така с нас имаше няколко представители на фирмата общ изпълнител. Отчасти, целта на обиколката бе да се прегледа напредъка и качеството на изпълнената работа. В момента на обиколката около 85 процента от работата беше завършена.

Докато обикаляхме храма, аз наблюдавах и слушах старейшина Уокър и неговите колеги при тяхната инспекция на работата и разговора им с общия изпълнител. Видях как един от тях прекарваше ръка по стените, докато ходехме от стая в стая. След като на няколко пъти направи това, той потри пръсти и отиде при общия изпълнител, като

каза, “По тази стена има пясъчинки. Според храмовия стандарт не трябва да има пясъчинки. Налага се повторно да шлайфате и полирате тази стена”. Изпълнителят покорно си взе бележки за всеки коментар.

Когато приближихме място в храма, което ще бъде видяно от малцина, същият човек ни спря и насочи вниманието ни към един наскоро поставен, красив прозорец от цветно стъкло. Този прозорец беше с размери около 60 на 180 сантиметра и в него бе вплетен мотив от малки геометрични фигури цветно стъкло. Той посочи малък 5-сантиметров квадрат от цветно стъкло, който сформираше част от мотива, и каза, “Този квадрат е крив”. Погледнах квадрата и на мен ми изглеждаше равномерно разположен. Обаче след по-близка проверка с измерителен уред в ръка можах да видя, че имаше дефект и че този малък квадрат наистина бе крив с 3 милиметра. След това бяха дадени напътствия на изпълнителя този прозорец да бъде сменен, защото не отговаряше на храмовия стандарт.

Признавам своята изненада, че цял един прозорец трябваше да бъде сменен заради толкова малък,

едва забележим дефект. Със сигурност бе малко вероятно някой някога изобщо да обърне внимание на този прозорец, предвид изолираното му местоположение.

Докато се прибирах у дома през онзи ден, аз се замислих върху наученото от това преживяване – или по-скоро върху това, което мислех, че съм научил. Чак няколко седмици по-късно, когато бях поканен да обиколя вече завършения храм, моето разбиране на наученото от предишната обиколка се изясни.

Когато влязох в напълно ремонтирания храм Лаие Хавай, останах силно впечатлен от неговата красота и качеството на изработка. Можете да си представите с какво очакване се доближих до “песъчливата” стена и “дефектния” прозорец. Дали изпълнителят повторно бе шлайфал и полирал стените? Прозорецът наистина ли бе сменен? Докато приближавах песъчливите стени, с изненада открих красиви тапети, залепени на стените. Първата ми мисъл бе, “Значи така изпълнителят се е справил с пясъчинките – покрил ги е”. Но не, научих, че по план на тези стени е трябвало да има тапети. Зачудих се защо тези малки, едва забележими пясъчинки бяха от значение, ако щяха да се покрият с тапет? След това с нетърпение се доближих до мястото, където се намираше дефектния прозорец, и с изненада открих огромно красиво растение в саксия, разположено точно пред прозореца. И пак си помислих, “Значи така изпълнителят се е справил с малкия крив квадрат – скрил го е”. Когато се приближих, отместих листата на растението и се усмихнах, като видях, че прозорецът наистина е бил сменен. Кривият преди малък квадрат вече бе разположен точно на мястото си в мотива. Научих, че според вътрешния план пред този прозорец трябва да има растение.

Защо стени с малко пясъчинки и прозорец с лека асиметрия трябваше допълнително да се обработват и дори да бъдат сменяни, когато малко ще са човешките очи и ръце,

които някога ще разберат за тях?
Защо на изпълнителя бяха налагани
толкова високи стандарти?

Докато излизах от храма в съ-
стояние на задълбочен размисъл,
открих отговора, когато погледнах
нагоре към новозавършения ексте-
риор и видях следните думи: “Свят
Господу, Дом на Господ”.

Храмовете на тази Църква са
точно това, което е написано. Тези
свети сгради са построени, за да
ги ползваме, и сред стените им се
изпълняват свети спасителни об-
реди. Но не трябва да има никакво
съмнение на Кого принадлежат
тези домове. Като налагаме взис-
кателни стандарти в най-малките
подробности при строежа им, ние
показваме не само нашата обич и
уважение към Господ Исус Христос,
но показваме на всички наблюдате-
ли, че почитаме и се покланяме на
Стопанина на тези домове.

В откровението, с което се запо-
вядва на Пророка Джозеф Смит да
построи храм в Наву, Господ дава
следното напътствие:

“Елате с всичкото си злато и
сребро, и скъпоценни камъни, и
с всичките си старинни неща, и
с всички, които имат познание за
старинни неща; ... и (донесете) ...
всички ценни дървета на земята;
... и съградете дом за името Ми,
за да обитава Всевишният в него”¹.

Така се следва един модел,
установен от цар Соломон в Стария
завет, когато той построява храм на
Господ, като използва единствено
най-добрите материали и изра-
ботка². Днес ние продължаваме да
следваме този модел, с уместната
умереност, при изграждането на
храмовете на Църквата.

Научих, че макар смъртни очи
може никога да не забележат или
почувстват даден дефект, Господ

знае нивото на нашите усилия и да-
ли сме дали възможно най-доброто
от себе си. Същото важи за нашите
лични усилия да живеем достойно
за благословиите на храма. Господ
съветва:

“И доколкото хората Ми постро-
ят дом за Мен в името Господне и
не допуснат нищо нечисто да дойде
в него и да го оскверни, Моята слава
ще почива на него.

Да, и Моето присъствие ще е там,
защото Аз ще дойда в него и всички
чисти по сърце, които дойдат в
него, ще видят Бога.

Но ако той бъде осквернен, Аз не
ще дойда в него и Моята слава няма
да е там, защото Аз не ще дойда в
несвети храмове”³.

Подобно на изпълнителя, когато
разберем, че нещо в живота ни не
отговаря на ученията Господни,
когато усилията ни са били по-
малко от най-доброто, на което

сме способни, ние следва бързо да поправим всяко несъответствие със знанието, че не можем да скрием греховете си от Господ. Нужно е да помним, че “когато се опитваме да скриваме греховете си... , ето, небесата се оттеглят (и) Господният Дух се наскърбява”⁴.

Също така научих, че високите стандарти, според които се строят храмовете на тази Църква, са образец и символ за начина, по който следва да живеем живота си. Можем, всеки поотделно, да приложим ученията, които апостол Павел дава на ранната Църква със следните думи:

“Не знаете ли, че сте храм на Бога, и че Божият Дух живее във вас?

Ако някой развали Божия храм, него Бог ще развали, защото Божият храм е свят, който храм сте вие”⁵.

Всеки от нас е изработен от най-добрите материали и ние сме един удивителен продукт на божественото майсторство. Когато обаче прекратим възрастта на отговорност и стъпим на бойното поле на греха и изкушението, скоро нашият храм може да има нужда от ремонт и подновяване. Може би в нас има стени, по които има пещчинки, и се налага да бъдат полирани, или някои от прозорците на нашите души трябва да бъдат сменени, за да можем да застанем на свети места. За радост, храмовият стандарт, който сме поканени да следваме, не е стандарт на съвършенството (въпреки, че се стремим към него), а стандарт на следването на заповедите и полагането на най-добрите ни усилия като ученици на Исус Христос. Моята молитва е всички ние да се стараем да живеем живот, достоен за благословиите на храма, като полагаме най-добри усилия, като правим нужните подобрения и премахваме дефектите и несъвършенствата, така че Духът Божий винаги да може да обитава в нас. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Учение и Завети 124:26–27.

2. Вж. 1 Царете 6–7.

3. Учение и Завети 97:15–17.

4. Учение и Завети 121:37.

5. 1 Коринтяните 3:16–17; вж. и стих 19.

От старейшина Нийл Л. Андерсън
От Кворума на дванадесетте апостоли

Изпитание на вярата ви

Подобно на силния огън, който превръща желязото в стомана, когато останем верни по време на огненото изпитание на нашата вяра, ние сме духовно пречиствани и укрепвани.

Преди десет години, когато моята съпруга Кати и аз живеехме в Сао Пауло, Бразилия, президент Дейвид Мариът председателстваше над мисия Бразилия Сао Пауло Интерлагос. Той и съпругата му, Нийл, заедно с трима техни сина Уил, Уесли и Трейс, живееха близо до нас. Те бяха оставили дома си, своя бизнес и мнозина от приятелите си, за да откликнат на призованието на пророка да отслужат мисия.

Един следобед президент Мариът ми се обади. Тяхната безценна и праведна 21-годишна дъщеря, Джорджия, студентка по цигулка в Университета на Индиана, била ударена от камион, докато се прибираща на велосипед след събрание в Църквата. Според първоначалните данни състоянието на Джорджия било добро. Часове по-късно състоянието ѝ се влошило драстично.

Роднини и приятели започнали да се молят с Джорджия да се случи чудо. През нощта майка ѝ отлетяла от Бразилия. Когато пристигнала на следващия ден в Индиана, тя

била посрещната от по-големите ѝ деца, които през съзвездията обяснили, че били заедно с Джорджия, когато починала.

Наблюдавах семейство Мариът, когато това се случи, както и през месеците и годините, които последваха. Те плакаха, молиха се, говореха за Джорджия, чувстваха огромна болка и тъга, но тяхната вяра не се разклати. По време на сутрешната сесия чухме разкази за подобна вяра в живота на семействата Боуън и Уилбъргър¹.

Дарът на вярата е един безценен духовен дар. “А това е вечен живот”, се моли Исус, “да познаят Тебе, единия истинен Бог, и Исуса Христа, Когото си изпратил”².

Нашата вяра се съсредоточава върху Бог, нашия Отец, и Неговия Син Исус Христос, нашият Спасител и Изкупител. Тя се укрепва от нашето знание, че пълнотата на Евангелието е била възстановена на земята, че Книгата на Мормон е словото Божие и че пророците и апостолите днес държат ключовете

на свещеничеството. Ние ценим своята вяра, стремим се да укрепваме своята вяра, молим се за повече вяра и правим всичко по силите си, за да защитаваме и запазим своята вяра.

Апостол Петър говори за нещо, което нарича „изпитването на вашата вяра“³. Той е преживял това. Спомнете си думите на Исус:

„Симоне, ... ето, Сатана ви изиска всички, за да ви пресее като жито; но аз се молих за тебе, да не отслабне твоята вяра“⁴.

По-късно Петър насърчава другите: „Не се чудете,“ казва той, „на огнената изпития, която дохожда върху вас, за да ви опита, като че ви се случва нещо чудно“⁵.

Тези огнени изпитания имат за цел да ви направят по-силни, но е възможно да отслабят или дори премахнат вашето упование в Сина Божий и да намалят решителността ви да спазвате обещанията, които сте Му дали. Тези изпитания са често прикрити, което ги прави трудни за откриване. Те се вкореняват в нашите слабости, места уязвими и чувствителни, или в неща, имащи най-голямо значение за нас. Изпитание, което е реално, но преодолимо за един човек, може да бъде огнено за друг.

Как оставате „постоянни и непоклатими“⁶ всред изпитание на вярата? Потопяте се в самите неща, които са помогнали в изграждането

на вашето ядро от вяра: упражнявате вяра в Христос, молите се, размишлявате върху Писанията, спазвате заповедите и служите на другите.

Когато се сблъскате с изпитание на вярата, каквото и да правите, не се отделяйте от Църквата! Отдаляването от царството Божие по време на изпитание на вярата е подобно на това да напуснеш сигурността на убежището точно когато се появи торнадото.

Апостол Павел казва, „вие не сте вече странници и пришелци, но сте съграждани на светиите и членове на Божието семейство“⁷. Именно в убежището на Църквата ние защитаваме нашата вяра. Събираме се с други вярващи, молим се и намираме отговори на молитвите си, покланяме се чрез музика, споделяме свидетелства за Спасителя, служим едни на други и чувстваме Духа Господен. Взимаме от причастието, получаваме свещенически благословии и посещаваме храма. Господ заявява, „в обреди(те) е видна силата на божествеността“⁸. Когато преминавате през изпитание на вярата, останете на сигурно място в Божието семейство. Тук винаги ще има място за вас. Няма изпитание толкова голямо, че да не можем да го преодолеем заедно⁹.

Президент Томас С. Монсън казва: „Моралният компас на обществото (се променя много бързо).

Поведение, което някога се е смятало за неуместно и неморално, днес ... от все повече хора се смята за приемливо“¹⁰.

Има много несемейни пълнолетни младежи, които вече не са много млади. Макар да виждат, че настоящия им живот е различен от очаквания, те спазват закона за целомъдрието¹¹. Това може да бъде изпитание на тяхната вяра. Изразявам своето дълбоко уважение и възхищение към тези ученици на Христос.

„Бог е заповядал свещените сили за създаването на потомство да се използват само между мъж и жена, законно свързани като съпруг и съпруга“¹². В Новия завет Спасителят повдига моралния стандарт за Своите ученици, когато заявява, „Всеки, който гледа жена, за да я пожелае, вече е прелюбодействал с нея в сърцето си“¹³. Той ни учи да не осъждаме другите, но не Го е страх да говори открито: „Иди си“, казва Той, „отсега не съгрешавай вече“¹⁴.

Нашето семейство има една приятелка. Може би познавате някой като нея или вероятно сте като нея. Винаги вярна, доблестно служи в Църквата, жъне професионални успехи, роднините ѝ я уважават и макар да е очаквала брак и деца, тя не е омъжена. „Взех решението“, казва тя, „да ... уповавам на Исус Христос. Честото посещение на храма ми помага да

се съсредоточавам върху вечните неща. Напомни ми, че никога не съм сама. Имам вярата, ... че нито една ... благословия няма да ми бъде отказана ... ако ... остана вярна на своите завети, включително закона за целомъдрието”¹⁵.

Един друг приятел отслужи примерна мисия, последва я доста тежко академично обучение. Той се надяваше да създаде семейство. Неговото изпитание на вярата: чувства на привличане към същи пол. Наскоро той ми писа: “В моята патриархална благословия ми е обещано, че един ден ще имам собствено семейство. Не знам дали това ще стане в този живот или в следващия. Но със сигурност знам, че не желая да направя нищо, което да постави под въпрос благословиите, които Бог е обещал както на мен, така и на моето бъдещо потомство. ... Животът (според закона за целомъдрието) е труден, но не сме ли дошли на земята да се сблъскаме с предизвикателства и да покажем на Господ нашата обич и уважение, като спазваме Неговите заповеди? Благословен съм с добро здраве, с Евангелието, с любящо семейство и верни приятели. Благодарен съм за множеството благословии”¹⁶.

Светът протестира, как може да изисквате толкова много? Господ отговаря:

“Моите помисли не са като вашите помисли, нито вашите пътища като Моите пътища. ...

Понеже както небето е по-високо от земята, така и Моите пътища са по-високи от вашите пътища”¹⁷.

Тези двама ученика на Христос и десетки хиляди други като тях са почувствали обещанието на Спасителя: “Мир ви оставям; Моят мир ви давам; Аз не ви давам както светът дава. Да се не смущава сърцето ви, нито да се бои”¹⁸.

Съществува още едно изпитание. Винаги е имало малка група хора, които желаят да дискредитират Църквата и да унищожат вярата. Днес те използват Интернет.

Част от информацията за Църквата, независимо колко убедителна е

тя, просто не е вярна. През 1985 г. помня как един колега влезе в моя офис на работа, тогава работех във Флорида. Той носеше статия на списание *Тайм*, озаглавена “Съмнения в началата на мормонизма”. Там се говореше за наскоро открито писмо, чийто предполагаем автор е Мартин Харис, в което има разказ за намирането на плочите на Книгата на Мормон, противоречащ с този на Джозеф Смит¹⁹.

Колегата ми попита дали тази нова информация ще унищожи мормонската църква. В статията се цитираше човек, който заявяваше, че напуска Църквата заради този документ. По-късно научих за други, които напуснали Църквата²⁰. Сигурен съм, че това е било изпитание за тяхната вяра.

Няколко месеца по-късно специалистите открили (и фалшификаторът признал), че писмото е пълна измама. Помня как искрено се надявах хората, напуснали Църквата заради нея, да се върнат обратно.

Някои поставят под съмнение своята вяра, когато открият изказване на църковен ръководител преди

десетилетия, което изглежда не съответства на нашето учение. Има един важен принцип, който ръководи учението на Църквата. Учението се преподава от всички 15 члена на Първото Президентство и Кворума на Дванадесетте. То не се крие във някой неясен абзац на една-единствена реч. Истинните принципи се преподават често от мнозина. Не е трудно да откриеш какво е нашето учение.

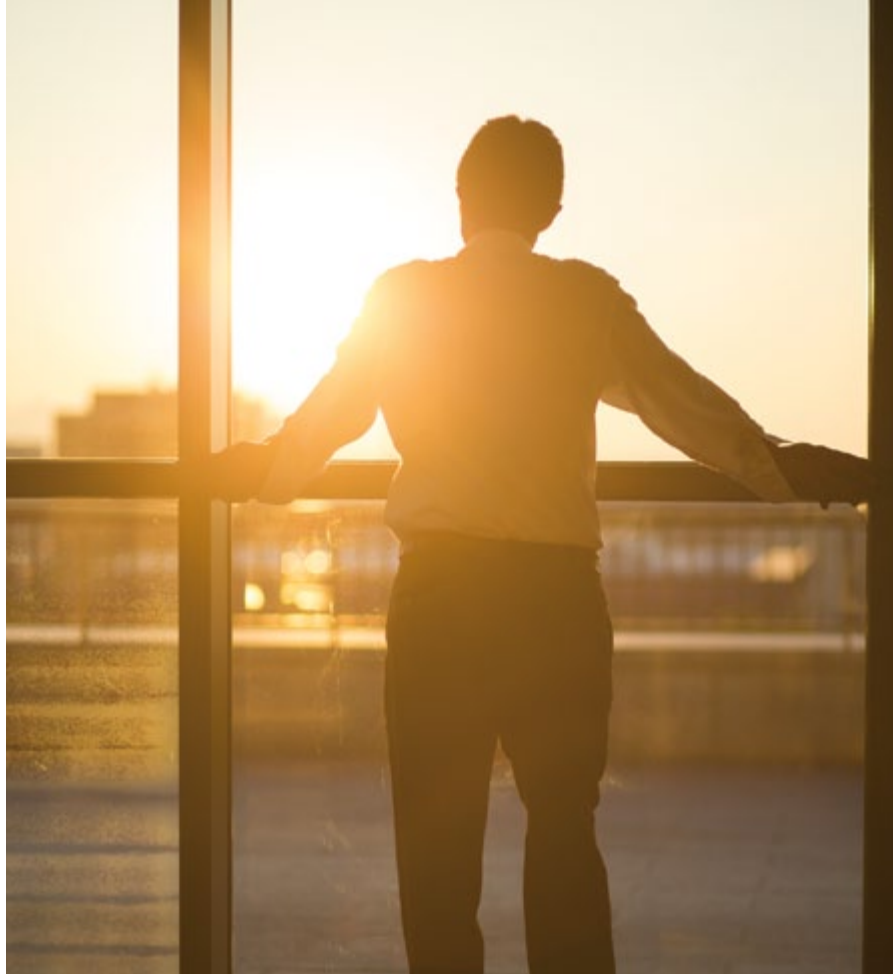
Ръководителите на Църквата са искрени, но несъвършени хора. Спомнете си думите на Мороний: “Не ме осъждайте заради моето несъвършенство, нито пък моя баща ... ; но по-добре благодарете на Бога, че Той ви показва нашите несъвършенства, за да можете да се научите да бъдете по-мъдри, отколкото ние сме били”²¹.

Джозеф Смит казва, “Никога не съм ви казвал, че съм съвършен; но в откровенията ... няма грешка”²². Чудото на Божията ръка в историята и съдбата на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни може да бъде разбрано единствено през лещите на духовното търсене. Президент Езра Тафт Бенсън казва, “Всеки човек рано или късно опира гръб в стената на вярата и там ... трябва да отстоява своята позиция”²³. Не се изненадвайте, когато това се случи с вас!

По своето определение изпитанията са трудни. Може да са придружени от тревога, объркване, безсънни нощи и намокрени със сълзи възглавници. Но не е нужно нашите изпитания да бъдат духовно смъртоносни. Не е нужно да ни отделят от нашите завети и от Божието семейство.

“Помнете, ... върху канарата на нашия Изкупител, Който е Христос, синът Божий, вие трябва да градите основите си; тъй че когато дяволът изпрати мощните си ветрове, ... когато всичките му градушки и мощни бури ви заудрят, той да няма сила над вас да ви завлече долу ... поради канарата, върху която сте изградени ... (една) сигурна основа, върху която ако човеците

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Шейн М. Боуън, "Понеже Аз живея и вие ще живеете" и Ан М. Диб, "Знам го. Живея с това. Обичам го.", съботната сутрешна сесия на общата конференция през октомври 2012 г.
2. Иоана 17:3.
3. 1 Петрово 1:7.
4. Лука 22:31–32.
5. 1 Петрово 4:12; курсив добавен.
6. Алама 1:25.
7. Ефесяните 2:19.
8. Учение и Завети 84:20.
9. Вж. Мосия 18:8–10.
10. Томас С. Монсън, "Застанете на свети места," *Лиахона*, ноем. 2011 г., стр. 82.
11. Вж. Ezra Taft Benson, "The Law of Chastity," *New Era*, Jan. 1988, 4–7; "The Law of Chastity" в *Brigham Young University 1987–88 Speeches* (1988), 1–5, speeches.byu.edu; вж. и *Евангелски принципи*, 2009 г., стр. 224–232.
12. "Семейството: прокламация към света", *Лиахона*, ноем. 2010 г., стр. 129.
13. Матей 5:28.
14. Иоана 8:11.
15. Лична кореспонденция, 2012 г.
16. Лична кореспонденция, 2012 г.
17. Исаия 55:8–9.
18. Иоана 14:27.
19. Вж. Richard N. Ostling, "Challenging Mormonism's Roots," *Time*, May 20, 1985, 44.
20. Вж. Gordon B. Hinckley, "Lord, Increase Our Faith," *Ensign*, Nov. 1987, 52.
21. Мормон 9:31.
22. *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит*, 2007 г., стр. 555.
23. Ezra Taft Benson, "The Book of Mormon Is the Word of God," *Tambuli*, May 1988, 6.
24. Еламан 5:12.
25. D. Todd Christofferson, "Give Us This Day Our Daily Bread" (Вечер край огнището на ОСЦ, 9 ян., 2011 г.), lds.org/broadcasts.
26. 1 Петрово 1:7; вж. и 1 Петрово 4:13.
27. Етер 12:6.
28. Учение и Завети 122:9; Президент Джордж К. Кенън казва: "Независимо колко е сериозно изпитанието, колко голямо е страданието, колко дълбока е скръбта, (Бог) никога няма да ни изостави. Той никога не Го е правил и никога няма да го направи. Не може да го направи. Това го няма в характера му. Той не се променя, същият е бил вчера, същият е днес и ще бъде същият през всичките предстоящи векове на вечността. Открили сме този Бог. Направили сме Го свой приятел, като сме се подчинили на Неговото Евангелие и Той ще ни подкрепя. Можем да преминаваме през огнена пещ, можем да преминаваме през дълбоки води, но ние няма да бъдем унищожени и победени. Ще излезем от всички тези изпитания и трудности по-добри и по-чисти, ако само уповаваме на нашия Бог и спазваме Неговите заповеди" ("Remarks," *Deseret Evening News*, Mar. 7, 1981, 4); вж. и Jeffrey R. Holland, "Come unto Me," *Ensign*, Apr. 1998, 16–23.

градят, не могат да паднат"²⁴.

Подобно на силния огън, който превръща желязото в стомана, когато останем верни по време на огненото изпитание на *нашата* вяра, ние сме духовно пречиствани и укрепвани.

Старейшина Д. Тод Кристоферсън обяснява какво е научил от едно лично изпитание: "Макар тогава да страдах, когато сега погледна назад, съм благодарен, че не се намери бързо решение на моя проблем. Фактът, че почти всеки ден бях принуден да се обръщам към Бог за помощ за продължителен период години, ме научи как наистина да се моля и да получавам отговори на своите молитви и по един много практичен начин ме научи да имам вяра в Бог. Опознах моя Спасител и моя Небесен Отец по начин и в степен, които иначе биха били невъзможни. ... Научих се да уповавам на Господ с цялото си сърце. Научих се да крача с Него ден след ден"²⁵.

Петър описва тези преживявания като "по-скъпоценн(и) от златото"²⁶.

Мороний добавя, че свидетелство не се получава, ако "вярата ви не бъде изпитана"²⁷.

Започнах с разказ за семейство Мариът. Миналата седмица Кати и аз ги придружихме на гроба на Джорджия. Изминаха десет години. Роднини и приятели говориха за своята обич и спомени за Джорджия. Имаше бели балони с хелий, за да се отпразнува живота ѝ. През сълзи майката на Джорджия говори прочувствено за увеличената вяра и разбиране, които придобила, а баща ѝ тихо ми разказа за обещаното свидетелство, което получил.

С вярата идват изпитания на вярата, които водят до увеличаването ѝ. Господното утешително обещание към Пророка Джозеф Смит е съвсем същото обещание, което Той дава на вас във вашето изпитание на вярата: "Остани в пътя си ... , не се бой ... , защото Бог ще бъде с теб во веки веков"²⁸. За това давам моето свято свидетелство в името на Исус Христос, амин. ■

От старейшина Далин Х. Оукс
От Кворума на дванадесетте апостоли

Защитавайте децата

Никой не би следвало да се противопостави на призива да се обединяваме в усиляване на загрижеността ни за доброто и бъдещето на нашите деца – подрастващото поколение.

Всички ние можем да си спомним какви чувства сме изпитвали, когато някое малко дете извика и протегне ръка към нас за помощ. Любящият Небесен Отец ни дава тези чувства, за да ни подтикна да помагаме на чедата Му. Моля, припомняйте си тези чувства, докато ви говоря за нашата отговорност да защитаваме децата и да действаме в интерес на тяхното добруване.

Говоря от гледната точка на Евангелието на Исус Христос, включително Неговия план на спасението. Това е моето призование. Местните църковни ръководители носят отговорността за отделна юрисдикция като район или клон, но един апостол е отговорен да свидетелства на целия свят. Във всеки народ, раса и вероизповедание всички деца са Божии чедата.

Макар да не говоря с терминологията на политиките или официалната политика, подобно на други църковни ръководители аз не мога да говоря за благосъстоянието на децата, без да спомена изборите, правени от гражданите, обществените служители и работещите в частните организации. На всички нас е дадена заповедта на

Спасителя да се обичаме и грижим един за друг, особено за слабите и беззащитните.

Децата са силно уязвими. Те имат малка или никаква сила да се защитават или да се грижат за себе си и малко влияние върху всичко онова, което е жизнено важно за тяхното благосъстояние. Децата имат нужда другите да говорят вместо тях, нужни са им хора, които да вземат решения, поставящи тяхното добруване над егоистичните интереси на възрастните.

I.

По цял свят сме шокирани от факта, че милиони деца стават жертва на престъпления и егоизъм на нечестиви възрастни.

В някои раздирани от война страни децата биват отвлечени, за да служат като войници на биещите се армии.

Един доклад на ООН смята, че почти два милиона деца всяка година стават жертва на проституция и порнография¹.

От перспективата на плана на спасението едно от най-сериозните престъпления срещу децата е отказът те да бъдат родени. Това е

световна тенденция. Раждаемостта в САЩ е най-ниската от 25 години² насам, а раждаемостта в много европейски и азиатски страни от години е под нивото, осигуряващо положителен прираст. Това не е само религиозен проблем. Когато подрастващото поколение намалява числено, култури и дори цели нации биват отслабени и накрая изчезват.

Една причина за намаляващата раждаемост е практикуването на аборти. Според някои оценки по цял свят годишно стават над 40 милиона аборта³. Много закони позволяват и дори насърчават аборта, но за нас това е голямо зло. Други престъпления срещу децата, извършвани по време на бременността, са уврежданията на плода в резултат на неправилно хранене на майката или прием на наркотици.

Има трагична ирония в това, че огромен брой деца са убити или увредени преди да се родят, докато множество безплодни двойки копнеят за деца и се стремят да ги осиновят.

Малтретирането или изоставянето на деца, случващи се след раждането, са по-забележими за обществеността. Почти 8 милиона деца по цял свят умират преди да навършат 3 години, предимно от болести, които са лечими и предотвратими⁴. А Световната здравна организация съобщава, че едно на всеки 4 деца е със забавено физическо и умствено развитие поради неподходящо хранене⁵. Живеейки и пътувайки по света, ние, ръководителите на Църквата, виждаме голяма част от това. Общото президентство на Неделното училище за деца съобщава за деца, живеещи в условия, “които са невъобразими”. Една майка от Филипините казва: “Понякога нямаме достатъчно пари за храна, но това не е беда, защото ми дава възможност да уча децата си относно вярата. Събираме се и се молим за помощ, и децата виждат, че Господ ни благославя”⁶. В Южна Африка служителка на НУД срещнала малко момиченце, самотно и тъжно. В плахи отговори

на любящите въпроси тя казала, че няма майка, нито баща, нито баба – само един дядо, който да се грижи за нея⁷. Подобни трагедии са чести в един континент, където много от грижещите се за децата умират от СПИН.

Дори в богатите страни малките деца и юношите страдат, ако за тях не се полагат подходящи грижи. Децата, растящи в бедност, получават по-лоша грижа за здравето и недостатъчно възможности за образование. Те са изложени също така на опасни физически и културни влияния в средата им и дори са застрашени от пренебрегване от страна на родителите им. Старейшина Джефри Р. Холанд наскоро сподели преживяването на един полицай, член на Църквата. При едно разследване той открива пет малки деца, сгъшени заедно, опитващи се да спят без постеля на мръсен под в сграда, където майка им и други хора пият и се забавляват. В апартамента нямало храна, с която да се засити глада им. След като сложил децата да спят на импровизирано легло, полицаят коленичил и се помолил за тяхната защита. Тръгвайки си, едното от тях, на около 6 години, изтичало след него, сграбчило го за ръката и се примолвило, “Бихте ли ме осиновили, моля ви?”⁸

Спомняме си поучението на нашия Спасител, когато Той слага едно малко детенце пред учениците Си и заявява:

“И който приеме едно такова детенце в Мое име, Мене приема.

А който съблазни едно от тия малките, които вярват в Мене, за него би било по-добре да се окачеше на врата му един воденичен камък, и да потънеше в морските дълбочини” (Матей 18:5–6).

Когато обмисляме опасностите, от които следва да бъдат предпазвани децата, ние трябва да включим и психологическото малтретиране. Родители или други полагащи грижи хора, учители, връстници, които мачкат достойнството, нагрубяват или унижават децата и юношите, могат да причинят вреда, по-трайна

от физическо нараняване. Да накараш дете или юноша да се чувства без стойност, необичан, нежелан може да причини сериозна и трайна вреда на емоционалното му добруване и развитие⁹. Младите хора, които се борят с всякакви изключителни състояния, включително привличане към същия пол, са особено уязвими и имат нужда от изпълнено с обич разбиране – не нагрубяване или отлъчване от обществото¹⁰.

С Господната помощ можем да се покаем и променим, и да сме любящи и отзивчиви към децата – нашите собствени и тези около нас.

II.

Малко примери за физическа или емоционална заплаха за децата са така важни, както онези, произтичащи от взаимоотношенията им техните родители или настойници. Президент Томас С. Монсън говори за, както той ги нарича, “низки постъпки” на малтретиране на деца, където родител пречупва или малтретира, емоционално или физически, дадено дете¹¹. Опечалявах се, когато е трябвало да изучавам шокиращите факти за подобни случаи по време на службата си във Върховния съд на Юта.

От върховно значение за добруването на децата е дали родителите им са женени, естеството и трайността на брака, и в по-широк план културата и очакванията за брака и грижата за децата там, където те живеят. Двама изследователи на семейството обясняват: “През цялата

история бракът на първо място и преди всичко е бил институция за създаване и отглеждане на деца. Той осигурява културната връзка, която да свърже бащата към неговите деца, като го обвърже с майката на неговите деца. При все това в днешни времена децата все по-често биват избутвани от центъра на сцената”¹².

Един професор по право в Харвард описва днешния закон и отношението към брака и развода: “(Днешното) отношение към брака в Америка, според закона и в голяма част от популярната литература, е нещо подобно на следното: бракът е взаимоотношение, което съществува главно за задоволяване на отделните съпрузи. Ако той престане да изпълнява тази функция, никой не може да бъде винен и всеки от съпрузите може да го прекрати по желание. ... Децата почти не се появяват в действието; най-много да бъдат някакви персонажи-сенки на заден план”¹³.

Нашите църковни ръководители учат, че да гледаме на брака “като на обикновен договор, който може да бъде сключен по желание ... и прекъснат при първата трудност ... представлява злина, която заслужава сериозно осъждане”, особено когато се причинява страдание на децата¹⁴. А децата биват засягани от разводите. Над половината от разводите през последната година включват двойки с малки деца¹⁵.

Много деца биха имали благословията да бъдат отгледани и от двамата си родители само

ако родителите им биха следвали следното вдъхновено поучение в Прокламацията за семейството: “Съпругът и съпругата имат важната отговорност да се обичат и да се грижат един за друг и за своите деца. ... Родителите имат свещения дълг да отглеждат децата си в любов и праведност, да се грижат за техните физически и духовни нужди, да ги учат да се обичат и да си служат”¹⁶. Най-голямата поука за децата идва от примера на техните родители. Развеждащите се родители неизбежно преподават един отрицателен урок.

Сигурно има случаи, когато разводът е нужен за доброто на децата, но подобни обстоятелства са изключение¹⁷. В повечето брачни спорове воюващите родители следва да мислят много повече за интересите на децата. С помощта на Господ те могат да го направят. Децата имат нужда от емоционална и лична сила, произтичаща от това да бъдат отглеждани от двама родители, единни в своя брак и цели. Като човек, отгледан от овдовяла майка, знам от личен опит, че това не винаги може да бъде постигнато, но е идеалът, който да бъде търсен при всяка възможност.

Децата са първите жертви на сегашния закон, разрешаващ т. нар. “развод без вина”. От детска гледна точка, разводът е твърде лесен. Обобщавайки десетилетия на изследвания на обществени науки, един грижлив учен заключава, че “семейната структура, която осигурява най-добрите резултати за децата, като цяло, са двама биологични родители, които остават женени”¹⁸. Един автор в *New York Times* отбелязва “поразителния факт, че макар традиционният брак в САЩ да е в упадък ... множат се доказателствата, че институцията е важна за добруването на децата”¹⁹. Тази реалност би следвало да даде важно напътствие на родители и бъдещи родители в решенията им относно брака и развода. Трябва също политици, общественици и официални лица да повишат вниманието си към

това, което е най-добро за децата, в контраст с егоистичните интереси на гласоподаватели и кресливи поддръжници на интересите на възрастните.

Децата стават също жертви и на браковете, които не се случват. Малко факти относно благосъстоянието на подрастващото ни поколение са по-тревожни от неотдавнашния доклад, че 41 процента от всички раждания в САЩ са от жени, които не са омъжени²⁰. Неомъжените майки се сблъскват с огромни предизвикателства и е ясен фактът, че децата им са в значително по-неизгодно положение от деца, отглеждани от сключили брак родители²¹.

Повечето деца, родени от неомъжени майки – 58 процента, се раждат на двойки, които съжителстват заедно²². Каквото и да кажем за несъстоялия се брак на подобни двойки, изследванията показват, че техните деца търпят значителни неизгоди в сравнение с останалите деца²³. За децата относителната стабилност на брака има значение.

Би следвало да оценим същите неизгодни положения за децата,

отглеждани от еднородни двойки. Литературата на обществени теми е спорна и обременена политически относно дългосрочния ефект на това върху децата, главно защото, както отбелязва един автор в *New York Times*, “еднородният брак е социален експеримент и подобно на повечето експерименти е нужно време да разберем неговите последици”²⁴.

III.

Говорих за децата – децата навсякъде. Някой може да отхвърли част от тези примери, но никой не би следвало да се противопостави на призива да се обединяваме в усиливане на загрижеността ни за доброто и бъдещето на нашите деца – подрастващото поколение.

Ние говорим за Божиите чедата, и с Неговата могъща подкрепа можем да правим повече, за да им помагаме. В тази молба аз се обръщам не само към светиите от последните дни, но и към хората от всички вероизповедания и към онези, които имат ценностна система, караша ги да подчиняват собствените си

нужди на нуждите на другите, особено за благосъстоянието на децата²⁵.

Религиозните хора също така осъзнават поучението на Спасителя от Новия завет, че чистите малки дечица са наш пример за смирение и готовност да се учим:

“Истина ви казвам, ако се не обърнете като дечицата, никак няма да влезете в небесното царство.

... който смири себе си като това детенце, той е по-голям в небесното царство” (Матей 18:3–4).

В Книгата на Мормон ние четем за възкресения Господ, Който проповядва на нефитите, че те трябва да се покаят и да бъдат кръстени, и да станат като малко дете, или не могат да наследят царството Божие (вж. 3 Нефи 11:38; вж. и Мороний 8:10).

Моля се да се смирим като малки деца и да протегнем ръка, за да защитим нашите малки деца, защото те са бъдещето за нас, за нашата Църква и за нашите народи. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. UNICEF, *The State of the World's Children 2005: Childhood under Threat* (2004), 26.
2. Вж. Naya El Nasser, “National Birthrate Lowest in 25 Years,” *USA Today*, July 26, 2012, A1.
3. Вж. Gilda Sedgh и др., “Induced Abortion: Incidence and Trends Worldwide from 1995 to 2008,” *The Lancet*, vol. 379, no. 9816 (Feb. 18, 2012), 625–32.
4. Вж. UNICEF, “Young Child Survival and Development,” <http://www.unicef.org/childsurvival/index.html>.
5. Вж. World Health Organization, *World Health Statistics 2012* (2012), 109, 118.
6. Доклад на Общото президентство на НУД, 13 септ. 2012 г.
7. Доклад на Общото президентство на НУД.

8. Вж. Джефри Р. Холанд, “Чуй, Израил, Бог зове те”, (Духовно послание на ОСЦ за несемейни младежи, 9 септ. 2012 г.), lds.org/broadcasts; вж. и R. Scott Lloyd, “Zion Not Only Where, but How We Live, Says Elder Holland,” *Deseret News*, Sept. 10, 2012, B2.
9. Вж. Kim Painter, “Parents Can Inflict Deep Emotional Harm,” *USA Today*, July 30, 2012, B8; Rachel Lowry, “Mental Abuse as Injurious as Other Forms of Child Abuse, Study Shows,” *Deseret News*, Aug. 5, 2012, A3.
10. Вж. “End the Abuses,” *Deseret News*, June 12, 2012, A10.
11. Thomas S. Monson, “A Little Child Shall Lead Them,” *Liahona*, June 2002, 2.
12. W. Bradford Wilcox и Elizabeth Marquardt, eds., *The State of Our Unions: Marriage in America* (2011), 82.
13. Mary Ann Glendon, *Abortion and Divorce in Western Law: American Failures, European Challenges* (1987), 108.
14. David O. McKay, “Structure of the Home Threatened by Irresponsibility and Divorce,” *Improvement Era*, June 1969, 5.
15. Вж. Diana B. Elliott and Tavia Simmons, “Marital Events of Americans: 2009,” *American Community Survey Reports*, Aug. 2011.
16. “Семейството: прокламация към света”, *Лиакхона*, ноем. 2010 г., стр. 129.
17. Вж. Далин Х. Оукс, “Развод”, *Лиакхона*, май 2007 г., стр. 71.
18. Charles Murray, *Coming Apart: The State of White America, 1960–2010* (2012), 158.
19. Ross Douthat, “Gay Parents and the Marriage Debate,” *New York Times*, June 11, 2012, <http://douthat.blogs.nytimes.com/2012/06/11/gay-parents-and-the-marriage-debate>.
20. Вж. Joyce A. Martin и др., “Births: Final Data for 2010,” *National Vital Statistics Reports*, vol. 61, no. 1 (Aug. 2012), 10.
21. Вж. William J. Doherty и др., *Why Marriage Matters: Twenty-One Conclusions from the Social Sciences* (2002); W. Bradford Wilcox and others, *Why Marriage Matters: Thirty Conclusions from the Social Sciences*, 3rd ed. (2011).
22. Вж. Martin, “Births: Final Data for 2010,” 10–11.
23. Вж. Wilcox, *Why Marriage Matters*.
24. Douthat, “Gay Parents and the Marriage Debate.” Последното и най-задълбочено изследване, разкриват значителни вреди и ущърб, съобщавани от несемейни младежи с родител, който е имал връзка с лице от същия пол преди детето да навърши 18 г. (вж. Mark Regnerus, “How Different Are the Adult Children of Parents Who Have Same-Sex Relationships? Findings from the New Family Structures Study,” *Social Science Research*, vol. 41 [2012], 752–70).
25. Светиите от последните дни хранят специална отдаденост към родителството като една от най-важните цели в живота (вж. Pew Research Center's Forum on Religion and Public Life, *Mormons in America: Certain in Their Beliefs, Uncertain of Their Place in Society*, Jan. 12, 2012, 10, 16, 51).

От старейшина Д. Тод Кристоферсън
От Кворума на дванадесетте апостоли

Братя, имаме работа за вършене

Като мъже на свещеничеството, ние имаме да изпълняваме важна роля в обществото, у дома и в Църквата.

Братя, през последните години много бе написано за предизвикателствата пред мъжете и момчетата. Примерен набор от книги включва *Why There Are No Good Men Left* (Защо не са останали добри мъже), *The Demise of Guys* (Гибелта на мъжете), *The End of Men* (Краят на мъжете), *Why Boys Fail* (Защо момчетата се провалят) и *Manning Up* (Мъжка отговорност). Интересното е, че повечето от тези книги, изглежда, са написани от жени. При всички случаи, основна теза на всички тези анализи е, че в много общества днес мъжете получават обърквачи и противоречащи си послания за своята роля и принос в обществото.

Авторката на *Manning Up* (Мъжка отговорност) описва това по следния начин: “Едно от почти универсалните правила на цивилизацията е следното – въпреки че момчетата са ставали жени просто като достигнат физическа зрялост, момчетата е трябвало да преминат през изпитание. Те е трябвало да покажат смелост,

физическа ловкост или владение на необходимите умения. Целта е била да докажат своята компетентност като защитници на жените и децата; това винаги е била тяхната основна социална роля. Днес обаче, когато жените си пробиват път в една напреднала икономика, осигуряващите храна и подслон съпрузи и бащи вече не са задължителни и качествената на характера, с които мъжете е трябвало да изпълняват ролята си – твърдостта, стоицизмът, смелостта, верността – са остарели и дори леко засрамващи”¹.

В своя устрем да подпомогнат нарастването на възможностите за жените, нещо, което ние силно одобряваме, има хора, които омаловажават мъжете и техния принос. Те изглежда считат живота за състезание между мъже и жени – че едните трябва да доминират другите и че сега е ред на жената. Някои твърдят, че кариерата е всичко и че бракът и семейството са, или следва да бъдат, изцяло изборни. За какво тогава са ни нужни мъже?² В твърде много

холивудски филми, телевизионни програми и дори реклами мъжете са представени като некомпетентни, незрели или егоцентрични. Това културно кастриране на мъжете има вреден ефект.

Например в САЩ са публикувани следните резултати от проучвания: “Момчетата се представят по-добре от момчетата на всяко ниво, от началното училище до магистърските степени. Например до осми клас само 20 процента от момчетата са овладели писането и 24 процента четенето. Резултатите на момчетата на приемния тест за висше образование през 2011 година са най-лошите от 40 години насам. Според Националния център за образователна статистика (NCES), за момчетата има 30 процента по-голяма вероятност от момчетата да отпаднат както от гимназията, така и университета. ... Предвижданията са до 2016 г. жените да се дипломират със 60 процента от бакалавърските, 63 процента от магистърските и 54 процента от докторските степени. Две трети от учениците в помощните образователни програми са момчета”³.

Някои мъже и младежи са възприели отрицателните сигнали като оправдание да избягват отговорност и никога да не пораснат. Чрез едно наблюдение, което твърде често отговаря на реалността, един университетски професор отбелязва, “Мъжете идват в час с шапки с козирка, обърната назад, и глупави извинения от рода на “заби ми компютъра и не можах да си напиша домашното”. А в същото време жените си проверяват тефтерите и искат да им напиша препоръки за магистратурата”⁴. Една жена филмов критик изразява силно скептичния възглед, “това, за което можем да разчитаме на мъжете, ако имаме късмет и изберем да имаме партньор, е само това – партньор. Човек, който стои в личното си пространство и уважава нашето”⁵.

Братя, нещата не могат да стоят така с нас. Като мъже на свещеничеството, ние имаме да изпълняваме

важна роля в обществото, у дома и в Църквата. Трябва да бъдем мъже, на които жените да имат доверие, на които децата да имат доверие, на които Бог да има доверие. В Църквата и царството Божие в тези последни дни ние не можем да си позволим да имаме момчета и мъже, които бездействат. Не можем да си позволим млади мъже, на които им липсва самодисциплина и живеят само за да бъдат развличани. Не можем да си позволим пълнолетни млади мъже без посока в живота, които не са се заели сериозно да създадат семейства и да дадат реален принос в света. Не можем да си позволим съпрузи и бащи, които не успяват да осигурят духовно ръководство у дома. Не можем да си позволим тези, които са носители и упражняват Светото Свещеничество според реда на Сина Божий, да пилеят силата си с порнография или

да прекарват живота си в киберпространството (ироничното е, че то е *от* света, но не *в* него).

Братя, имаме работа за вършене.

Млади мъже, вие трябва да работите добре в гимназията, след което да продължите образованието си. Някои от вас ще поискат да учат в университет и да направят кариери в бизнеса, селското стопанство, държавната администрация и други професии. Други ще се отличат в изкуството, музиката или преподаването. Други ще изберат военна кариера или ще изучат занаят. През годините редица майстори са правили допълнения и ремонти в моя дом и съм се възхищавал на умението на тези мъже и способността им да работят усилено. Каквото и да изберете, важното е да станете компетентни във която и да било избрана от вас професия, така че да можете да осигурявате семейство и да дадете добър принос

на вашата общност и страна.

Наскоро гледах един филм, показващ живота на един 14-годишен младеж в Индия на име Амар. Той става рано и работи дълги часове на две работни места, преди и след училище, шест и половина дни в седмицата. Неговият доход осигурява значителен дял от препитанието на неговото семейство. По тъмно бърза да се прибере у дома на своя стар велосипед и някак успява за няколко часа да си напише домашните преди да си легне на своето легло на пода между вече спящите свои братя и сестри около единадесет часа вечерта. Макар никога да не съм го срещал, аз се възхищавам на неговото усърдие и смелост. Той дава възможно най-доброто от себе си при своите ограничени ресурси и възможности и благославя семейството си.

Вие, възрастни мъже – бащи, семейни възрастни, ръководители, домашни учители – бъдете достоен пример за подрастващото поколение момчета, които стават мъже. Учете ги на социални и други умения: как да участват в разговор, как да се запознаят и общуват с другите, как да се отнасят с жените и момичетата, как да служат, как активно да се забавляват, как да имат хобита, към които не се пристрастяват, как да поправят грешките си и да правят по-добри избори.

И така, на всеки, до когото стига моя глас, казвам това, което Иехова казва на Исус Навиев, “Бъди силен и смел” (Исус Навиев 1:6). Съберете кураж и се подгответе за най-доброто, на което сте способни, в каквито и обстоятелства да се намирате. Подгответе се да бъдете добър съпруг и баща, подгответе се да бъдете добър и допринасящ гражданин, подгответе се да служите на Господ, на чието свещеничество сте носители. Където и да се намирате, вашият Небесен Отец се грижи за вас. Не сте сами; дадено ви е свещеничеството и дара на Светия Дух.

От многото места, на които сте необходими, едно от най-важните е

вашия свещенически кворум. Трябват ни кворуми, които осигуряват духовна храна на членовете в неделя и които също така служат. Трябват ни ръководители на кворуми, които са съсредоточени да вършат Господното дело и да подкрепят членовете на кворума и техните семейства.

Помислете върху мисионерската работа. Млади мъже, нямате време за губене. Не можете да чакате за сериозна подготовка, докато станете на 17 или 18 години. Кворумите на Аароновото свещеничество могат да помагат на членовете си да разберат клетвата и завета на свещеничеството и да се подготвят за ръкополагането си като старейшини, могат да им помагат да разберат и да се подготвят за обредите в храма и могат да им помагат да се подготвят за успешни мисии. Кворумите на Мелхиседековото свещеничество и Обществото за взаимопомощ могат да помагат на родителите да подготвят мисионери, които познават Книгата на Мормон и които ще заминат на мисия напълно отдадени. Във всеки район и клон тези същите кворуми могат да поведат едно ефективно координиране на усилията си с пълновременните мисионери, които служат в тях.

Свързана с това работа, която е поверена главно на свещеничеството, е призивът на Спасителя, повторен от президент Томас С. Монсън, да се спасят отклонилите се от Църквата или онези, чиито чувства към нея са охладнели поради някаква причина. Имали сме удивителни успехи в тази насока, включително отличния принос на млади мъже. Членовете на кворум на Аароновото свещеничество в испански говорещия район Рио Гранде в Албъркърки, Ню Мексико, се посъветвали, за да разберат кого биха могли да върнат, след което всички заедно отишли да ги посетят. Един от посетените казва, “Когато дойдоха на вратата ми, аз се почувствах важен”, а друг допълва, “Чувствам се щастлив, че някой всъщност иска да отиде на църква; сега вече и аз искам да

ходя на църква”. Когато членовете на кворума посещавали всеки от младите мъже с цел да се върне, те го канили да отиде с тях на следващото посещение и той го правел. Те не само го канели да отиде на църква през следващата седмица, а незабавно го включвали в дейността на кворума.

Друга трудна, но стимулираща свещеническа работа е семейната история и храмовата работа. Скоро очаквайте писмо на Първото Президентство, в което се съдържа подновен призив и по-далечна визия за това важно дело, което следва да реализираме.

Нашите кворуми също така сформират братство на взаимна подкрепа. Президент Гордън Б. Хинкли веднъж казва: “Ще бъде прекрасен денят, братя мои – ще бъде ден на изпълнение на Господните цели – когато нашите свещенически кворуми станат упование за сила на всеки мъж, който принадлежи към тях, когато всеки такъв мъж съответно може да каже, “Аз съм член на свещенически кворум в Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Готов съм да помагам на своите братя във всичките им нужди, както съм убеден, че и те са готови да ми помагат в моите. ... Работейки заедно, можем да се изправим без страх и смущение срещу всеки вятър на злополучие, който би появил, бил той икономически, социален или духовен”⁶.

Независимо от нашите най-добри усилия, нещата невинаги ще стават според нашите планове, като един вид “вятър на злополучие”, който може да повече в живота ни, е загубата на работа. Една ранна брошура на Църквата за благосъстоянието заявява: “Мъж без работа има специално значение за Църквата, защото, лишен от източник на доходи, той е изпитван така, както е изпитван Иов – изпитва се почтеността му. Когато дните прерастват в седмици, месеци и дори години на изпитание, раната се задълбочава. ... Църквата не може да се надява да спаси някой мъж в неделя, ако през седмицата е

пасивен свидетел на разпъването на неговата душа”⁷.

През април 2009 г. бившият съветник в Председателстващото Епископство Ричард С. Еджли разказа как един примерен кворум се мобилизирал да помогне на един свой член, изгубил работата си:

“Фил авто” в Сентървил, Юта, е едно свидетелство какво могат да постигнат свещеническите ръководители и кворумът. Фил бил член на кворум на старейшините и работел като механик в местен автосервиз. За нещастие, сервизът изпитвал икономически трудности и трябвало да освободи Фил от работата му. Той бил съсипан от това развитие на нещата.

Като чул как Фил загубил работата си, неговият епископ Леон Олсън и президентството на неговия кворум на старейшините с молитва обмислили как да помогнат на Фил да си стъпи отново на краката. В края на краищата той бил член на техния кворум, техен брат, и се нуждаел от помощ. Те стигнали до извода, че Фил имал уменията да управлява собствен бизнес. Един от членовете на кворума предложил стария си хамбар, който евентуално да бъде използван като автосервиз. Други членове на кворума могли да помогнат в събирането на нужните инструменти и техника за един нов сервиз. Почти всеки от кворума можел да помогне поне за изчистването на стария хамбар.

Те споделили идеите си с Фил, после споделили плана с членовете на своя кворум. Хамбарът бил почистен и поправен, инструментите събрани и всичко било подредено. “Фил авто” успял и в крайна сметка се преместил в по-добра и постоянна сграда – всичко благодарение на това, че братята от неговия кворум предложили помощ в момент на криза”⁸.

Разбира се, както е било повтаряно от пророците през годините, “Най-важното Господно дело, което вие и аз някога ще извършим, ще бъде между стените на нашите собствени домове”⁹. Имаме много

работа за вършене в укрепването на брака в общества, които все повече го омаловажават и отхвърлят целите му. Имаме много работа да свършим, за да научим децата си “да се молят и да ходят праведно пред Господа” (У. и З. 68:28). Нашата задача е да помогнем на децата си да изпитат голямата промяна в сърцето или обръщането във вярата, за което Господ говори така красноречиво в Книгата на Мормон (вж. Мосия 5:1–12; Алма 26). Заедно с Обществото за взаимопомощ свещеническите кворуми могат да помагат на родителите и браковете, а кворумите могат да предлагат благословиите на свещеничеството на семействата с един родител.

Да, братя, имаме работа за вършене. Благодарим ви за положените жертви и свършеното добро. Продължавайте напред и Господ ще ви помага. Понякога може и да не знаете какво точно да направите или кажете – просто продължете напред. Започнете да действате и Господ уверява, че “вратата на успеха ще бъде отворена за (вас)” (У. и З. 118:3). Започнете да говорите и Той обещава, “няма да бъдете посрамени пред човеците, защото ще ви бъде давано на часа, да, на момента, каквото трябва да кажете” (У. и З. 100:5–6). Вярно е, че в

много отношения сме обикновени и несвършени, но ние имаме един свършен Учител, Който извършил свършено Единение и можем да разчитаме на Неговата благодат и Неговото свещеничество. Когато се покаяваме и пречистваме душите си, на нас ни е обещано да бъдем учени и надарени със сила свише (вж. У. и З. 43:16).

Църквата, светът и жените отчаяно търсят мъже, които развият своите способности и таланти, които имат желанието да работят и принасят жертви, които ще помагат на другите да постигнат щастие и спасение. Те всички казват, “Въздигнете се, мъже Божи!”¹⁰ Нека Бог ни помогне да го направим. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Kay S. Hymowitz, *Manning Up: How the Rise of Women Has Turned Men into Boys* (2011), 16.
2. “Когато днес попитате младите хора какво ще ги направи възрастни, почти никой не споменава брака. Има много по-голяма вероятност те да смятат своята заетост – завършване на образованието, финансова независимост, работа на пълен работен ден – като признаци за постигане на зрялост. Работа, кариера, независимост: днес това са трите основни източника на идентичност” (Hymowitz, *Manning Up*, 45). Натискът върху жените да приемат тази противобратна етика е особено силен. Една читателка на вестник *Таймс* в Лондон пише: “Нито

един от моите роднини и учители не каза, “А, да, и между другото може да поискаш да станеш съпруга и майка”. Те бяха така сигурни, че ще последваме новия, егалитарен и модерен път, че отколедните амбиции на поколения жени – да се омъжат и отглеждат деца – съвсем целево бяха премахнати от тяхната визия за нашето бъдеще” (Eleanor Mills, “Learning to Be Left on the Shelf,” *Sunday Times*, Apr. 18, 2010, www.thetimes.co.uk; in Hymowitz, *Manning Up*, 72). Друга писателка на четиридесет и няколко години цитира някои отзиви на нейна статия, описваща нейното съжаление, че не се е омъжила: “Напълно ужасена съм от твоята нужда от мъж”, “Намери си самочувствие отнякъде!” “При теб зависимостта от партньора завзема нови дълбини” и “Ако дъщеря ми порасне и желае да се омъжи и наполовина колкото теб, ще знам, че съм сгрещала нещо при нейното възпитание” (Lori Gottlieb, *Marry Him: The Case for Settling for Mr. Good Enough* [2010], 55).

Добрите новини са, че повечето хора, включително образованите пълнолетни младежи, не се поддържат от антибрачното и антисемейно послание. “Според проучване на един икономист на Пенсилванския университет, през 2008 г. в САЩ 86 процента от дипломираните се от университет бели жени са се омъжили до 40-тата си година, сравнени с 88 процента от тези с по-малка от бакалавърска степен. Статистиката за белите дипломирани се от университет мъже е подобна: 84 процента от тях са се оженили до 40-тата си година през 2008 г. Между другото, според общовъзприетата мъдрост жените биват оцелявани от един брак. Но образованите в университет жени изглеждат не вярват на това. От всяка друга група, при тях има най-голяма вероятност да смятат, че “семейните хора са по-щастливи от несемейните” ... Значително мнозинство – 70 процента – от студентите първа година смятат, че създаването на семейство е “основополагащо” или “много важно” за тяхното бъдеще” (Hymowitz, *Manning Up*, 173–74).

3. Philip G. Zimbardo and Nikita Duncan, *The Demise of Guys: Why Boys Are Struggling and What We Can Do about It* (2012), e-book; вж. глава “Behind the Headlines.”
4. Barbara Dafoe Whitehead, *Why There Are No Good Men Left: The Romantic Plight of the New Single Woman* (2003), 67.
5. Amanda Dickson, “Hunger Games’ Main Character a Heroine for Our Day,” *Deseret News*, Apr. 2, 2012, www.deseretnews.com.
6. Gordon B. Hinckley, “Welfare Responsibilities of the Priesthood Quorums,” *Ensign*, Nov. 1977, 86.
7. *Helping Others to Help Themselves: The Story of the Mormon Church Welfare Program* (1945), 4.
8. Ричард С. Еджаи, “Това е обаяването до вас”, *Лиакхона*, май 2009 г., стр. 54.
9. *Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee* (2000), 134.
10. “Rise Up, O Men of God,” *Hymns*, no. 323.

От епископ Гари Е. Стивънсън
Председателстващ епископ

Храбри и сърцати, силни и жизнерадостни

*Подгответе се така, както направиха 2 000-те
млади войни, като бъдете храбри и достойни
носители на свещеничеството.*

Тази вечер се чувствам особено благословен да се обърна към младите мъже, носители на Аароновото свещеничество, събрани по цял свят за това общо свещеническо събрание. Споделям с вас разказаното в Книгата на Мормон, описващо Еламан и неговите 2 000 млади войни. Този пасаж ще ни позволи да разберем какъв е характерът на тези млади мъже древността и ще бъде вдъхновение за вас, съвременни млади мъже. Цитирам любим стих: “И всички те бяха млади мъже и бяха извънредно храбри и сърцати, силни и жизнерадостни; но ето, това не беше всичко, те бяха мъже, винаги предани”¹. Храброст, сила, жизнерадост и истина – какви възхитителни качества!

Бих искал да се съсредоточа над първата описана характеристика: “храбри”. За мен тя описва убедеността на тези млади мъже смело да вършат правилното или както казва Алма, “да бъд(ат) свидетели

Божии по всяко време ... и на всяко място”². Двете хиляди млади войни имали безброй възможности да показват своята храброст. Всички вие ще преживеете определящи живота моменти, за които ще е необходима смелост. Един мой приятел, Джон, сподели с мен един от тези моменти в неговия живот.

Преди години Джон бил приет в престижен японски университет. Той щял да участва в програма за чуждестранни студенти от цял свят, в която са допускани само най-добрите. Някои се записали с надеждата да задълбочат своето разбиране за културата и езика, други гледали на нея като стъпало за евентуална професионална реализация в Япония, но всички напуснали дома, за да учат в чужда страна.

Скоро след пристигането на Джон сред чуждестранните студенти се разнесла новината за планирано парти на покрива на частна сграда. Същата вечер Джон и двама

приятели отишли до посочения адрес.

След качване с асансьор до последния етаж на сградата, Джон и приятелите му се изкачили по единственото тясно стълбище, водещо към покрива, и започнали да общуват с останалите. С напредването на нощта атмосферата се променила. Шумът, силата на музиката и алкохолът се увеличили, както и неспокойствието на Джон. После изведнъж някой започнал да организира студентите в голям кръг с намерението да пушат марихуана. Джон се намръщил и бързо информирал двамата си приятели, че е време да си тръгва. Почти с подигравка, единия от тях отвърнал, “Джон, лесна работа, просто ще застанем в кръга и когато дойде наш ред, ние само ще подаваме цигарата, няма да я пушим. Така няма да се налага да се засрамваме пред всички с тръгването си”. Това прозвучало лесно на Джон, но не и правилно. Той знаел, че трябвало да изяви намерението си и да действа. За момент събрал смелост и им казал да правят каквото искат, но той тръгвал. Единият приятел решил да остане и да се присъедини към кръга, докато другият с нежелание последвал Джон надолу по стълбите, за да се качи на асансьора. За голяма тяхна изненада, когато вратите на асансьора се отворили, от него излезли японски полицаи и побързали да се качат на покрива. Джон и приятелят му се качили и тръгнали.

Когато полицията се появила по стълбите, студентите бързо изхвърлили незаконните наркотици от покрива, за да не бъдат хванати. Обаче след като застанали на стълбището, полицаите строили всички на покрива и поискали всеки студент да покаже ръцете си. След това полицаите тръгнали по редицата, като внимателно помирисвали палците и показалците на всеки студент. Всички, които държали марихуана, независимо дали са я пушили или не, били счетени за виновни и последиците били сериозни. Почти без изключение студентите,

които останали на покрива, били изключени от посещаваните от тях университети, а осъдените за престъпление най-вероятно били депортирани от Япония. Плановите за образование, дългогодишната подготовка и възможността за бъдеща реализация в Япония се изпарили за секунди.

Сега нека ви кажа какво се случило с тези трима приятели. Останалият на покрива приятел бил изключен от японския университет, за приема в който така усилено работил, и трябвало да се върне у дома. Тръгналият си с Джон приятел се дипломирал в Япония и продължил образованието си в два от най-добрите университета в САЩ. Кариерата му го отвела обратно в Азия, където се радва на огромен професионален успех. До ден днешен той е благодарен на Джон за храбрия пример. Колкото до Джон, последиците в живота му са необхватни. Прекараното в Япония време го довело до щастлив брак и последвалото раждане на двама сина. Станал преуспял бизнесмен и наскоро – професор в един японски

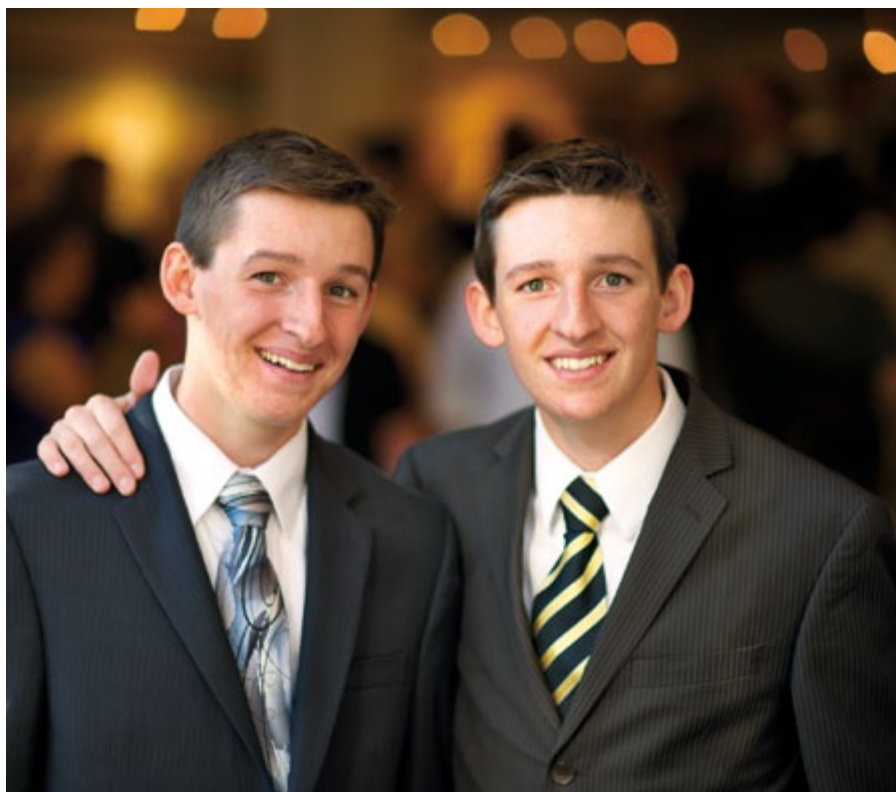
университет. Представете си колко различен щял да бъде животът му, ако не бе имал смелостта да си тръгне от партито през онази вечер в Япония³.

Млади мъже, ще има моменти, когато, подобно на Джон, вие ще трябва да демонстрирате своята праведна храброст пред погледа на своите връстници, като последиците от това могат да бъдат присмех и неудобство. Също така, във вашия свят, на едно тихо самотно бойно поле пред екрана ще се проведат редица схватки с противника. Заедно със значителните ползи технологиите носят предизвикателства, непознати на поколенията преди вас. Скорошно национално проучване разкри, че днешните младежи биват силно изкушавани всеки ден не само на училище, но също в киберпространството. То разкрива, че при младежи, изложени на образи с употреба на алкохол или наркотици в социалните мрежи, има три до четири пъти по-голяма вероятност да ги употребяват. Коментирайки проучването, един американски държавен служител казва:

“Тазгодишното проучване показва нов вид силен натиск от страна на връстниците – дигиталния натиск. Дигиталният натиск надхвърля кръга от приятели на децата и връстниците, с които общуват. Той завладява дома и стаята на детето чрез Интернет”⁴. Демонстрирането на праведната храброст често ще се изразява в това дали да кликнеш или не. От *Проповядвайте Моето Евангелие* мисионерите научават, “Онова, което изберете да мислите или да вършите, когато сте насаме и вярвате, че никой не ви гледа, е сериозен критерий за вашата добродетел”⁵. Бъдете храбри! Бъдете силни! “Застанете на свети места и бъдете непоклатими”⁶.

Млади мъже, обещавам, че Господ ще ви дава сили. “Защото Бог ни е дал дух не на страх, а на сила”⁷. Той ще ви възнаграждава за вашата смелост и праведно поведение – с щастие и радост. Тази храброст ще бъде следствие на вашата вяра в Исус Христос и Неговото Единение, вашите молитви и подчинение на заповедите.

Президент Н. Елдън Танър казва: “Едно малко момче в училище може да упражнява голямо положително влияние. Един млад мъж на футболния терен, в университета или сред своите колеги може, чрез своя живот според Евангелието, да почита своето свещеничество, да защитава правилното, да извършва неизмеримо добро. Често вие сте подлагани на много критика и присмех дори от хора с вашите вярвания, които може и да ви уважават за това, че вършите правилното. Но помнете как Сам Спасителят бил измъчван, подиграван, заплюван и накрая разпънат, защото не се разколебал в Своето убеждение. Някога замисляли ли сте се какво щеше да се случи, ако Той се бе поддал и бе казал, “А, каква полза?” и бе изоставил Своята мисия? Ние малодушни ли искаме да бъдем или храбри служители, въпреки цялото противопоставяне и зло по света? Нека имаме храбростта да се изправим и да бъдем счестени

за истински и отдадени Христови последователи”⁸.

Каня ви да се подготвите така, както направили 2 000-те млади воители, като бъдете храбри и достойни носители на свещеничеството. Помнете: това, което правите, там, където отивате, и това, което гледате, ще оформят това, което ще станете. Какъв желаете да станете? Станете достоен дякон, достоен учител и достоен свещеник. Поставете си за цел да бъдете достойни сега да влезете в храма, и да бъдете достойни на съответната възраст да приемете следващото си ръкополагане, като накрая приемете Мелхиседековото свещеничество. Това е една пътека на праведност, която кани божествена подкрепа. Господ казва, “В неговите обреди е видна силата на божествеността”⁹.

Вашите родители, свещенически ръководители и пророческите

приоритети, които можете да откриете в брошурите *Дълг към Бог* и *За укрепването на младежите* ще ви водят по пътя.

Президент Томас С. Монсън неотдавна даде следния съвет: “За да избираме мъдро, ние имаме нужда от смелост – смелостта да кажем “не” и смелостта да кажем “да”. ...

Умолявам ви именно сега ... да вземете твърдото решение да не се отклонявате от пътя, който води към нашата цел: вечен живот с нашия Отец в Небесата”¹⁰.

Точно както 2 000-те воители откликнали на бойния вик на техния ръководител Еламан и показали своята храброст, вие можете да направите същото, като последвате вашия пророк и ръководител президент Томас С. Монсън.

Мои млади носители на Аароновото свещеничество, в заключение

предлагам своето свидетелство за Бог Отец и Исус Христос чрез словата на Джозеф Смит: “Братя, не трябва ли да продължаваме в такова едно велико дело? Вървете напред, а не назад. Кураж, братя, и напред, напред към победата!”¹¹ В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Алма 53:20.
2. Мосия 18:9.
3. Разказан на автора личен разказ.
4. Joseph A. Califano Jr., основател и почетен председател на Националния център за пристрастявания и злоупотреба с вещества, в комонике за изследването, casacolumbia.org.
5. *Проповядвайте Моето Евангелие: ръководство за мисионерска служба*, 2004 г., стр. 135.
6. Учение и Завети 87:8.
7. 2 Тимотея 1:7.
8. N. Eldon Tanner, “For They Loved the Praise of Men More Than the Praise of God,” *Ensign*, Nov. 1975, 74–75.
9. Учение и Завети 84:20.
10. Томас С. Монсън, “Трите принципа на избора”, *Лиахона*, ноем. 2010 г., стр. 68.
11. Учение и Завети 128:22.

От старейшина Антъни Д. Перкинз
От Седемдесетте

Внимавайте за вас самите

Стойте на пътеката на свещеничеството, като задълбочавате обръщането си във вярата и укрепвате своето семейство. ... Избягвайте трагедията, като вземате под внимание духовните знаци "Внимавай", поставени по пътя ни от Бог и пророците.

Когато бях млад мъж, семейството ни предприе пътуване с автомобил през Скалистите планини на САЩ, за да посетим нашите дядо и баба. Пътят започна през покрити с пелин равнини, издигна се през стръмни, покрити с борове склонове и накрая през трепетликови гори и планински ливади, където можехме да виждаме почти до безкрайността.

Но този красив път не бе съвсем безопасен. Голяма част от магистралата бе вкопана в стръмни планински склонове. За защита на пътуващите строителите на пътя бяха монтирали предпазни прегради и поставили надписи, гласящи "Внимавай: падащи камъни". Виждахме достатъчно основания за тези надписи. Камъни и цели канари бяха пръснати по дължината на речното корито дълбоко под пътя. Понякога можехме да видим смачкани коли в дъното на каньона, трагичен пример за шофьори, които не бяха внимавали.

Клетвата и заветът на свещеничеството

Братя, всеки от вас е встъпил или скоро ще встъпи в клетвата и завета на Мелхиседековото свещеничество¹. Този завет включва едно славно пътуване, което започва от получаването както на по-малкото, така и на по-висшето свещеничество, преминава през увеличаване на нашите призвания и се изкачва все по-нагоре до най-висшите Божествени гледки, докато получим "всичко, което Отец има"².

Мъдрият конструктор на този сецестиален път е издигнал предупредителни знаци за нашето пътуване. Клетвата и заветът на свещеничеството съдържат едно предупреждение за духовния статус на душите ни, "Аз сега ви давам заповед да внимавате относно вас самите"³.

Защо Бог би ни заповядвал да внимаваме? Той знае, че Сатана е реално създание⁴, което се стреми да завлече душите ни в бездната на окаяността⁵. Бог знае също така, че сред носителите на

свещеничеството се крие "естественият човек"⁶, "склонен да се скита"⁷. Оттук, пророците ни приканват да отхвърлим предишния човек⁸ и да се облечем в Христа⁹ чрез вяра, покаяние, спасителни обреди и всекидневен живот според Евангелието.

Да избягваме трагедията

Докато се изкачва по пътеката на свещеничеството, всяко момче или мъж може да бъде повлечено надолу, ако не внимава. Не сте ли били шокирани и съкрушавани от внезапния провал на някой прекрасен млад мъж, наскоро завърнал се мисионер, уважаван свещенически ръководител или любим член на семейството?

Старозаветния разказ за Давид е един трагичен пример за пропиляна свещеническа сила. Макар че като млад мъж победил Голиат и живял праведно десетилетия наред¹⁰, този цар-пророк все пак бил духовно уязвим. В онзи критичен миг, когато от покрива си видял красивата Витсавее да се къпе, наблизко нямало блястител на морала, който да му извика, "Внимавай, Давиде, глупак такъв!" Провалът му да внимава за самия себе си¹¹ и да постъпва според подтиците на Духа¹² довели до загуба на вечното му семейство¹³.

Братя, щом дори могъщият Давид може да бъде отнесен от пътя към възвисяването, как ние можем да избегнем тази участ?

Двойните предпазни прегради на дълбокото лично обръщане във вярата и здравите семейни връзки ни помагат да останем на небесната магистрала.

Знаейки това, Сатана кърти мачкащи обръщането и разбиващи семейството канари, които да препречат нашата пътека на свещеничеството. За щастие, Исус Христос и Неговите пророци са поставили знаци "Внимание" по пътя. Те постоянно ни предупреждават за гордостта, смачкваща обръщането във вярата¹⁴ и за разбиващите семейството грехове като гняв, алчност и похот.

Много отдавна Моисей съветва, "внимавай ... да не забравяш

Господа”¹⁵. В нашия забързан и на-
ситен с развлечения свят хората все
още са бързи да “забравят Господа,
... да вършат беззаконие и да бъдат
подвеждани от лукавия”¹⁶.

Задълбочаване на обръщането във вярата и укрепване на семейството

За да останем безопасно на све-
щеническата пътека сред каменните
свлачища на изкушението, напо-
ням на всички ни 6 основни принци-
па, които задълбочават обръщането
във вярата и укрепват семейството.

Първо, молитвата винаги отваря
вратата за божествена помощ, за да
можем да победим Сатана¹⁷. Всеки
път когато Христос предупреждава
носителите на свещеничеството да
внимават, защото Сатана желае да
ги пресее, Той предписва молитвата
като мярка срещу изкушението¹⁸.
Президент Томас С. Монсън учи:
“Ако някой от нас е бил бавен в чу-
ването на съвета да се моли винаги,
няма по-добър час да започне от
сега. ... човек никога не е по-велик,
отколкото в момента, когато е на
колене”¹⁹.

Второ, изучаването на древните
и съвременни Писания ни свързва с
Бог. Господ предупреждава члено-
вете на Църквата да “внимават как
се отнасят (с пророците), да не би
да ги сметат за нещо незначително

и с това да бъдат доведени под
осъждане, и да се спънат, и да пад-
нат”²⁰. За да избегнем това сериозно
осъждане, ние следва устръдно да
четем Писанията, както и църковни-
те списания и уеб страници, които
ни позволяват да “бъдем съветвани
по един съкровен и личен начин от
Господния избран пророк”²¹.

Трето, достойно да участваме в
обредите, които ни подготвят да
вземем Светия Дух за свой водач²².
Когато Господ предупреждава, “пазе-
те се да не би да бъдете измамани”,
Той обещава, че това няма да се
случи, ако търсим “... искрено най-
добрите дарове” на Духа²³. Достой-
ното вземане на причастието всяка
седмица позволява членовете да от-
говарят на условията винаги да имат
Духа да бъде с тях²⁴. При храмовото
поклонение ние можем да получим
“пълнотата на Светия Дух”²⁵.

Четвърто, да показваме искре-
на обич е същността на личното
обръщане и семейните взаимоотно-
шения. Цар Вениамин напътства,
“пазете се да не би да възникнат
раздори между вас”²⁶. Никога не
забравяйте, че Сатана е “баща на
раздора”²⁷ и се стреми членовете на
семейството “да се бият, и да се ка-
рат”²⁸. Братя, ако ние малтретираме
емоционално, словесно или физи-
чески член на нашето семейство,

или сме груби към някого, губим
силата на свещеничеството²⁹. Избе-
рете да контролирате гнева. Члено-
вете на семейството следва да чуват
от нашите уста благословии, не про-
клетия. Ние трябва да влияем чрез
убеждаване, дълготърпение, чрез
благодетелност, кротост, любов нелицемер-
на, чрез доброта и чисто познание³⁰.

Пето, подчинението на закона
за десятъка е съществен елемент
на вярата и семейното единство.
Понеже Сатана използва алчността
и гонитбата на материални прите-
жания, за да изгласка семействата
от селестиялната магистрала, Исус
съветва, “пазете се от всяко корис-
толюбие”³¹. Користолюбието бива
обуздало, когато планираме дохода
си, плащаме честен десятък и щедро
дарение от пост, правим бюджет за
необходимите разходи, избягваме
ненужното задължняване, пестим за
бъдещи нужди и в материален план
разчитаме на собствените си сили.
Бог ни обещава, “първо търсете Не-
говото царство и Неговата правда;
и всичко това ще ви се прибави”³².

Шесто, да живеем изцяло според
закона за целомъдрието увеличава
увереността да застанем “в Божието
присъствие” със Светия Дух като
наш “постоянен спътник”³³. Сатана
атакува добродетелта и брака с една
лавина от мръсотия. Когато Господ
предупреждава прелюбодейците
“да внимават и скоро да се покаят”,
определението Му надхвърля физи-
ческият акт на прелюбодеянието и
обхваща похотливите мисли, които
го предшестват³⁴. Съвременните
пророци и апостоли говорят често
и ясно за бича на порнографията.
Президент Гордън Б. Хинкли учи:
“(Порнографията) е като вилнееща
буря, която унищожава отделни
хора и семейства, като напълно
съсипва онова, което някога е било
благоотворно и красиво. ... дошло
е времето всеки един от нас, който
се занимава с подобни неща, да се
измъкне от тресавището”³⁵. Ако сте
изкушени да нарушите закона за
целомъдрието под всякаква форма,
следвайте примера на Иосиф от Еги-
пет, който “избяга и излезе вън”³⁶.

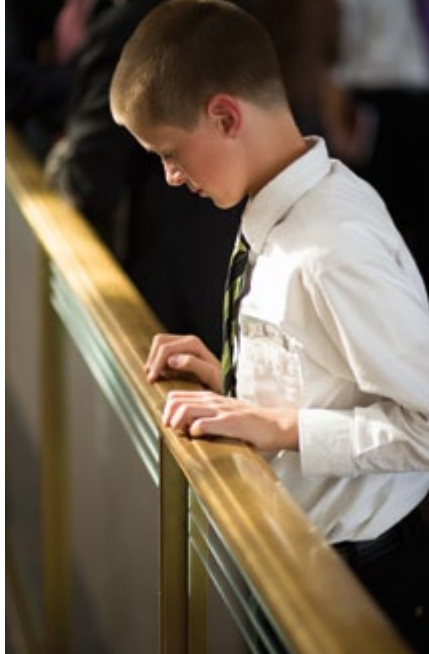
Тези шест основни принципа помагат на носителите на свещеничеството да продължат безопасно по селестиялната магистрала между духовните предпазни прегради на личното обръщане и семейните взаимоотношения. Млади мъже, подчинението на тези принципи ще ви подготви за храмовите завети, пълновременната мисионерска служба и вечния брак. Съпрузи и бащи, животът според тези принципи ще ви направи достойни да председателствате над дома си в праведност, служейки като духовен водач на вашето семейство, със съпругата ви като равноправен партньор³⁷. Священническата пътека е едно пътуване, пълно с радост.

Да останем на священническата пътека

Връщайки се към преживяванията си като млад мъж, си спомням едно прекосяване на Скалистите планини. След като мина покрай един знак "Внимание: падащи камъни", баща ми забеляза как на настилната пред нас се сипят дребни камъчета. Той бързо намали скоростта до почти пълно спиране точно когато един камък с размер на баскетболна топка профуча покрай нас. Татко изчака каменната лавина да утихне, преди да продължи. Постоянното внимание и незабавната реакция на моя баща осигуриха благополучното пристигане на семейството ни.

Братя, Сатана се стреми да унищожи душите на човечите³⁸. Ако душата ви се носи към ръба на духовна урва, спрете сега, преди да паднете, и се върнете обратно на курса си³⁹. Ако чувствате, че душата ви лежи смачкана на дъното на някой каньон, вместо високо по священническата пътека, защото сте пренебрегнали знаците "Внимавай" и сте прегрешили, свидетелствам, че чрез искрено покаяние и силата на единителната жертва на Исус Христос можете да бъдете извисени и да се върнете на Божията небесна магистрала⁴⁰.

Исус учи, "пазете се ... от лицемерие"⁴¹. Ако не сте достойни да упражнявате свещеничеството, моля

срещнете се със своя епископ, който може да ви помогне да се покаете. Почерпете смелост от утвърждаването на Спасителя, "внимавайте ... и се въздържайте от грях"⁴². Той обещава също: "Аз, Господ, ви прощавам. ... вървете по вашите пътища и не грешете повече"⁴³.

Приканвам всяко момче и всеки мъж, стойте на пътеката на свещеничеството, като задълбочавате обръщането си във вярата и укрепвате своето семейство. Молитвите, Писанията и обредите задълбочават обръщането във вярата. Любовта, десетъкът и целомъдрието укрепват семейството. Избягвайте трагедията, като вземате под внимание духовните знаци "Внимавай", поставени по пътя ни от Бог и пророците. Стрежете се да следвате съвършения пример на Исус Христос, Който "изтърпя изкушения, но не им обърна внимание"⁴⁴.

Обещавам ви, че ако ние, мъжете спазваме священническия завет "внимавайте за вас самите"⁴⁵, ние и семействата ни можем да бъдем уверени, че безопасно ще достигнем възвисената си крайна точка в селестиялното царство. За това свидетелствам в свящото име на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Учение и Завети 84:33–44.
2. Учение и Завети 84:38.
3. Учение и Завети 84:43.
4. Вж. Джозеф Смит – История 1:16; вж. и Моисей 1:12–22.

5. Вж. Еламан 5:12; вж. и 2 Нефи 1:13; Еламан 7:16.
6. Мосия 3:19; вж. и 1 Коринтяните 2:14.
7. "Come, Thou Fount of Every Blessing", *Hymns* (1948), no. 70.
8. Вж. Колосяните 3:8–10; вж. и Ефесяните 4:22–24.
9. Галатяните 3:27; вж. и Римляните 13:14.
10. Вж. 1 Царете 13:14; 17:45–47.
11. Вж. 2 Царете 11:1–17.
12. "Няма да допуснете сериозна грешка, без първо да бъдете предупредени от подтиците на Светия Дух" (Бойд К. Пакър, "Съвет към младежите", *Лиакхона*, ноем. 2011 г., стр. 18).
13. Вж. Учение и Завети 132:39; вж. и Ръководство към Писанията, "Давид".
14. Вж. Учение и Завети 23:1; 25:14; 38:39; вж. и Ezra Taft Benson, "Beware of Pride", *Ensign*, May 1989, 4–7.
15. Второзаконие 6:12; вж. и Второзаконие 8:11–19.
16. Алама 46:8.
17. Учение и Завети 10:5.
18. Вж. Учение и Завети 52:12–15; вж. и Лука 22:31–32; Алама 37:15–17; 3 Нефи 18:18–19.
19. Thomas S. Monson, "Come unto Him in Prayer and Faith", *Liakhona*, Mar. 2009, 4.
20. Учение и Завети 90:5; вж. и Учение и Завети 41:1, 12.
21. Gordon B. Hinckley, "Faith: The Essence of True Religion", *Ensign*, Nov. 1981, 5.
22. Учение и Завети 45:57.
23. Учение и Завети 46:8; вж. и Ефесяните 4:14; Учение и Завети 52:14–16; Колосяните 2:8.
24. Мороний 4:3; Учение и Завети 20:77; вж. и 3 Нефи 18:1–11.
25. Учение и Завети 109:15.
26. Мосия 2:32.
27. Вж. 3 Нефи 11:29–30.
28. Мосия 4:14.
29. Вж. Учение и Завети 121:36–37; вж. и Учение и Завети 63:61–63.
30. Вж. Учение и Завети 121:41–45.
31. Лука 12:15; вж. и Учение и Завети 38:39.
32. Матей 6:33; вж. и 3 Нефи 13:33.
33. Учение и Завети 121:45–46; вж. и Учение и Завети 67:11; Моисей 1:11.
34. Вж. Учение и Завети 63:14–16; вж. и Матей 5:27–28; 3 Нефи 12:27–30.
35. Гордън Б. Хинкли, "Трагично зло сред нас", *Лиакхона*, ноем. 2004 г., стр. 59, 62; вж. и Далин Х. Оукс, "Порнографията", *Лиакхона*, май 2005 г., стр. 87–90; Джефри Р. Холанд, "Няма място за врага в душата ми", *Лиакхона*, май 2010 г., стр. 44–46.
36. Битие 39:12.
37. Вж. *Handbook 2: Administering the Church* (2010), 2.3.
38. Учение и Завети 10:27; вж. и 1 Петрово 5:8.
39. Вж. Учение и Завети 3:9–10; 1 Коринтяните 10:12–13; 2 Петрово 3:17.
40. Вж. Алама 13:27–29; Учение и Завети 109:21.
41. Лука 12:1; вж. и Учение и Завети 50:6–9.
42. Учение и Завети 82:2.
43. Учение и Завети 82:1, 7.
44. Учение и Завети 20:22; вж. и Евреите 2:17–18; 4:14–16.
45. Учение и Завети 84:43; вж. и Второзаконие 4:9; Мосия 4:29–30.

От президент Дитер Ф. Ухтдорф
Втори съветник в Първото Президентство

Радостта от свещеничеството

Нека осъзнаем и приемем чудото и привилегията на свещеничеството. Нека приемем и обичаме отговорностите, които сме помолени да изпълняваме.

Радостта от летенето

Преди много години двама мои приятели пилоти и аз решихме да изпълним момчешката си мечта да възстановим стар самолет. Заедно ние купихме един счупен “Пайпър Къб” от 1938 г. и се хванахме на работа да възвърнем оригиналното му състояние. За да направим това бе нужна много обич. И всичко това имаше за мен специално значение, защото като млад мъж аз се обучавах да летя на подобен самолет.

Този самолет бе построен само 35 години след като братя Райт изпълнили своя знаменит първи полет. Само мисълта за това ме кара да се чувствам много стар.

Двигателят нямаше електрически стартер – докато човек от кабината дава контакт, някой друг на земята хваща витлото и силно го завърта, докато двигателят тръгне. Да запалиш така двигателя е вълнуваща и смела постъпка.

Когато полетяхме, стана ясно, че този “Пайпър Къб” не бе изработен с цел да лети бързо. Всъщност, при силен насрещен вятър изглеждаше, че изобщо не се движим. Помня как

един път летях заедно със сина ми тийнейджър, Гвидо, над една магистрала в Германия и съвсем сериозно – колите отдолу съвсем спокойно ни изпреварваха!

Но колко обичах този малък самолет! Да летиш с него бе идеалният начин да преживееш чудото и красотата на летенето. Можеш да чуеш, почувстваш, помиришеш, вкусиш и видиш всички красоти на летенето. Братята Райт изразяват това по следния начин: “Няма (нищо), което да се сравни с усещането на летците, докато те се носят из въздуха на големи бели крила”¹.

Като противоположност на това преживяване по-рано тази година имах привилегията да летя в съвременен боен изстребител F-18 със световно известните Сини ангели, демонстрационният екип на Военноморските сили на САЩ. Беше като връщане назад във времето, защото точно 50 години по-рано, почти в същия ден, аз завърших обучението си като пилот във Военновъздушните сили.

Летенето с F-18, разбра се, бе коренно различно от летенето с

“Пайпър Къб”. То ми показва една по-динамична красота на летенето. Така съществуващите закони на аеродинамиката сякаш се прилагат по един по-съвършен начин. Обаче летенето със Сините ангели също така бързо ми напомни, че да пилотираш изстребител е работа за млади хора. Пак ще цитирам братята Райт, “Повече от всичко друго, усещането (при летене) е усещане на съвършен покой, смесено с вълнение, което максимално натоварва всеки нерв”². Освен това, летенето със Сините ангели придаде съвсем ново измерение на общуването ми с ангели.

Ако ме попитате кой от двата вида летене ми е харесал повече, едва ли бих могъл да ви кажа. В някои отношения, те очевидно бяха много различни. В други отношения бяха много подобни.

Както в “Пайпър Къб”, така и в F-18 можах да почувствам вълнението, красотата и радостта на летенето. И в двата можах да почувствам описаното от поета “(освобождаване) от оковите на земята и (танцуване) с поръсени със смях крила”³.

Едно и също свещеничество навсякъде

Сега, бихте могли да попитате, какво общо имат тези коренно различни начини на летене с нашето събрание днес или със свещеничеството, на което имаме привилегията да бъдем носители, или с така обичаната от нас свещеническа служба?

Братя, не е ли истина, че можем по коренно различен начин да преживяваме свещеническата служба? Образно казано, някои от вас летят в самолети F-18, докато други на “Пайпър Къб”. Някои от вас служат в райони и колове, където всяка позиция, от помощник на ръководителя на групата на висшите свещеници до секретар на кворума да дяконите, е погълната с активен носител на свещеничеството. Вие имате привилегията да участвате в една пълна районна организация.

Други от вас живеят в райони на света, където има само малка шепя

членове на Църквата и носители на свещеничеството. Може да се чувствате сами и претоварени от всичко, което трябва да бъде свършено. За вас може да е необходимо много пъти да се опитате на ръка да запалите двигателя на свещеническата служба. Понякога може дори да ви изглежда, че вашият район или клон изобщо не се придвижва напред.

Обаче независимо от вашите отговорности и обстоятелства, вие и аз знаем, че отдадената свещеническа служба винаги се придружава от една специална радост.

Винаги съм обичал летенето, независимо дали е на "Пайпър Къб", F-18 или който да било друг самолет. На "Пайпър Къб" не се оплаквах от ниската скорост; на F-18 не изроптавах всеки път, когато напрежението на въздушната акробатика безмилостно разкриваше реалността на моята напредваща възраст.

Да, във всяка ситуация има по нещо несвършено. Да, лесно е да се открият неща, от които да се оплачем.

Но, братя, ние сме носители на Светото Свещеничество според

Реда на Сина Божий! На главата на всеки от нас са били положени ръце и сме получили Божието свещеничество. Били са ни дадени властта и отговорността да действаме в Негово име като Негови служители на земята. Било в голям район или малък клон, ние сме призвани да служим, благославяме и действаме за доброто на всички и във всяка поверена ни отговорност. Може ли да съществува нещо по-въннуващо?

Нека осъзнаваме, оценяваме и чувстваме радостта от службата в свещеничеството.

Радостта от свещеничеството

Моята обич към летенето повлия на насоката на целия ми живот. Но колкото и въннуващи и щастливи да са били моите преживявания като пилот, преживяното като член на тази Църква е било много по-дълбоко, радостно и пълно. Когато съм се потапял в църковна служба, съм чувствал както Божията всемогъща сила, така и Неговите нежни милости.

Като пилот докоснах небесата. Като член на Църквата съм

почувствал божествена прегръдка.

От време на време самолетната кабина ми липсва. Но службата редом с моите братя и сестри в Църквата бързо компенсира това. За нищо на света не бих пропуснал възможността да чувствам дълбокия мир и радост, произлизащи от малката ми роля в тази велика кауза и дело.

Днес ние сме се събрали като огромна група свещеници. Имаме святата радост и привилегия да служим на Господ и нашите ближни, да даваме най-доброто от себе си на благородната кауза да въздигаме хората и да изграждаме царството Божие.

Знаем и осъзнаваме, че свещеничеството е вечната сила и власт на Бог. Всички лесно можем да цитираме това определение по памет. Дали обаче наистина осъзнаваме значението на тези думи? Нека повторя: *свещеничеството е вечната сила и власт на Бог.*

Помислете върху това. Чрез свещеничеството Бог е създал и управлява небесата и земята.

Чрез тази сила Той изкупва и

възвисява Своите чедата, осъществявайки “безсмъртието и вечният живот на човека”⁴.

Свещеничеството, както обяснява Пророкът Джозеф Смит, “е канала, чрез който Всемогъщият започнал да открива славата Си (при) ... сътворението на тази земя, чрез който продължава да Се открива на чедата човешки в днешно време и чрез който ще стори знайни целите Си до края на времената”⁵.

Нашият всемогъщ Отец в Небесата е поверил свещеническата власт на нас – смъртни същества, които по даденост са слаби и несъвършени. Той ни дава тази власт, за да действаме в Негово име за спасението на Неговите чедата. Чрез тази сила ние сме упълномощени да проповядваме Евангелието, да отслужваме обредите на спасение, да помагаме в изграждането на царството Божие на земята и да благославяме и служим на нашите семейства и близки.

На разположение на всички

Свещеничеството, на което сме носители, е свещено.

Нито свещеничеството, нито коя да е от отговорностите му, не могат да бъдат закупени или командвани. На неговата сила не може да се влияе и въздейства, действието ѝ не се принуждава от пост, богатство или влияние. Това е духовна сила, която действа според небесен закон. Тя произлиза от Великия Небесен Отец на всички ни. Неговата сила може да бъде контролирана и

направлявана единствено съгласно принципите на праведността,⁶ а не самодоволността.

Христос е източникът на цялата истинска свещеническа власт и сила на земята⁷. Това е Неговото дело, в което имаме привилегията да участваме. “И никой не може да съдейства за това дело, освен ако не е смирен и изпълнен с любов, имащ вяра, надежда и милосърдие, бидейки въздържан във всичко, което ще бъде поверено на грижата му”⁸.

Ние не действаме за лична изгода, а изключително се стремим да служим и въздигаме околните. Ние ръководим не чрез сила, а чрез “убеждаване, ... дълготърпение, ... благодат, кротост и любов нелицемерна”⁹.

Свещеничеството на Всемогъщия е на разположение на достойни мъже, където и да се намират те – независимо от потеклото им, независимо колко скромни са техните обстоятелства, наблизко и надалеч по земното кълбо. То е на разположение без пари или каквато и да е светска цена. Перифразирам древния пророк Исаия, *всеки*, който е жаден, може да дойде при водите, като не са нужни пари, за да дойде те и ядете!¹⁰

И поради вечното и всеобхватно Единение на нашия Спасител, Исус Христос, Божието свещеничество е на разположение дори ако сте се препъвали или сте били недостойни в миналото. Чрез духовно пречистващия процес на покаянието, вие можете да станете и заблестите!”¹¹

Благодарение на безпределната и опрощаваща обич на нашия Спасител и Изкупител, вие можете да вдигнете поглед, да станете чисти и достойни и да се развиете в праведни и благородни Божий синове – достойни носители на най-святото свещеничество на Всемогъщия Бог.

Чудото и привилегията на свещеничеството

Чувствам известна тъга за хората, които не осъзнават и оценяват чудото и привилегията на свещеничеството. Те приличат на пасажери на самолет, които прекарват времето си в мърморене за размера на пакетчето фъстъци, докато се носят из въздуха, далеч над облаците – нещо, за което древните царе биха дали всичките си притежания само да го опитат и преживеят веднъж!

Братя, ние сме благословени да бъдем смирени приемници на тази велика свещеническа власт и сила. Нека вдигнем поглед и видим, осъзнаем и приемем тази възможност такава, каквато наистина е.

Чрез праведна, отдадена и изпълнена с обич свещеническа служба, истинското значение на следното откровение ще стане част от живота ни: “Ще вървя пред лицето ви. Ще бъда от дясната ви страна и от лявата, и Моят Дух ще бъде в сърцата ви, и ангелите Ми ще са около вас, за да ви подкрепят”¹².

Нека осъзнаем и приемем чудото и привилегията на свещеничеството. Нека приемем и обичаме отговорностите, които сме помолени да изпълняваме – в нашите домове, в нашите църковни единици, независимо колко са големи или малки. Нека непрестанно увеличаваме своята праведност, отдаденост и свещеническа служба. Нека открием радостта да служим в свещеничеството!

Можем да направим това най-добре, като приагаем принципите знание, подчинение и вяра.

Това означава, че първо трябва да опознаем и възприемем ученията на свещеничеството, които се намират в даденото чрез откровение слово Божие. Важно е да разбираме

Собрал, Бразилия

заветите и заповедите, според които действа свещеничеството¹³.

След това, нека бъдем мъдри и действаме според това придобито знание с постоянство и почтеност. Когато се подчиняваме на Божиите закони, дисциплинираме своите умове и тела и съгласуваме своите действия с моделите на праведност, преподавани от пророците, ние ще изпитваме радостта на свещеничестката служба.

И накрая, нека задълбочаваме своята вяра в нашия Господ Исус Христос. Нека вземем върху си Неговото име и през всеки един ден наново се ангажираме да вървим по пътеката на ученичеството. Нека нашите дела усъвършенстват вярата ни¹⁴. Чрез ученичеството ние можем да бъдем усъвършенствани стъпка по стъпка в своята служба на наше-то семейство, близни и Бог.

Когато служим в свещеничеството с цялото си сърце, мощ, разум и сила, на нас ни са обещани изключително знание, мир и духовни дарове. Като почитаме свящото свещеничество, Бог ще почита нас и ние ще можем да “застане(м) невинни пред (Него) в последния ден”¹⁵.

Винаги да можем да имаме очи да виждаме и сърца да чувстваме чудото и радостта на свещеничеството на нашия велик и всемогъщ Бог, е моята молитва в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Wilbur Wright, в James Tobin, *To Conquer the Air: The Wright Brothers and the Great Race for Flight* (2003), 238.
2. Wright brothers, в Tobin, *To Conquer the Air*, 397.
3. John Gillespie Magee Jr., “High Flight,” в Diane Ravitch, ред., *The American Reader: Words That Moved a Nation* (1990), 486.
4. Моисей 1:39.
5. *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит*, 2007 г., стр. 115–116.
6. Вж. Учение и Завети 121:36.
7. Вж. Евреите 5:4–10; Учение и Завети 107:3.
8. Учение и Завети 12:8.
9. Учение и Завети 121:41.
10. Вж. Исаия 55:1.
11. Учение и Завети 115:5.
12. Учение и Завети 84:88.
13. Вж. Учение и Завети 84:33–44; 121:34–46.
14. Вж. Яковово 2:22.
15. Учение и Завети 4:2.

От президент Хенри Б. Айринг
Първи съветник в Първото Президентство

Помогнете им да се целят нависоко

С вашето напътствие хората, които ръководите, ще могат да виждат, да искат и вярват, че могат да достигнат пълния си потенциал за служба в царството Божие.

Толкова съм благодарен за тази възможност да присъствам на това голямо свещеническо събрание и да чуя толкова чудесно поучение и свидетелство. Това ме кара да мисля за собствения си опит. Почти всичко, което съм успял да постигна като носител на свещеничеството е благодарение на хора, помогнали ми да видя в себе си неща, които не съм могъл да забележа.

Като млад баща се молах да разбера какъв принос могат да направят моите деца в Господното царство. За момчетата знаех, че щяха да имат възможности в свещеничеството. За момичетата знаех, че могат да отдават служба, представлявайки Господ. Всички можеха да вършат Неговото дело. Познавах всяко от тях като отделна личност и знаех, че Господ е дал на всяко специфична дарба, която да използва.

Сега, не мога да кажа на всеки баща и всеки младежки ръководител подробностите за това кое е най-доброто, което да направите.

Но мога да ви обеща, че ще ги благословите, като им помогнете да разпознаят духовните дарби, с които са родени. Всеки човек е различен и има да даде различен принос. Никой не е обречен на провал. Като търсите откровение да видите дарбите, които Бог вижда у хората, които ръководите в свещеничеството – в частност младежите, ще бъдете благословени да издигнете погледа им към службата, която могат да изпълняват. С вашето напътствие хората, които ръководите, ще могат да виждат, да искат и вярват, че могат да достигнат пълния си потенциал за служба в царството Божие.

С моите собствени деца, аз се молах за откровение да знам как мога да помогна на всяко от тях да се подготви за конкретни възможности да служи на Бог. И после се опитвах да им помогна да си представят, да се надяват и да работят за това бъдеще. За всеки син изряхах по една дъска от дърво с цитат от Писанията, който описваше неговите специални дарби, и образ,

на мисионерското поле някои от нещата, с които се сблъска, изглежда надхвърляха възможностите му. С момчето, което насърчавате, може да стане същото като с моя син – Господ да го извиси в проповядването на Евангелието на някой труден език по-високо, отколкото съм си мислел, че е възможно. Ако пробвате с кой да е млад мъж да опитате свещеническите му възможности, обещавам ви, че Господ ще ви каже точно толкова, от колкото се нуждаете. Момчето може да има потенциал дори надхвърлящ онова, което Господ ще ви открие. Помогнете му да се цели нависоко.

Момчето, което насърчавате, може да изглежда твърде плахо за силен свещенически служител. Друг от моите синове бе толкова срамежлив като малък, че не искаше да говори на продавача в магазина. Той се боеше. Тревожех се, докато се молах за неговото свещеническо бъдеще. Мислех си за него на мисионерското поле – което не изглеждаше обещаващо. Показан ми бе един стих от Притчи: “Нечестивите бягат без да ги гони някой, а праведните са смели като млад лъв”².

Издълбах “Смел като лъв” на неговата дъска под образа на една голяма лъвска глава. По време на мисията му и в последвалите години той изгълни надеждата от моята резба. Някога срамежливият ми син проповядваше Евангелието с голямо убеждение и се изправяше смело срещу опасностите. Той бе укрепен в отговорностите си да представлява Господ.

Това може да се случи на младия мъж, когото ръководите. Нужно е да изграждате вярата му, че Господ може да го преобрази в служител, по-смел от стеснителното момче, което виждате сега.

Знаем, че Господ прави служителите Си смели. Младецът Джозеф, който вижда Бог Отец и Неговия Син Исус Христос в горичката, е преобразен в един духовен гигант. Парли П. Прат вижда това, когато Пророкът Джозеф Смит порицава противните пазачи, които ги държат

представляващ този дар. Освен картинката и легендата издълбах кръщелните дати и ръкополаганията в свещенически сан на всяко момче, заедно с ръста му към датата на всяко събитие.

Ще опиша дъските, които изрязах за всеки син, за да му помогна да види своите духовни дарби и какво би могъл да допринесе в Господното дело. Може да бъдете вдъхновени да разпознаете, като мен, конкретни дарби и уникални възможности за всеки от младите хора, които обичате и водите.

Когато най-големият ми син стана дякон и скаут, когато мислех за него и бъдещето му, в ума ми се появи образ на орел. Живеехме в Айдахо, близо до подножието на планината Саут Тетън, където се катерехме заедно и гледахме как се реят орлите. Тази картина в ума ме накара да си спомня словата на Исаия:

“Той дава сила на отслабналите, и умножава мощта на немошните.

Дже младите ще отслабнат и ще се уморят. И отбраните момци съвсем ще паднат;

Но ония, които чакат Господа, ще подновят силата си, ще се издигнат с крила като орли. Ще тичат и няма да се уморят, ще ходят и няма да отслабнат”¹.

Всъщност, ние спряхме да се изкачваме точно под връх Саут Тетън, защото синът ми се умори. Той поиска да спрем. Каза ми, “Винаги ли ще съжалявам, че не се качихме на върха? Татко, продължавай – не искам да останеш разочарован”.

Аз отвърнах, “Никога няма да остана разочарован, а ти няма да съжаляваш. Ще помним винаги, че сме се изкачили дотук заедно”. Най-отгоре на неговата дъска за ръста издълбах един орел и надписа, “На крилата на орлите”.

С годините като мисионер синът ми отлетя по-високо, отколкото си бях представял и в най-съкровениите си надежди. В предизвикателствата

затворени. Старейшина Прат пише:

“Внезапно той се изправи на крака и заговори с глас като гръмотевица или ревящ лъв, като каза приблизително, доколкото мога да си спомня, следните думи:

“ТИШИНА, вие изчадия на преизподнята. В името на Исус Христос аз ви порицавам и ви заповядвам да замълчите; няма да живея и една минута повече и да слушам такива приказки. Прекратете този разговор или вие или аз ще умрем в ТОЗИ МИГ!”

За това преживяване старейшина Прат пише, “достойнство и величие съм видял само веднъж, докато то стоеше оковано, посред нощ, в мрачния зандан на едно затънтено село на Мисури”³.

Господ ще даде на праведните Си служители възможности да са смели като лъвов, когато говорят в Негово име и като свидетели в редовете на Неговото свещеничество.

Друг мой син още като момче имаше широк кръг от приятели, които често търсеха компанията му. Той лесно завързваше връзки с хората. Като се молах и опитвах да предвия приноса му за царството Божие, аз почувствах, че той ще има силата да привлича хората заедно в любов и единство.

Това ме отведе към един разказ от Учение и Завети, описващ усилията на свещеническите старейшини да изграждат Сион в Мисури, посрещнати с одобрението на ангелите, които виждали усилията и приноса им. Това изисквало големи жертви. Откровението в Учение и Завети гласи, “При все това, вие сте благословени, защото свидетелството, което сте дали, е записано в небесата, за да го гледат ангелите; и те се радват за вас, и греховете ви са ви простени”⁴.

На дъската на моя син аз издълбах, “Ангелите се радват за тебе”.

Способността на този син да събира хората и да им влияе се разви след ученическите му години. С колеги, носители на свещеничеството, той организираше колови дейности, които даваха на младежите в

областта му вяра да устоят и дори да побеждават в трудна ситуация. Като изграждаше вяра у тези млади мъже и жени, той помагаше за изграждането на форпостове на Сион в градските центрове на Америка. В дърворезбата изрязах ангели, надуващи тръби, което може би не бе точно онова, което те са направили, но бе по-лесно за резбоване от възглас.

Ангелите се радват, когато свещенически ръководители по цял свят изграждат Сион в своите райони, колове и мисии. И ще се радват за младите мъже и жени, на които вие помагате да изграждат Сион, където и да са те и в каквито и обстоятелства да се намират. Сион се изгражда от хора, обединени и свързани чрез завет и обич. Приканвам ви да помогнете на своите младежи да се присъединят.

За един от моите синове бях подтикнат да издълбая слънце – слънцето в небесата, и словата на Спасителя от Неговата застъпническа молитва: “Това е вечен живот”. Към края на земното Си служение Спасителят се моли на Отца Си:

“А това е вечен живот, да позная Тебе, единия истинен Бог, и Исуса Христа, Когото Си изпратил.

Аз Те прославих на земята, като свърших делото, което Ти Ми даде да върша”⁵.

Синът ми отдаде свещеническа служба на три континента, но най-важното, в своя дом и сред своето семейство. Той изгради живота си

около тях. Работеше близо до къщи и често се връщаше, за да бъде с жена си и по-малките деца за обяд. Семейството му живееше много близо до сестра Айринг и мен. Те се грижеха за нашия двор, все едно беше техен. Този син живее така, че не само да отговори на изискванията за вечен живот, но и да бъде вечно заобиколен от благодарни членове на семейството, които събира около себе си.

Вечният живот е да живеем в единство, в семейства, с Отца, Сина и Светия Дух. Вечният живот е възможен единствено чрез ключовете на свещеничеството Божие, възстановени чрез Пророка Джозеф Смит. Да държите тази вечна цел пред юношата, когото ръководите, е най-големия дар, който можете да дадете. Ще вършите това предимно чрез пример в собственото си семейство. Онези, които ръководите, може да нямат семейство в Църквата, но ви отправям предизвикателство да им помогнете да почувстват и желаят семейната обич от двете страни на завесата.

Дъските за премерване на височината, които описах, са само един от начините да помогнете на младите хора да зърнат величието, което Бог вижда у тях, и неповторимата служба, която Той ги подготвя да извършат. Той ще ви помогне да разберете как да направите това за своите деца или за други младежи. Но докато с молитва искате вие самите да зърнете това бъдеще и после да го предадете на младия човек, ще разберете, че Бог познава и обича всяко от Своите чеда поотделно и вижда големи и неповторими дарби у всяко от тях.

Като баща бях благословен да видя голямо бъдеще в царството Божие за своите дъщери, също като за синовете си. Когато с молитва търсех напътствие, бе ми показан начин да помогна моите дъщери да разпознаят доверието, което Бог им е гласувал като на служителки, които могат да изграждат царството Му.

Когато дъщерите ми бяха малки, видях, че бихме могли да помогнем на други хора да почувстват обичта

Висши ръководители на Църквата на Исус Христос на светите от последните дни

октомври 2012 г.

ПЪРВОТО ПРЕЗИДЕНТСТВО

Хенри Б. Айринг
Първи съветник

Томас С. Монсън
Президент

Дитер Ф. Ухтдорф
Втори съветник

КВОРУМЪТ НА ДВАНАДЕСЕТЕ АПОСТОЛИ

Бойд К. Пакър

Л. Том Пери

Ръсел М. Нелсън

Доллин Х. Оукс

М. Ръсел Болард

Ричард Г. Скот

Робърт Д. Хейлз

Джефри Р. Холанд

Дейвид А. Беднар

Куентин Л. Кук

Д. Тод Кристоферсън

Нийл Л. Андерсън

ПРЕЗИДЕНТСТВОТО НА СЕДЕМДЕСЕТЕ

Роналд А. Расбанд

Ултер Ф. Гонзалес

Л. Уигни Клейтън

Доналд Л. Холстром

Тод Р. Чапикън

Ричард Дж. Мейнз

Крейг К. Кристенсен

ПЪРВИЯТ КВОРУМ НА СЕДЕМДЕСЕТТЕ

(по азбучен ред)

Маркос А. Адуконис

Жозе Л. Алонсо

Карлос Х. Аматор

Илян С. Ардзерин

Марван Б. Арнолд

Дейвид С. Баскър

Шейм М. Бонън

Крейг А. Кардън

Юн Ван Чой

Дон Р. Кларк

Карл Б. Кук

Лоурънс Е. Корбитаж

Клаудио Р. М. Коста

Лерон Р. Къркисим

Бенхамин Де Хойос

Джон Б. Диксън

Кевин Р. Дънкън

Лари Его Хук

Стенли Т. Елис

Дейвид Ф. Еванс

Енрике Р. Фопанела

Едуардо Гаварет

Робърт С. Грей

Карлос А. Гадои

Кристопел Голтцман

Герит У. Гонг

Ч. Скот Гру

Джеймс Дж. Хамула

Джонсън, Даниъл П.

Пол Б. Джонсън

Патрик Кимърн

Пол Е. Коеликър

Ерик У. Колник

Марк Б. Неш

Брент Х. Нилсън

Альн Ф. Пакър

Кевин У. Парисън

Антъни Д. Перкинз

Пол Б. Пелтър

Рафел Е. Пино

Брус Д. Портър

Сейл Т. Рейли

Майкъл Т. Рингуд

Лин Г. Робинз

Джефър У. Ситати

Стивън Е. Слоу

Юлиус Сорес

Макъл Джон У. Тей

Жозе А. Тейсейра

Хуан А. Уседа

Франсиско Х. Винас

У. Кристофър Урдъл

Улфам Р. Укар

Ф. Макъл Угган

Скот Д. Уйтинг

Казукио Яамашита

Хорре Ф. Зебалос

Клаудио Д. Сивак

У. Крейг Зук

ВТОРИЯТ КВОРУМ НА СЕДЕМДЕСЕТТЕ

(по азбучен ред)

Уилфорд У. Андерсън

Конич Аоки

Рондъл К. Бейкър

Брус А. Карлсън

Дж. Девън Корниш

Брадли Д. Фостър

О. Винсинг Халек

Лари Р. Поурънс

Петр Г. Малм

Джеймс Б. Мартино

Жайро Мазарари

Кент Ф. Ричардз

Грегъри А. Шугърт

Кент Д. Утсън

Лари Й. Утсън

ПРЕДСЕДАТЕЛСТВОТО НА ЕПИСКОПАТСТВОТО

Жералд Касе
Първи съветник

Гари Е. Стивънсън
Председателстваш епископ

Дийм М. Давис
Втори съветник

Благодарение на това, което президент Томас С. Монсън нарича „несравним кураж“, светиите от последните дни по цял свят се радват на благословиите от общата конференция. На снимките по посока на часовниковата стрелка от горе вляво са членове и мисионери в Келимане, Мозамбия; Талин, Естония; Варшава, Полша; Мексико Сити, Мексико; Единбърг, Шотландия; Тайпе, Тайван; и Габороне, Ботсвана.

на хората отвъд завесата, поколения назад. Знаех, че тази обич произтича от службата и вдъхновява надеждата за вечен живот.

Тъй че ние изразяхме дъски за месене на хляб, поставяхме питки домашен хляб и заедно раздавахме своите дарения на вдовици, вдовци и семейства. Надписът, който изразих на всяка от тези дъски, гласеше, “J’aime et J’espere”, или “Обичам и се надявам” на френски. Очевидността на уникалните им духовни дарби се прояви не само на дъските, които изразих, но още по-ясно докато ги раздавахме на хората в нужда, онези, които изпитваха мъка или загуба, една увереност, че любовта на Спасителя и Неговото Единение могат да родят една съвършена светла надежда. Това е живот вечен, за моите дъщери и за всеки от нас.

Сега, вие може би си мислите, “Братко Айринг, нима ми казвате, че трябва да се науча на дърворезба?” Отговорът е “не”. Усвоих дърворезбата само с помощта на един мил и надарен наставник, тогава – старейшина Бойд К. Пакър. Всякаква дребна сръчност, която постигнах, може да се отдаде само на големия му дар като резбар и търпението му като учител. Само небесата могат да осигурят подобен наставник като президент Пакър. Но има много начини, по които можете да оформите детските сърца, без да изрязвате дървени дъски за измерване на тяхната височина.

Например новите комуникационни технологии позволяват споделяне на послания на вяра и надежда на големи разстояния, мигновено и евтино или безплатно. Моята съпругата ми помага да се справя с това. Започнахме с разговор по телефона с всички наши деца и внуци, с които можехме да влезем във връзка. Молим ги да споделят разкази за лични успехи и предоставена от тях служба. Каним ги също да изпращат снимки от тези дейности. Използваме тези снимки, за да илюстрираме по няколко абзаца текст. Добавяме по 1–2 стиха от Книгата на Мормон. Вероятно Нефи и Мормон не биха

се впечатлили много от духовното качество на съдържанието ни или от ограничените възможности, изискващи се за създаването на онова, което ние наричаме “Семеен журнал: Малките плочи”. Но сестра Айринг и аз сме благословени от това усилие. Чувстваме се вдъхновени в избора на пасажии от Писанията и кратките послания на свидетелство, които пишем. И виждаме доказателство в живота им, че техните сърца се обръщат към нас, към Спасителя и към небесата.

Има и други начини човек да протегне ръка; вие вече сте ангажирани в много от тях. Навиците ви за семейна молитва и четене на Писанията ще създадат повече трайни спомени и повече промяна в сърцата, отколкото си давате сметка сега. Дори на пръв поглед светски дейности, като посещение на спортно събитие и гледане на филм могат да оформят сърцето на едно дете. От значение е не дейността, а чувствата, които се раждат, докато я вършите. Открил съм един хубав тест за определяне на дейности с потенциал за голяма промяна в живота на даден млад човек. Това е те да предлагат дейности поради интерес, който те чувстват, че иде при тях като дар от Бог. От собствен опит знам, че това е възможно.

Когато на 12 години станах дякон, живеях в Ню Джързи, на 80 км от Ню Йорк Сити. Мечтаех да стана велик бейзболист. Баща ми се съгласи да ме заведе да гледаме един мач, който се играеше на стария исторически “Янки Стадиъм” в Бронкс. Още си спомням как Джо ди Маджо замахна с батата и направи хоум рън в центъра на полето, с баща ми седнал до мен, единственият път когато отидохме заедно на бейзболен мач от висшата лига.

Но един друг ден с моя баща оформи живота ми завинаги. Той ме взе от Ню Джързи и посетихме дома на един ръкоположен патриарх в Солт Лейк Сити. Никога преди не бях виждал този мъж. Баща ми ме остави на стълбите пред вратата. Патриархът ме заведе до

един стол, сложи ръце на главата ми и произнесе благословия, която включваше следното заявление относно най-съкровено желание на сърцето ми.

Той каза, че съм от хората, за които е казано, “Благословени миротворците”⁶. Бях толкова изненадан, че съвършено непознат човек може така да познава сърцето ми, че отворих очи да видя стаята, в която ставаше това чудо. Тази благословия относно моите възможности оформи живота ми, брака ми и моята свещеническа служба.

От този опит и онова, което последва, мога да дам следното свидетелство, “Защото всички нямат всеки дар да им е даден, защото има много дарове и на всеки човек е даден дар от Духа Божий”⁷.

Когато Господ ми откри този дар, можах да видя и да се подготвя за възможностите да го упражнявам за благослов на хората, които обичам и на които служа.

Бог знае кои са нашите дарби. Предизвикателството ми към вас е да се молите да познаете дарбите, които са ни били дадени, да знаете как да ги развиете и да разпознавате възможностите, дадени ви от Бог, да служите на другите хора. Повече от всичко се моля да бъдете вдъхновявани да помагате на другите да разпознават своите специални дарби да служат.

Обещавам ви, че ако питате, ще бъдете благословени да помагате и въздигате другите до техния пълен потенциал в служба на хората, които те ръководят и обичат. Свидетелствам ви, че Бог е жив, че Исус е Христос, че ние сме носители на Божието свещеничество и че Бог ни подготвя със специални дарби да Му служим отвъд и най-съкровениите ни надежди. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Исаия 40:29–31.
2. Притчи 28:1.
3. *Autobiography of Parley P. Pratt*, изд. Parley P. Pratt Jr. (1938), 211.
4. Учение и Завети 62:3.
5. Иоана 17:3–4.
6. Матей 5:9.
7. Учение и Завети 46:11.

От президент Томас С. Монсън

Да виждаме другите такива, каквито могат да станат

Трябва да развиваме способността си да виждаме хората не в настоящето им състояние, а такива, каквито могат да станат.

Мои скъпи братя, два пъти годишно този величествен център за конференции се изпълва с Божието свещеничество, за да чуем вдъхновяващи послания. Един прекрасен дух насища общото свещеническо събрание на Църквата. Този дух изпълва Центъра за конференции и навлиза във всяка сграда, в която се събират синовете Божии. Със сигурност сме почувствали този дух тази вечер.

Преди няколко години, преди да бъде построен този Център за конференции, един посетител на Храмовия площад в Солт Лейк Сити присъствал на сесия на обща конференция в Табернакъла. Той изслушал посланията на висшите ръководители. Обърнал специално внимание на молитвите. Чул прекрасната музика на Хора на Табернакъла. Удивил се на величието на великолепния орган на Табернакъла. Когато събранието приключило, го чули да казва, “Бих дал всичко,

което притежавам, за да узная дали казаното днес от тези говорители е истина”. По същество той казал, “Бих искал да имам свидетелство за Евангелието”.

Няма абсолютно нищо в този свят, което да даде повече утеха и щастие от свидетелството за истина. Макар в различна степен, аз вярвам, че всеки присъстващ тук тази вечер мъж и младеж има свидетелство. Ако чувствате, че все още нямате дълбочината на свидетелство, която бихте искали да имате, аз ви увещавам да положите усилието да постигнете такова свидетелство. Ако то е силно и дълбоко, полагайте усилия да остане такова. Колко сме благословени да имаме знание за истината.

Братя, моето послание тази вечер се състои в следното – сега има безброй хора с малко или никакво свидетелство, които могат и биха получили такова свидетелство, ако ние имаме желанието да споделим

своето и да им помогнем да се променят. В някои случаи *ние* можем да осигурим подтика към промяна. Първо споменавам членовете, които понастоящем не са напълно отдадени на Евангелието.

Преди много години на една областна конференция, проведена във Хелзинки, Финландия, аз чух едно въздействащо, помнещо се и мотивиращо послание в една сесия за майки и дъщери. Не съм забравил посланието, макар откакто го чух да изминаха почти 40 години. Сред многото обсъдени от говорителката истини бе следната – на една жена трябва да ѝ се казва, че е красива. На нея трябва да ѝ се казва, че е ценена. На нея трябва да ѝ се казва, че е способна.

Братя, знам, че мъжете много приличат на жените в това отношение. Нужно е да ни се казва, че струваме нещо, че сме способни и ценени. Имаме нужда от възможност за служба. За членовете, които са изгубили своята активност, които стоят настрана без да поемат ангажимент, ние можем с молитва да потърсим някакъв начин да ги достигнем. Поканата да служат в някакво призвание може да се окаже именно подтика, от който имат нужда, за да се завърнат към активност. Но ръководителите, които биха могли да помогнат в това отношение, понякога нямат желанието да го направят. Трябва да имаме предвид, че хората могат да се променят. Те могат да оставят зад гърба си лоши навици. Могат да се покаят за прегрешения. Могат да бъдат достойни носители на свещеничеството. И могат усърдно да служат на Господ. Нека ви дам няколко примера.

Когато станал член на Кворума на дванадесетте апостоли, имам възможността да придружа президент Н. Едгън Танър, съветник на президент Дейвид О. Макей, на една колова конференция в Албърта, Канада. По време на събранието президентът на кол прочете имената на четирима братя, които се бяха подготвили да бъдат ръкоположени

за старейшини. Президент Танър познаваше тези мъже, защото за известно време беше живял в района. Но той ги познаваше и помнеше такива, каквито са били, и не знаеше, че бяха променили живота си и напълно се бяха подготвили да станат старейшини.

Президентът на кол прочете името на първия мъж и го покани да стане. Президент Танър ми прошепна, “Погледни го. Никога не съм мислил, че ще се справи”. Президентът на кол прочете името на втория мъж и той стана. Президент Танър ме побутна и отново изрази своята изненада. Така беше с всичките четирима братя.

След събранието президент Танър и аз имахме възможността да поздравим тези четирима братя. Те бяха показали, че хората могат да се променят.

През 40-те и 50-те години на миналия век, Клинтън Дъфи, директор на американски затвор, доби

известност с усилията си да промени живота на мъжете в неговия затвор. Един негов критик казва, “Ама не знаете ли, че леопардите не могат да си сменят петната?”

Уорън Дъфи отговаря, “Трябва да сте наясно, че не работя с леопарди. Работя с хора, а хората се променят всеки ден”¹.

Преди много години имах възможността да служа като президент на мисия Канада. Имахме един клон с много малко свещеници. Над клон винаги председателстваше някой от мисионерите. Получих силното впечатление, че е нужно там да председателства член на клон.

Имахме един възрастен член на клон, който беше дякон в Аароновото свещеничество, но нито посещаваше, нито участваше достатъчно, за да напредне в свещеничеството. Получих вдъхновението да го призова за президент на клон. Винаги ще помня деня, в който проведох интервю с него. Казах

му, че Господ ме бе вдъхновил да го призова за президент на клон. След силен протест от негова страна и много насърчение от страна на съпругата му той каза, че приема призованието. Ръкоположих го за свещеник.

Това бе начало на нов ден за този човек. Начинът му на живот бързо се промени и той ме увери, че ще живее според заповедите по начина, по който се очакваше от него. След няколко месеца беше ръкоположен за старейшина. След време той и съпругата му отидоха до храма и бяха запечатани. Децата им отслужиха мисии и сключиха брак в дома Господен.

Понякога, когато кажем на нашите братя, че те са нужни и ценени, това може да им помогне да поемат ангажимент и да станат напълно активни. Това важи за всички носители на свещеничеството, независимо от възрастта им. Наша е отговорността да им даваме възможности да

живеят така, както следва. Можем да им помагаме да преодоляват своите слабости. Трябва да развиваме способността си да виждаме хората не в настоящето им състояние, а такива, каквито могат да станат, когато получат свидетелство за Евангелието на Исус Христос.

Веднъж бях на събрание в Ледвил, Колорадо. Ледвил се намира на височина над 3 000 метра. Помня точно това събрание заради голямата надморска височина, но също така и заради случилото се през онази вечер. Имаше съвсем малък брой присъстващи носители на свещеничеството. Подобно на клона в мисия Канада, този клон се председателстваше от мисионер и това винаги било така.

През онази вечер имаме едно прекрасно събрание и докато седяхме и пеехме закриващия химн, получих вдъхновението, че там трябваше да председателства местен президент на клон. Обърнах се към президента на мисия и попитах, "Няма ли тук някой, който да председателства – местен мъж?"

Той отговори, "Не знам да има такъв".

По време на пеенето на химна внимателно огледах мъжете, които бяха седнали на първите три реда. Вниманието ми бе привлечено върху един от братята. Казах на президента на мисия, "Той ще може ли да служи като президент на клон?"

Той отговори, "Не знам. Вероятно може".

Казах, "Президенте, бих искал да го интервюирам в съседната стая. След закриващия химн вие ще говорите, докато се върнем".

Когато двамата се върнахме в стаята, президентът на мисия приключи със своето свидетелство. Представих този брат като новия президент на клон. От онзи ден в Ледвил, Колорадо, клонът се председателства от местен член.

Братя, същият принцип е приложим към хората, които все още не са членове. Ние следва да развиваме способността си да виждаме хората не такива, каквито са, а такива, каквито могат да станат, когато

вече са членове на Църквата, когато имат свидетелство за Евангелието и когато животът им е в хармония с неговите учения.

През далечната 1961 година бе проведена световна конференция за президенти на мисия и всеки такъв президент в Църквата дойде в Солт Лейк Сити за тези събрания. Аз пристигнах в Солт Лейк от моята мисия в Торонто, Канада.

При едно от тези събрания Н. Елдън Танър, който тогава беше помощник към Кворума на Дванадесетте, тъкмо беше започнал своята работа в мисиите във Великобритания и Западна Европа. Той разказа за мисионера, който имал най-много успех измежду всички, които срещнал и интервюирал. Той описа как по време на интервюто му казал, "Предполагам, че всички кръстени от вас хора са ви били препоръчани от други членове".

Младият мъж отговорил, "Не, намерихме всичките от врата на врата".

Брат Танър го попитал с какво се различавал неговия подход, защо имал такъв удивителен успех там, където другите нямали. Младият мъж казал, че се опитвал да кръсти всеки срещнат от него човек. Разказал как когато чукал на вратата и му отварял мъж с цигара в уста, облечен в стари дрехи, който явно не се интересува от нищо – особено от религия – мисионерът си представял как този мъж би изглеждал различно при други обстоятелства. Представял си го гладко избръснат с бяла риза и бели панталони. След това си представял как отвежда този човек в кръщелните води. Той казал, "Когато погледна някой човек по този начин, аз имам способността да му дам свидетелство по начин, който ще докосне сърцето му".

Ние имаме отговорността да гледаме на нашите приятели, познати и съседи по този начин. Отново, ние имаме отговорността да виждаме хората не такива, каквито са, а такива, каквито могат да станат.

Умолявам ви да мислите за тях по този начин.

Братя, Господ ни е казал колко важно е свещеничеството, на което сме носители. Казал ни е, че го приемаме с клетва и завет. Дал ни е напътствието, че трябва да бъдем предани и верни във всичко, което ни е поверено, че имаме отговорността да спазваме този завет до край. Така всичко, което Отец има, ще ни бъде дадено².

Смелост е думата, която трябва да държим близо до сърцата си – смелост да обърнем гръб на изкушенията, смелост да издигнем глас на свидетелство пред всички, които срещаме, помнейки, че всеки трябва да има възможността да чуе посланието. За повечето хора това не е лесно. Но ние можем да повярваме на словата на Павел към Тимотея:

“Защото Бог ни е дал дух не на страх, а на сила, любов и себевладение.

И тъй, не се срамувай да свидетелстваш за нашия Господ”³.

През май 1974 г. придружавах брат Джон Х. Гроубърг на островите Тонга. Имаше посещение при краля на Тонга и се срещнахме с него в официална среща. Разменихме си обичайните официалности. Преди да си тръгнем обаче, Джон Гроубърг каза нещо необичайно. То бе следното, “Ваше величество, наистина трябва да станете мормон, заедно с вашите поданици, защото така вашите проблеми и техните проблеми в голяма степен ще бъдат решени”.

Кралят се усмихна широко и отговори, “Джон Гроубърг, може и да сте прав”.

Спомних си за апостол Павел пред Агрипа. Спомних си за думите на Агрипа в отговор на свидетелството на Павел: “Без малко ме убеждаваш да стана християнин!”⁴ Брат Гроубърг имаше смелостта да даде своето свидетелство на един крал.

Тази вечер много хиляди от събралите се с нас служат пълноременно на Господ като Негови мисионери. В отговор на тяхното

призвание те са оставили дом, семейство, приятели и образование и са заминали да служат. Някои хора с недоумение питат, “Защо те откликват с такава готовност и желаят да дадат толкова много?”

Нашите мисионери биха могли да отговорят с думите на Павел, този несравним мисионер от древността: “Защото ако проповядвам благовестието, няма с какво да се похваля: понеже нужда ми се налага; защото горко ми ако не благовестувам!”⁵

Светите Писания не съдържат изявление по-уместно, отговорност по-обвързваща, напътствие по-ясно от заповедта, дадена от възкръсналият Господ, явил се в Галилея на единадесетте Си ученика. Той казва:

“Даде Ми се всяка власт на небето и на земята.

Идете, прочее, научете всичките народи и кръщавайте ги в името на Отца и Сина и Светия Дух,

като ги учите да пазят всичко що съм ви заповядал; и ето, Аз съм с вас през всичките дни до свършека на века”⁶.

Тази божествена заповед, придружена със славно обещание, е нашият призив днес, както е било в средата на времето. Мисионерската работа е отличителна черта на Църквата на Исус Христос на светите дни. Винаги е била такава и винаги ще бъде. Както заявява Пророкът Джозеф Смит, “След всичко, което е било казано, нашият най-голям и важен дълг е да проповядваме Евангелието”⁷.

За кратките две години всички пълновременни мисионери, които служат в момента в тази великолепна Божия армия, ще приключат пълновременното си участие и ще се завърнат в своите домове при обичните си хора. Тази вечер техните заместници се намират в редиците на Аароновото свещеничество на Църквата. Млади мъже, готови ли сте приемете поканата? Имате ли желание за работа? Подготвени ли сте да служите?

Президент Джон Тейлър обобщава изискванията за служба:

“Мъжете, нужни ни за носители на това евангелско послание, са мъже, които имат вяра в Бог; мъже, които имат вяра в своята религия; мъже, които почитат своето свещеничество; ... мъже, изпълнени със Светия Дух и силата Божия ... мъже на честта, почитеността, добродетелта и чистотата”⁸.

Братя, всеки от нас има задачата да споделя Христовото Евангелие. Когато нашият живот съответства на Божия стандарт, хората около нас никога няма да кажат, “Премина жетвата, мина се лятото, и ние не се избавихме”⁹.

Свършеният Пастир на нашите души, мисионерът, Който е изкупил човечеството, дава следното обещание:

“И ако бъде тъй, че вие се трудите през всичките си дни, възвестявайки покаяние на тези люде, и доведете дори само една душа при Мен, колко огромна ще бъде радостта ви с нея в царството на Моя Отец.

И сега, ако радостта ви е огромна за една душа, която сте довели при Мен в царството на Отца Ми, колко по-огромна ще бъде радостта ви, ако доведете много души при Мен!”¹⁰

За Този, Който е казал тези думи, давам своето лично свидетелство. Той е Сина Божий, нашият Изкупител и нашият Спасител.

Моля се да имаме смелостта да протягаме ръка на приятелство, постоянството да опитваме отново и отново и смирението да търсим напътствието на нашия Отец, докато изпълняваме задачата да споделяме Евангелието. Това е нашата отговорност, братя. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. В Bill Sands, *The Seventh Step* (1967), 9.
2. Вж. Учение и Завети 84:33–39.
3. 2 Тимотея 1:7–8.
4. Деяния 26:28.
5. 1 Коринтяните 9:16.
6. Матей 28:18–20.
7. *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит*, 2007 г., стр. 352.
8. *Teachings of Presidents of the Church: John Taylor* (2001), 73.
9. Еремия 8:20.
10. Учение и Завети 18:15–16.

От президент Хенри Б. Айринг
Първи съветник в Първото Президентство

Къде е шатрата?

Шатрата, която сякаш препречва божествената помощ, не скрива Бог; понякога тя покрива нас самите. Бог никога не е скрит, но ние – понякога да.

В дълбините на своята мъка в затвора Либърти Пророкът Джозеф Смит извиква: “О, Боже, къде си Ти? И къде е шатрата, която покрива тайното Ти място?”¹ На много от нас в моменти на силна мъка и лично страдание ни се струва, че Бог е далеч от нас. Шатрата, която сякаш препречва божествената помощ, не скрива Бог; понякога тя покрива нас самите. Бог никога не е скрит, но ние – понякога да, покрити от шатрата на мотиви, които ни отдалечават от Бог и Го правят да изглежда далечен и недостижим. Собствените ни желания, а не усещането за “Да бъде волята Ти”² създават усещането за шатра, която закрива Бог. Бог винаги е в състояние да ни вижда и да общува с нас, но може би ние неохотно слушаме или не се подчиняваме на Неговата воля и време.

Чувствата ни на отделяне от Бог ще намалее, ако станем повече като деца пред Него. Това не е лесно в един свят, където мненията на други човешки същества имат такова въздействие върху нашите мотиви. Но то ще ни помогне да различаваме истината: Бог е близо до нас, знае

за нас и никога не се крие от Своите верни чедра.

Тригодишната ми внучка е пример как силата на невинността и смирените ни свързват с Бог. Заедно със семейството си тя отишла на ден на отворени врати в храма Бригъм Сити в Юта. В една от залите на онова красиво здание се огледала и попитала, “Мамо, къде е Исус?” Майка ѝ обяснила, че няма да види Исус в храма, но ще бъде в състояние да почувства Неговото влияние в сърцето си. Илайза внимателно обмислила отговора на майка си и после изглеждала удовлетворена и заключила, “О, Исус е отишъл да помага на някого”.

Никаква шатра не засенчвала разбирането на Илайза, нито преграждала погледа ѝ над действителността. Бог е близо до нея и тя се чувства близо до Него. Тя знае, че храмът е домът Господен, и разбира също, че възкресеният и славен Исус Христос има тяло и може да бъде само на едно място едновременно³. Ако не е в Своя дом, тя осъзнава, че Той трябва да бъде на друго място. От онова, което тя знае за Спасителя, ѝ е ясно, че Той би

трябвало да бъде някъде другаде, правейки добро на чедата на Своя Отец. Било ясно, че тя се надявала да види Исус не като чудо, потвърждаващо Неговото съществуване, а просто защото Го обичала.

Духът може да открие на детския ѝ ум и сърце утехата, от която всички ние се нуждаем и желаем. Исус Христос е жив, познава ни, бди над нас и се грижи за нас. В моменти на мъка, самота или объркване не ни е нужно да видим Исус Христос, за да знаем, че Той познава нашите обстоятелства и че мисията Му е да благославя.

Знам от личен жизнен опит, че преживяването на Илайза може да бъде и наше, и то много след като излезем от детството. В началото на кариерата ми работех усилено, за да си осигуря постоянно професорско място в университета Станфорд. Мислех, че съм осигурил добър живот за мен и семейството ми.

Живеехме близо до родителите на жена ми в много приятна местност. По стандартите на света бях постигнал успех. Но получих от Църквата шанс да напусна Калифорния и да отида в “Рикс Колидж” в Рексбърг, Айдахо. Целите ми за постоянно професорство трябва да са били една шатра, разделяща ме от любящия Отец, Който знае по-добре от мен какво може да крие моето бъдеще. Но бях благословен да науча, че каквото и успех да имам в кариерата и семейния си живот до този момент, това е дар от Бог. И така, като едно дете аз коленичих в молитва, за да попитам какво следва да направя. Можех да чуя един тих глас в ума ми, който каза, “Това е мое учебно заведение”. Нямах шатра, която да ме разделя от Бог. В смирение и вяра подчиних волята си на Неговата и усетих Неговата грижа и близост.

Годините в “Рикс Колидж”, през които се стремях да търся Божията воля и да я изпълнявам, не позволяваха на шатрата да ме закрие, нито да затъмни активната роля на Бог в живота ми. Като се стремях да върша делото Му, се чувствах близо до Него и изпитвах увереност, че Той

какво би желал Той да върша, за хората, чието имущество пострада, а животът им – объркан. Прекарвах часове, работейки с други хора, за да чистя кал и изхвърлям вода от къщите. Желанието ми да узная волята Му ми даде разширяваща душата възможност.

Този инцидент демонстрира друг начин, по който можем да създадем преграда за научаване Божията воля или да почувстваме любовта Му към нас: не можем да настояваме на *нашето* разписание, докато Господ има Свое собствено. Мислех, че съм прекарал достатъчно време на служба в Рексбърг и че трябваше да побързам да се преместя. Понякога настойчивостта ни да действаме според нашето собствено разписание може да закрие Неговата воля за нас.

В затвора Либърти Пророкът Джозеф моли Господ да накаже хората, които гонят членовете на Църквата в Мисури. Молитвата му е за бързо и сигурно възмездие. Но Господ отговаря, че “не след много години”⁴ ще се занимае с тези врагове на Църквата. В стихове 24 и 25 на раздел 121 на Учение и Завети Той казва:

“Ето, очите ми виждат и познават всичките им дела; и в определеното му време Аз съм запазил едно бързо възмездие за всички тях;

защото за всеки човек има назначено време, според както бъдат делата му”⁵.

Ние махаме шатрата, когато чувстваме и се молим, “Да бъде волята Ти” и “в определеното от Теб време”. Това би следвало да ни е достатъчно, след като знаем, че Той желае само най-доброто за нас.

Една от снахите ми преживя много години с усещането, че Бог е разпънал шатра над нея. Тя бе млада майка на 3 деца и копнееше за още. След две помятания молитвите ѝ се изпълниха с терзания. Като минаха още безрезультатни години, тя бе изкушена да изпадне в гняв. Когато най-малкото ѝ дете тръгна на училище, празнотата у дома ѝ сякаш ѝ се подиграваше над решението ѝ да

познава проблемите ми и е дълбоко загрижен за щастието ми. Но както и в Станфорд, светските мотивации започнаха да се проявяват. Една беше атрактивно предложение за работа, направено точно когато завършвах петата си година като ректор на “Рикс Колидж”. Обмислях го, молих се за него и дори го обсъдих с Първото Президентство. Те ми отговориха топло и с лек хумор, но определено без ясно напътствие. Президент Спенсър У. Кимбъл ме изслуша да описвам предложението, което получих от голяма корпорация, и каза: “Е, Хал, това звучи като чудесна възможност! И ако някога ни дотрябваш, ще знаем къде да те намерим”. Те щяха да знаят къде да ме намерят, но моето желание за професионален успех щеше да създаде една шатра, която да направи трудно за мен да намирам Бог и още по-трудно да слушам и следвам напътствията Му.

Като почувства това, съпругата ми имаше ясно и силно

впечатление, че не трябва да напускаме “Рикс Колидж”. Казах, “Това ми стига”. Но тя мъдро настоя аз да получа свое собствено откровение. И така, аз се молих отново. Този път получих ясно указание, под формата на глас в ума ми, който каза, “Ще те оставя в “Рикс Колидж” още малко”. Личните ми амбиции може да са били замъглили погледа ми върху реалността и да са направили получаването на откровение трудно.

Тридесет дни след като бях благословен с вдъхновеното решение да отклоня предложението за работа и да остана в “Рикс Колидж”, се скъса стената на разположения наблизо язовир “Тетън”. Бог е знаел, че язовирната стена ще се скъса и че стотици хора ще се нуждаят от помощ. Той ме остави да търся съвет и да получа позволенията Му да остана в “Рикс Колидж”. Знаел е всичките причини службата ми да бъде все още ценна в колежа и в Рексбърг. Тъй че трябваше често да питам Небесния Отец в молитва

се посвети на майчинството – както и непланираните и дори нежелани бременности на познати. Тя се почувствала така отдадена и посветена, както и Мария, когато заявява, “Ето Господната слугиня”⁶. Но макар в сърцето си да произнасяла тези думи, не чувала нищо в отговор.

С надежда да повдигне духа ѝ, нейният съпруг я взел на бизнес пътуване до Калифорния. Докато той бил на срещите си, тя крачала сама по красивия празен плаж. Сърцето ѝ било готово да се пръсне, тя се молела на глас. За пръв път се молела не за друго дете, а да узнае божествената цел. “Небесни Отче”, извикала тя, “ще Ти дам всичкото си време, моля Те, покажи ми как да го запълня”. Тя изразила желанието си да отведе своето семейство където и да се наложило да отидат. Тази молитва породила неочаквано чувство на мир. Тя не удовлетворила ума ѝ, копнеещ за увереност, но за пръв път от години успокоила сърцето ѝ.

Молитвата отстранила шатрата и разкрила небесните отвори. След две седмици тя разбрала, че очаква дете. Новото бебе беше само на 1 година, когато моят син и снаха ми получиха призование за мисия. След като бе обещала да стори всичко и да иде навсякъде, тя остави настрана страха и взе децата си отвъд океана. На мисионерското поле тя роди друго дете – в ден на преместване на мисионерите.

Да се отдадем напълно на волята на небесата, както направила тази млада майка, е съществено за отстраняване на духовните шатри, които понякога разпъваме над главата си. Но това не гарантира незабавни отговори на молитвите ни.

Сърцето на Авраам изглежда е било праведно много преди Сара да зачене Исаак и преди те да получат своята обетована земя. Небесата имали други цели, които да се изпълнят първи. Тези цели включвали не само изграждане вярата на Авраам и Сара, но поучението им на вечните истини, които те споделяли с други хора по дългия си криволичещ път към земята, приготвена за

тях. Господните забавяния изглеждат дълги; някои траят цял живот. Но те винаги са пресметнати да благославят. Те никога не трябва да бъдат време на самота, нетърпение или печал.

Макар Неговото време да не съвпада винаги с нашето, можем да сме сигурни, че Господ спазва обещанията Си. На всеки от вас, който сега чувства, че Той е труден за достигане, давам свидетелство, че ще дойде денят, когато всички ние ще се изправим пред Него лице в лице. Както днес няма нищо, което да закрива Неговия поглед над нас, тогава няма да има нищо, което да закрива нашия поглед към Него. Ние всички лично ще застанем пред Него. Подобно на моята внучка ние искаме да видим Исус Христос сега, но сигурното ни събиране с Него пред съдийският престол ще бъде по-приятно, ако първо вършим нещата, които Го правят така познати на нас, както сме ние за Него. Като Му служим, ние ставаме като Него и се чувстваме по-близки до Него, като се доближаваме до деня, когато нищо няма да закрива зора ни.

Доближаването ни към Бог може да бъде в развитие. “Дойдете вие, благословени от Отца Ми, наследете царството, приготвено за вас от създанието на света”⁷, учи Спасителят. И после ни казва как:

“Защото огладнях, и Ме нахранихте; ожаднях, и Ме напоихте; странник бях, и Ме прибрахте; гол бях и Ме облякохте; болен бях и ме посетихте; в тъмница бях и Ме сподобихте.

Тогава праведните в отговор ще Му кажат: Господи, кога Те видяхме гладен, и Те нахранихме; или жаден, и Те напоихме?

И кога Те видяхме странник, и Те прибрахме, или гол, и Те облякохме?

И кога Те видяхме болен или в тъмница, и Те сподобихме?

А Царят в отговор ще им рече: Истина ви казвам: Понеже сте направили това на един от тия най-скромни Мои братя, на Мене сте го направили”⁸.

Като вършим онова, което Той иска да правим за чедата на Отца Му, Господ го отчита като доброта към Него, и ние ще се чувстваме по-близко до Него, като усещаме любовта и одобрението Му. С времето ние ще станем като Него и ще мислим за Съдния ден с щастливо очакване.

Шатрата, която сякаш ви закрива от Бог, може да бъде страх от човека, вместо това желание да служите на другите. Единственият мотив на Спасителя е да помага на хората. Мнозина от вас, както и аз, са изпитвали страх да подхождат към човек, който ви е оскърбил или наранил.

При все това съм виждал Господ да разтапя сърца отново и отново, включително моето собствено. И така, отправям ви предизвикателството да отидете при някой като представител на Господ, въпреки всеки страх, който може да изпитвате, за да отправите обич и прошка. Обещавам ви, че като го направите, ще усетите обичта на Спасителя към този човек, както и Неговата обич към вас, при това не от огромно разстояние. За вас това предизвикателство може да е в семейството, в общността или из страната.

Но ако идете като представител на Господ да благославяте другите, Той ще види това и ще го възнагради. Ако вършите това достатъчно често и достатъчно дълго, ще почувствате промяна в самата си същност, чрез Единението на Исус Христос. Не само ще се чувствате по-близки с Него, ще чувствате все повече и повече как ставате подобни на Него. След това, когато Го видите, нещо, което ще се случи с всички ни, с вас ще стане като с Мороний, когато той казва: "И сега аз казвам на всички сбогом. Скоро ще отида да почивам в рая Божий, докато моят дух и тяло не бъдат събрани отново и не бъдат доведени тържествуващ във въздуха, за да ви посрещна пред приятния съд на Великия Иехова, Вечният Съдия на живи и мъртви. Амин"⁹.

Ако служим с вяра, смирение и желание да вършим Божията воля, давам ви свидетелство, че съдийският престол на великият Иехова ще бъде приятен. Ще видим нашия любящ Отец и Неговия Син така, както Те ни виждат сега – със съвършена яснота и любов. В святото име на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Учение и Завети 121:1.
2. Вж. Матей 6:10; Лука 11:2; 3 Нефи 13:10; Етер 12:29; Учение и Завети 109:44; Моисей 4:2.
3. Вж. Учение и Завети 130:22.
4. Учение и Завети 121:15.
5. Учение и Завети 121:24–25.
6. Лука 1:38.
7. Матей 25:34.
8. Матей 25:35–40.
9. Мороний 10:34.

От президент Бойд К. Пакър

Президент на Кворума на дванадесетте апостоли

Единението

Където и да ходят членовете и мисионерите, нашето послание съдържа вяра и надежда в Спасителя Исус Христос.

Посланието ми е предназначено за онези сред нас, които страдат, носейки бремето на вината, слабостта, провала, скръбта и отчаянието.

През 1971 г. получих задачата да присъствам на колови конференции в Западна Самоа, като задачата включваше организирането на нов кол на остров Уполу. След интервютата наехме малък самолет до остров Савайи, за да проведем колова конференция там. Самолетът се приземи на обрасло с трева поле във Фаала, като следващия следобед трябваше да ни върне на остров Уполу.

На уречения за връщане от Савайи ден валеше. Знаейки, че самолетът не може да се приземи на мокрото поле, ние отидохме на западния бряг на острова, където самолетът можеше да кацне във водата. Чакахме до тъмно, но не пристигна никакъв самолет. Накрая по радиото научихме, че имало буря, и самолетът не могъл да излети. Казахме им, че ще пристигнем с лодка. Имало човек, който да ни посрещне в Малифануа.

Когато отплавахме от пристанището в Савайи, капитанът на 12-метровата лодка попита

президента на мисия дали има фенерче. За щастие той имаше и го даде на капитана. Преплавахме 22-та километра до остров Уполу през много бурни води. Ние не бяхме разбрали, че силна тропическа буря бе връхлетяла острова и че навлизахме право в нея.

Пристигнахме в пристанището на Мулифануа. Трябваше да минем по един тесен коридор покрай рифа. Една светлина на хълма над плажа и друга по-ниска светлина отбелязваха тесния коридор. Когато лодката стигнеше до положението двете светлини да бъдат една под друга, тогава тя можеше да премине покрай опасните скали отстрани на коридора.

Но през онази нощ имаше само една светлина. Двама старейшини чакали на пристанището, но пътуването отне много повече време от обикновено. След като с часове бдели за нашата лодка, старейшините се изморили и заспали, забравяйки да включат втората светлина, по-ниската. В резултат на това коридорът през рифа не можеше да бъде открит.

Капитанът придвижи лодката по възможно най-добрия начин към горната светлина, докато един моряк държеше взетото назаем

фенерче към водата, в търсене на скали пред нас. Можехме да чуем как вълните се разбиват в рифа. Когато виждаха някоя скала с фенерчето, капитанът извикваше да дадат на заден ход и отново се опитвахме да открием коридора.

След редица опити той се убеди, че нямаше да бъде възможно да открият коридора. Единствената ни възможност бе да се опитаме да стигнем пристанището на Апия на 64 километра разстояние. Бяхме безпомощни пред ожесточената сила на стихията. Не помня някога около мен да е било толкова тъмно.

През първия час нямаше никакъв напредък, макар двигателят да работеше на пълни обороти. Лодката се издигаше на някоя голяма като планина вълна, след което спираше от изтощение на гребена ѝ, като за малко витлата се показваша от водата. Вибрацията на витлата почти разбиваше лодката на парчета преди тя да се спусне от другата страна.

Лежахме върху капака на трюма с опънати ръце и крака, като с ръце се държахме за единия му край, а краката бяхме застопорили в другия, за да не бъдем изхвърлени през

борда. Брат Марк Литълфорд се изпусна и бе хвърлен срещу ниския железен парапет. Нарани си главата, но парапетът го спаси да не бъде отнесен през борда.

Накрая се придвижихме и на съмване пристигнахме на пристанището в Апия. Лодките бяха завързани една за друга. Кеят беше изцяло блокиран от тях. Изпълягахме през тях, като се опитвахме да не притесняваме заспалите на борда хора. Придвигихме се до Песега, изсушихме дрехите си и продължихме за Вайлуутаи, за да организираме новия кол.

Не знам кой ни беше чакал на брега в Мулифануа. Отказах да ми кажат. Но истината е, че без втората светлина всички можехме да загинем.

В нашия сборник с химни има един много стар и рядко изпъняван химн, който има много специално значение за мен.

*Милостта сияе ярко
от маяка на Отца –
повери ни Той да пазим
светлините край брега.
През вълните светлината
да разпръсква вред лъчи,*

*на морякът със вълните
борещ се да се спаси.*

*С гняв талазите върхлитат
в тъмата на греха.
А с копнеж очите гледат
светлините край брега.*

*Своя немощен светилник,
братко мой, поддържай ти,
та морякът, който търси
пристана да се спаси¹.*

Днес се обръщам към хората, които може да са изгубени и търсят онази втора светлина, която да ги върне обратно.

Още от началото е било ясно, че в земния живот ние няма да постигнем съвършенството. Не се очаква да живеем, без да нарушим един или друг закон.

“Защото естественият човек е враг на Бога и е бил такъв от падението на Адам, и ще бъде такъв во веки веков, освен ако не се отдаде на убежденията на Светия Дух и не отхвърли естествения човек, и не стане светия чрез Единението на Господа Христа”².

От Скъпоценен бисер разбираме, че “нищо нечисто не може да

пребивава в (царството Божие)”³ и затова е даден начин, по който всички, които грешат, да се покаят и отново да станат достойни за присъствието на Отец в Небесата.

Бил избран Посредник, Изкупител, Който да изживее живота Си свършено, без да извърши грях, и да принесе “себе си в жертва за греха, за да отговори на целите на закона за всички онези, които имат съкрушено сърце и разкаян дух; и за никой друг целите на закона не могат да намерят отговор”⁴.

В Алма научаваме колко важно е Единението, “Защото е нужно да бъде извършено единение; ... иначе цялото човечество неизбежно ще погине”⁵.

Ако не сте допускали грешки, тогава нямате нужда от Единението. Но ако сте допускали грешки, а това се е случвало с всички ни, независимо дали са малки или големи, тогава имате огромната нужда да разберете как те могат да бъдат заличени, за да не стоите повече в тъмнина.

“(Исус Христос) е светлината и животът на света”⁶. Когато отправим неотклонен поглед към Него и Неговите учения, ние ще бъдем отведени до пристана на духовната безопасност.

Третата точка от Символа на вярата гласи, “Ние вярваме, че чрез Единението Христово цялото човечество може да се спаси чрез подчинение на законите и обредите на Евангелието”⁷.

Президент Джозеф Ф. Смит учи: “Човеците не могат сами да опростят греховете си, те не могат да се пречистят от последиците на своите грехове. Човеците могат да престанат да грешат и да вършат правилното в бъдеще и доколкото деянията им са приемливи пред Господ, те (стават) достойни за внимание. Но кой ще поправи злините, които те са причинили на себе си и на други хора, злини, които за тях е невъзможно да поправят? Чрез Единението на Исус Христос греховете на каещия се ще бъдат измити; макар червени, ще станат бели като вълна (вж. Исаия 1:18). Това е

обещанието, което ви се дава”⁸.

Не знаем как точно Господ е извършил Единението. Но знаем, че жестокото мъчение на разпъването е само част от ужасната болка, започнала в Гетсимания – това свещено място на страдание – и приключила на Голгота.

Лука записва:

“И Той се отдели от тях колкото един хвърлей камък, и, като коленичи, молеше се,

думайки: Отче, ако щеш, отмени Ме с тази чаша; обаче, не Моята воля, но Твоята да бъде.

И яви Му се ангел от небето, и Го укрепяваше.

И като беше на мъка, молеше се по-усърдно: и потта Му стана като големи капки кръв, които капеха на земята”⁹.

Доколкото мога да преценя, съществува само един разказ със собствените думи на Спасителя, описващ какво Той е преживял в Гетсиманската градина. В откровението е записано:

“Защото ето, Аз, Бог, съм изстрадал тези неща за всички, та да могат те да не страдат, ако се покаят.

Но ако те не се покаят, трябва да страдат, тъкмо като Мен, което страдание накара Мен самия, тъкмо Бог, най-великият от всички, да потреперя от болка и да кървя от всяка пора”¹⁰.

През живота ви може да е имало места, където никога не е трябвало да стъпвате, и неща, които никога не е трябвало да вършите. Ако се отвърнете от греха, един ден вие ще можете да опознаете мира, който произлиза от следване пътеката на пълното покаяние.

Независимо какви са били нашите прегрешения, независимо до каква степен нашите действия са наранили други хора, цялата тази вина може да бъде заличена. Според мен може би най-прекрасните думи в Писанията се съдържат в следното изказване на Господ, “Ето, този, който се е покалял за греховете си, същият е опростен и Аз, Господ, повече не ги помня”¹¹.

Именно това е обещанието на Евангелието на Исус Христос и Единението: да поемат всички, които дойдат, всички, които се присъединят, и да ги поведат през такива преживявания, че в края на живота им да могат да преминат през завесата покаяли се за своите грехове и пречистени чрез Христовата кръв”¹².

Точно това правят светиите от последните дни по света. Това е предлаганата от нас светлина на хората, които са в мрак и са изгубили пътя си. Където и да ходят членовете и мисионерите, нашето послание съдържа вяра и надежда в Спасителя Исус Христос.

Президент Джозеф Фийлдинг Смит пише текста към химна "Does the Journey Seem Long?" (Дълго ли изглежда пътуването?). Той бе мой скъп приятел. Този химн съдържа насърчение и обещание към хората, които се стремят да следват ученията на Спасителя:

*Дълго ли изглежда пътуването
а пътеката трудна и стръмна?
Бодли и тръни ли има по пътя?
Остри камъни краката ли
режат
докато се изкачвате
към височината през жегата
на деня?*

*Дали сърцето тъжно и слабо е,
а душата вътре изморена,
докато вървиш под бреме от
грижи?
Товарът, който носиш
тежък ли ти се струва?
Никой ли няма бремето да
сподели?*

*Нека сърцето ти не отслабва
пътуването едва е започнало,
все още чака те Той.
Затова с радост погледни нагоре
и Неговата ръка поemi.
Той ще те води до нови висини,*

*земя свята и чиста,
където всички грижи приключват
и животът освободен е от всички
грехове,
където сълзи няма да се проливат,
защото няма повече скърби.
Поemi ръката Му и с Него влез¹³.*

В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. "Милостта сияе ярко", *Химни*, по. 200.
2. Мосия 3:19.
3. Моисей 6:57.
4. 2 Нефи 2:7.
5. Алма 34:9.
6. Мосия 16:9.
7. Символът на вярата 1:3.
8. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* (1998), 99–100.
9. Лука 22:41–44.
10. Учение и Завети 19:16–18.
11. Учение и Завети 58:42.
12. Вж. Откровението 1:5.
13. "Does the Journey Seem Long?" *Hymns*, по. 127.

От Линда К. Бъргън

Обща президентка на Обществото за взаимопомощ

Първо наблюдавай, после служи

С практика всеки от нас може да стане по-подобен на Спасителя, докато служим на Божиите чедра.

Едно от най-големите доказателства, което имаме, че нашият обичан пророк президент Томас С. Монсън е Господният избран служител, е че той се е научил да следва примера на Спасителя – да служи индивидуално, един по един. Онези от нас, които са влезли в кръщелните води, са сключили завет да вършат същото. Ние сме сключили завет винаги да си спомняме Спасителя и да спазваме заповедите Му¹, а Той казва, "Това е Моята заповед, да се любите един друг, както Аз ви възлюбих"².

Забележете как следните думи на президент Монсън съдържат същата покана: "Ние сме заобиколени от хора, които имат нужда от нашето внимание, от нашето насърчение, подкрепа, утеха и доброта ... Ние сме Господните ръце тук на земята, със задача да служим и помагаме на Неговите деца. Той разчита на всеки от нас"³.

Чухте ли – поканата да се обича един друг? За някои хора службата един по един, следвайки примера на Спасителя, не идва лесно. Но с практика всеки от нас може да стане по-подобен на Спасителя, докато

служим на Божиите чедра. За да можем по-добре да се обичаме един друг, бих предложила да запомним 4 думи: "Първо наблюдавай, после служи".

Преди почти 40 години съпругът ми и аз отидохме в храма за нашата среща в петък вечер. Бяхме женени съвсем отскоро и аз се чувствах нервна, защото това беше едва второто мое храмовото поклонение като младоженка. Една сестра, седнала до мен, трябва да го е забелязала. Тя се наведе и прошепна благоговейно, "Не се безпокойте. Аз ще ви помогна". Страховете ми се уталожиха и бях в състояние да се наслаждавам на остатъка от храмовата сесия. Тя първо наблюдаваше, после служеше.

Ние всички сме поканени да следваме ученията на Исус и да служим на другите. Тази покана не се ограничава само до приличащите на ангели сестри. Като споделям няколко всекидневни примера за членове, научили се първо да наблюдават и после да служат, вслушвайте се за ученията на Исус, които илюстрират те.

Едно 6-годишно дете от НУД

казва: “Когато ме избрах да бъда човека, който помага в клас, можех да си избира приятел, който да работи с мен. Избрах (едно момче от класа, което се държеше грубо с мен), защото никой от другите не го избираше. Искях да го накарам да се чувства добре”⁴.

Какво забелязало това дете? Забелязало, че грубиянът на класа никога не бил избран. Какво направило то, за да служи? Просто го избрало да му бъде приятел – на помагача на класа. Исус учи, “Обичайте неприятели си, (благославяйте тия, които ви кълнат, правете добро на тия, които ви мразят)”⁵.

В един район носителите на Аароновото свещеничество първо наблюдавали и сега служат по един значим начин. Всяка седмица младите мъже идват рано и стоят пред сградата за събрания в дъжд, сняг или изнурителна жегата, чакайки пристигането на многобройните възрастни членове от своя район. Те изнасят инвалидните колички и проходилките от колите, предлагат здраво рамо за опора и търпеливо съпровождат белокосите възрастни в сградата. Те наистина изпълняват дълга си към Бога. Като наблюдават и после служат, те са жив пример

за учението на Спасителя: “Понеже сте направили това на един от тия най-скромни Мои братя, на Мене сте го направили”⁶. С прилагането на новата програма за младежите очите на тези млади мъже несъмнено ще се отворят за още повече възможности да служат по Христовия начин.

Да наблюдаваме и да служим понякога изисква голямо усилие. Една вдъхновена млада жена на име Александрия забелязала, че братовчедка ѝ Мадисън не можела да изпълни своите изисквания за Личен напредък, защото страдала от тежка форма на аутизъм. Александрия събрала младите жени в своя район, посъветвала се с ръководителките си и те решили да направят за Мади нещо, което тя сама не могла да стори за себе си. Всяка от младите жени изпълнила като заместник по една част от дейностите и проектите за Личен напредък, за да позволят на Мади да получи своя собствен медальон⁷.

Тези млади жени ще се развиват в ролите на майки и сестри в Обществото за взаимопомощ, защото се учат първо да наблюдават, после да служат по различни милосърдни начини.

Президент Монсън ни напомня, че милосърдието, “чистата любов Христова”⁸ – с други думи да наблюдаваме и да служим – се проявява, “когато възрастната вдовица се помни и се завежда на дейности на района и на Обществото за взаимопомощ” и “когато седналата сама сестра в Обществото за взаимопомощ чуе поканата, “Ела, седни при нас”⁹. Тук важи златното правило: “Всичко, което искате хората да правят на вас, правете и вие на тях”¹⁰.

Един наблюдателен съпруг служил по два важни начина. Той разказва:

“Помагах на съпругата си една неделя в нейния клас в НУД, пълен с енергични 7-годишни деца. Когато дойде времето за споделяне, забелязах, че едно от децата се сгуши в стола си и явно не се чувстваше добре. Духът ми нашепна, че тя се нуждае от утеха, тъй че седнах до нея и тихичко попитах какво не е наред. Тя не ми отговори, ... тъй че започнах тихичко да ѝ пея.

НУД разучаваше една нова песен и когато ние запяхме “Ако слушам със сърцето си, чувам гласа на Спасителя”, започнах да усещам как невероятна светлина и топлина изпълват душата ми. ... получих лично

свидетелство за любовта на нашия Спасител към нея ... и към мен. ... научих, че ние сме ръцете на (Спасителя), когато служим на отделния човек”¹¹.

Този подобен на Христа брат не само забелязал нуждата да помогне на съпругата си в клас, пълен с енергични 7-годишни деца; той помогнал и на едно дете в нужда. Той следвал Спасителя, Който учи, “делата, които сте Ме виждали да върша, и вие ще ги вършите също”¹².

Неотдавна едно наводнение откри много възможности за учениците на Исус Христос първо да наблюдават, после да служат. Мъже, жени, юноши и деца видяха унищожени предприятия и домове и оставиха всичко, за да помагат в почистването и възстановяването на повредени сгради. Някои забелязаха нуждата да помогнат с тежката задача да изперат прането. Други усърдно избърсваха снимки, документи, писма и други важни книжа и после грижливо ги окачваха да съхнат, за да спасят каквото могат. Да наблюдаваш и после да служиш не винаги е удобно и не винаги се вписва в нашия собствен график.

Какво по-добро място първо да наблюдаваш и после да служиш от дома? Илюстрира го един пример от живота на старейшина Ричард Г. Скот:

“Една нощ малкият ни син Ричард, който имаше сърдечно заболяване, се събуди с плач. ... Обикновено за плачещо дете се грижеше съпругата ми, но този път казах, “Аз ще се погрижа за него”.

Поради неговото заболяване, когато почнеш да плаче, сърчицето му забиваше много бързо. Освен това повръщаше всичко, което бе излял, и изпоцапваше чаршафите. През онази нощ го гушнах и се опитах да успокоя биещото му сърце и плача му, докато сменях дрешките му и слагах нови чаршафи. Държах го в ръце, докато заспа. Тогава не знаех, че щеше почине само след няколко месеца. Винаги ще помня как го държах в ръце през онази нощ”¹³.

Исус казва, “и който иска да бъде

първ между вас, ще ви бъде слуга”¹⁴.

Понякога биваме изкушени да служим по начина, по който искаме ние, а не по начина, нужен в момента. Когато старейшина Робърт Д. Хейлз преподава принципа на пестеливия живот, той споделя един пример как купил подарък за съпругата си. Тя го попитала, “Това за мен ли го купуваш или за себе си?”¹⁵ Ако приложим този въпрос към себе си, докато служим, и се запитаем, “Това заради Спасителя ли го правя, или за себе си?”, нашата служба ще бъде по-подобна на служението на Спасителя. Спасителят пита – и ние също следва да го направим – “Какво искате да ви сторя?”¹⁶

Бързах насам-натат, капнала и с прекалено много задачи в списъка, които да свърша. Надявах се в онзи ден да отида до храма, но просто почувствах, че съм прекалено заета. В момента, когато тази мисъл, че съм прекалено заета за храмовата служба, мина през ума ми, това пробуди у мен съзнанието какво трябва да свърша най-напред. Незабавно напуснах офиса си и се отправих към храма Солт Лейк, питайки се кога ще наваксам времето, което пропусках. За щастие Господ бе търпелив и милостив, и в онзи ден ми преподаде един хубав урок.

Докато седях в залата за сесии,

една млада сестра се наклони и благоговейно прошепна, “Наистина ми е нервно. Това е едва втората ми сесия в храма. Бихте ли ми помогнали, моля?” Как би могла тя да знае, че точно това са думите, които имах нужда да чуя? Тя не знаеше, но Небесният Отец – да. Той беше наблюдавал най-голямата ми потребност. Аз имах нужда да служа. Той подтикна тази смирена сестра да ми служи, като ме покани да ѝ служа аз. Уверявам ви, аз бях човекът, който извлече най-много полза.

Изказвам най-дълбоката си благодарност на многото подобни на Христос хора, които през годините са служили на моето семейство. Изразявам специална признателност на обичния ми съпруг и семейство, които служат безкористно и с голяма обич.

Нека всички да можем първо да наблюдаваме, после да служим. Като го правим, ние спазваме своите завети, и службата ни, подобно на тази на президент Монсън, ще бъде доказателство за нашето ученичество. Знам, че Спасителят е жив. Неговото Единение ни позволява да живеем според ученията Му. Знам, че президент Монсън е наш пророк днес. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Учение и Завети 20:77.
2. Иоана 15:12.
3. Томас С. Монсън, “Какво направих днес за някого?”, *Лиакхона*, ноем. 2009 г., стр. 86.
4. Canyon H., “A Good Choice,” *Friend*, Jan. 2012, 31.
5. Матей 5:44.
6. Матей 25:40.
7. Вж. “For Madison,” lds.org/youth/video/for-madison.
8. Мороний 7:47.
9. Томас С. Монсън, “Милосърдието никога не отпада”, *Лиакхона*, ноем. 2010 г., стр. 125; вж. и *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), 101.
10. 3 Нефи 14:12.
11. Al VanLeeuwen, “Serving the One,” *Liakhona*, Aug. 2012, 19; вж. и Sally DeFord, “If I Listen with My Heart,” *2011 Outline for Sharing Time*, 28.
12. 3 Нефи 27:21.
13. Ричард Г. Скот, “Вечните благословии на брака”, *Лиакхона*, май 2011 г., стр. 96.
14. Матей 20:26.
15. Робърт Д. Хейлз, “Предвидливо да се грижим за семействата си материално и духовно”, *Лиакхона*, май 2009 г., стр. 9.
16. Матей 20:32.

Старейшина Уолтър Ф. Гонзалес
От Президентството на Седемдесетте

Да научаваме със сърцата си

Един начин да дойдем при Христос е да научим съществените истини със сърцето си.

“Дойдете при Мене, за да можете да пипнете и видите”¹. Това е заповед, която Спасителят дава на обитателите на древна Америка. Те усетили с ръцете си и видели с очите си, че Исус е Христос. Тази заповед е точно толкова значима за нас днес, колкото е била и за тях по тяхно време. Като идваме при Христос, ние също можем да пипнем и “узна(ем) със сигурност”² – не само с ръцете и очите си, но и с цялото си сърце и ум – че Исус е Христос.

Един начин да дойдем при Христос е да научим съществените истини със сърцето си. Като правим това, впечатленията, които получаваме от Бог, ще ни дават знание, което не можем да получим по никакъв друг начин. Апостол Петър знаел, че Исус бил Христос, Синът на живия Бог. Спасителят обяснил, че източникът на знанията на Петър не бил от “плът и кръв ... , но Отец Ми, Който е на небесата”³.

Пророк Авинадий обяснява каква е ролята на чувствата, които Бог дава в сърцата ни. Той учи, че не можем напълно да разбираме Писанията, ако не използваме сърцето си⁴.

Тази истина е толкова чудесно казана в известната книга за деца *Малкият принц* от Антоан дьо Сейнт-Екзюпери. В историята малкият принц се сприятелил с една лисица. Като се разделял с нея, лисицата споделила една тайна с малкия принц. Тя казала, “Това е моята тайна ... : Само със сърцето можем да виждаме правилно, съществените неща са невидими за окото”⁵.

Осемдесет и осем годишният брат Томас Коелю е добър пример за човек, който е виждал със сърцето си важни неща. Той беше верен член на нашия висш съвет в Пейсанду, Уругвай. Преди да стане член на Църквата, брат Коелю катастрофирал със своя мотоциклет. Докато лежал на земята без да може да стане, двама от нашите мисионери му помогнали да се изправи и прибере вкъщи. Брат Коелю каза, че почувствал нещо специално, когато мисионерите дошли да му помогнат. По-късно, когато мисионерите го учили, той отново изпитал силни чувства. Влиянието на тези чувства било такова, че той прочел Книгата на Мормон от корица до корица за няколко дни. Кръстил и от този ден

нататък служил неуморно. Помня го да кара мотоциклета си нагоре-надолу по улиците на нашия град, дори и през студентите и дъждовни зими, за да доведе други хора в Църквата, така че и те да видят, почувстват и знаят със сигурност като него.

Днес ние сме заобиколени от толкова много информация, че можем да си помислим, че сърфирането из милиони уеб страници ще ни даде всичко това, което е нужно да знаем. Можем да намерим добра и лоша информация в Интернет, но само информацията не е достатъчна. Бог ни е дал друг източник за повисше знание⁶, знание, изпратено от Небесата. Нашият Небесен Отец може да ни даде такова познание, когато търсим знания сред небесните източници в сърцата и умовете си. Пророкът Джозеф Смит казва, че разполага с “най-старата книга в (своето) сърце, тъкмо дарът на Светия Дух”⁷.

Ние получаваме достъп до този небесен източник, когато четем Писанията, следваме живия пророк и се молим. Също така е важно да отделяме време да бъдем тихи⁸, за да чувстваме и следваме небесните подтици. Като правим това, ние чувстваме и виждаме нещата, които не могат да се научат чрез съвременните технологии. Когато имаме някакъв опит с търсенето на небесни източници, ние ще различаваме истината, дори когато четем светска история или други теми. Честно търсещите истината хора ще познаят истината за всички неща чрез силата на Светия Дух⁹.

Сега едно предупреждение: Достъпът до тези небесни източници може да се ограничи от беззакония и забравяне за Господ. Нефи казал на своите братя, че те не могли “да почувстват думите (на Господ)”, тъй като били бързи да вършат беззаконие, но бавни да си спомнят Господа¹⁰. Беззаконието затруднява способността ни да виждаме, чувстваме и да обичаме другите. Когато бързо си спомняме за Господ, като се молим с “цялото

Барселона, Испания

си сърце”¹¹ и помним своите духовни преживявания, ние увеличаваме нашата способност да виждаме и чувстваме Господните неща. Сега ви питам:

- Спомняте ли си мира, който сте чувствали, когато след много изпитания сте призовавали Отца в силна молитва?
- Помните ли дали сте променяли вашия списък със задачи, за да последвате подтик в сърцето си?

Великите мъже в Книгата на Мормон увеличавали способността си да имат достъп до по-висше знание, като си спомняли своите важни духовни преживявания. Алма укрепвал своите деца, като им напомнял за своето обръщане във вярата¹². Еламан учил Нефи и Лехий да помнят – да помнят, че трябвало да изградят основите си върху канарата на Христос, така че дяволът да няма власт над тях¹³. Ние трябва да правим същото. Да помним Бог ни помага да чувстваме и живеем. Това придава по-дълбок смисъл на думите на цар Вениамин, който казва, “И сега, о, човече, помни и не погивай!”¹⁴

Един от най-светите и ценени

мои спомени е чувството, което имах, когато разбрах, че Книгата на Мормон е словото Божие. Научих, че ние можем да изпитваме радост, която думите не могат да изразят. Същият този ден, на колене, аз почувствах и узнах със сигурност неща, които не бих могъл да науча по никакъв друг начин. Такъв спомен става причина да изпитвам вечна благодарност и ме укрепва в трудни моменти.

Онези, които получават познание не от плът и кръв, а от нашия Небесен Отец, наистина знаят със сигурност, че Исус е Христос и че това е Неговата Църква. Същото това знание дава силата да направим необходимите промени да дойдем при Христос. Поради тази причина ние каним всяка душа да се кръсти, покае и обърне към Него сега¹⁵.

Като идваме при Христос, всяка душа може да види, почувства и разбере със сигурност, че Христос е страдал и извършил Единение за нашите грехове, за да можем да имаме вечен живот. Ако се покайваме, ние няма да страдаме ненужно¹⁶. Благодарение на Него ранените души могат да бъдат изцелени и разбитите сърца излекувани. Няма бreme, което Той да

не може да облекчи или премахне. Той познава нашите слабости и болести. Аз ви обещавам и свидетелствам, че когато изглежда, че всички врати са затворени, когато всичко сякаш се проваля, Той няма да ви изостави. Христос ще помогне и ще осигури решение, независимо дали проблемът е с пристрастяване, депресия или нещо друго. Той знае “как да подпомага Своя народ”¹⁷. Браковете и семействата, които имат проблеми поради каквато и да било причина – икономически предизвикателства, лошо влияние от медиите или семейни сътресения – ще почувстват успокояващото влияние на небесата. Успокояващо е да почувстват и видят, че Той възкръснал от мъртвите “с изцеление в крилата Си”¹⁸, че заради Него ние ще се срещнем отново с нашите обични хора, които са починали. Със сигурност обръщането ни във вярата е възнаградено с изцеление¹⁹.

Знам със сигурност, че всичко това е вярно. Поради тази причина се присъединявам към ранните обитатели на древна Америка с възклицанието: “Осанна! Благословено да е името на Всевишния Бог!”²⁰ Той ни дава спасение. Давам свидетелство, че Исус е Христос, светият Месия. Той е Господ на силите, нашият Спасител и Изкупител. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. 3 Нефи 18:25.
2. 3 Нефи 11:15.
3. Вж. Матей 16:16–17.
4. Вж. Мосия 12:27.
5. Антоан дьо Сейнт-Екзюпери, *Малкият принц*, изд. Народна просвета, 1969 г., стр. 63.
6. Вж. Етер 4:13.
7. *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит*, 2007 г., стр. 140.
8. Вж. Учение и Завети 101:16.
9. Вж. Мороний 10:3–5.
10. 1 Нефи 17:45.
11. Мороний 7:48.
12. Вж. Алма 36:5–24; 38:6–9.
13. Вж. Еламан 5:12.
14. Мосия 4:30.
15. Вж. 3 Нефи 9:13.
16. Вж. Учение и Завети 19:16.
17. Алма 7:12.
18. 2 Нефи 25:13; вж. и 3 Нефи 25:2.
19. Вж. 2 Нефи 16:10; 3 Нефи 9:13.
20. Вж. 3 Нефи 11:15–17.

От старейшина Джефри Р. Холанд
От Кворума на дванадесетте апостоли

Първата голяма заповед

*Има един живот на ученичество, който да
отдадем в израз на нашата любов към Господ.*

Струва ми се, че в историята няма група хора, към които да храня повече симпатии от единадесетте апостоли, останали сами веднага след смъртта на Спасителя на света. Мисля, че понякога забравяме колко неопитни били те и колко изцяло зависими били от Исус. За тях Той често казвал, “Толкова време съм с вас и не познава(те) ли Ме?”¹

Но, разбира се, те смятали, че Той не е бил с тях достатъчно дълго. Три години не е много време, за да бъде призван цял един кворум на Дванадесетте апостоли от шепа новообърнати във вярата хора, да бъдат те пречистени от грешките на старите порядки, да им се преподават чудесата на Евангелието на Исус Христос, след което да се оставят да продължат делото, докато те също бъдат убити. Доста смущаваща перспектива за група наскоро ръкоположени старейшини.

Особено това да останат сами. Многократно Исус се опитал да им каже, че *нямало* да остане физически с тях, но те или не могли, или не искали да осмислят такава мъчителна вероятност. Марко пише:

“Защото учеше учениците Си, като им казваше: Човешкият Син ще бъде предаден в ръцете на човещи, и ще Го убият; и след като Го убият, подир три дни ще възкръсне.

Но те не разбраха думата и бояха се да Го попитат”².

След това, с толкова кратко време за обучение и още по-малко за подготовка, се случило немислимото и невероятното станало реалност. Техният Господ и Учител, техният Съветник и Цар бил разпънат. Неговото земно служение приключило и изпитващата затруднения малка Църква, която установил, изглежда била обречена на присмех и гибел. Неговите апостоли наистина Го видели в Неговото възкресено състояние, но и това само увеличило тяхната почуда. Когато със сигурност са си задавали въпроса, “Какво ще правим сега?”, те се обърнали към Петър, старшият апостол.

Тук моля за вашето снизхождение, докато свободно описвам този разговор. Петър казва на своите другари: “Братя, изминаха славни три години. Само преди няколко кратки месеца никой не можеше да си представи чудесата

и божествените проявления, които сме видели. Ние общувахме, молихме се и работихме със Самия Син Божий. Вървахме с Него, плакахме с Него и през нощта на онзи ужасен завършек никой не е плакал по-горчиво от мен. Но това приключи. Той изпълни делото Си и се вдигна от гроба. Изработи Своето и нашето спасение. И сега питате, “Какво да правим?” Няма какво да ви кажа, освен да се върнете към предишния си живот възраждани. Аз смятам да половя риба”. И поне шестима от десетте останали апостоли казали задружно, “Ще дойдем и ние с тебе”. Иоан, който бил един от тях, пише, “Излязоха и се качиха на ладията”³.

Но за съжаление риболовът не сполучил. През първата нощ на езерото те не хванали нищо, нито една риба. С първите лъчи на зората те с разочарование поели към брега, където в далечината видели фигура, която им извикала, “Момчета, хванахте ли нещо?” Натъжено тези завърнали се към своята професия апостоли дали мъчителния за всеки рибар отговор. “Нищо не хванахме”, измърморили, като не им станало по-леко от това, че ги нарекли “момчета”⁴.

“Хвърлете мрежата отдясно на ладията и ще намерите”⁵, извикал непознатият – като от тези прости думи те започнали да си спомнят. Само три години по-рано тези същите мъже ловили риба в същото това езеро. Тогава, според записаното в Писанията, те казват, “цяла нощ се трудихме, и нищо не уловихме”⁶. Но един техен приятел галилеянин им извикал да пуснат мрежите и в резултат извадили “твърде много риба”⁷, толкова, че мрежите им се скъсали, а уловът така напълнил лодките, че те започнали да потъват.

Сега това се случва за втори път. Тези “момчета”, както били съвсем уместно наречени, бързо пуснали мрежата “и вече не можаха да я извлекат поради многото риби”⁸. Иоан казал очевидното: “Господ е”⁹. И така неудържимият Петър скочил от лодката.

След радостната среща с възкресения Исус Петър провел един разговор със Спасителя, който смятам за критичния повратен момент на служението на апостолите като цяло и със сигурност лично за Петър, подтиквайки този мъж-духовна канара да изживее живот, отдаден на величествена служба и ръководство. Гледайки техните очукани лодки и протрити мрежи, както и удивителната купчина от 153 риби, Исус казва на своя старши апостол, “Петре, любиш ли Ме повече, отколкото любиш всичко това?” Петър казва, “Да, Господи, Ти знаеш, че Те обичам”¹⁰.

Спасителят отговаря на този отговор, но продължава да гледа в очите на Своя ученик и отново казва, “Петре, любиш ли Ме?” Несъмнено леко объркан от повторението на въпроса, великият рибар казва за втори път, “Да, Господи, Ти знаеш, че Те обичам”¹¹.

Спасителят отново дава кратък отговор, но с непреклонна настоятелност пита за трети път, “Петре, любиш ли Ме?” Вече е сигурно, че Петър се чувства наистина неудобно. Може би в сърцето му се таи споменът отпреди само няколко дни, когато пак три пъти му е бил зададен един друг въпрос и той е отговорил също така емфатично – но отрицателно. Или може би започва да се чуди да не би погрешно да е разбрал въпроса на Учителя. Или вероятно вниква дълбоко в сърцето си, за да потърси искрено потвърждение на отговора, който с такава готовност, почти автоматично, дава. Каквито и чувства да изпитва, Петър казва за трети път, “Господи, ... Ти знаеш, че Те обичам”¹².

На което Исус отговаря (и тук отново признавам своята лична добавка към текста на Писанията), вероятно казвайки нещо от рода на: “Петре, защо тогава си тук? Защо се намираме отново на този бряг, край същите тези мрежи, водейки същия този разговор? Не беше ли ясно и не е ли вече станало ясно, че ако искам риба, мога да си я набавя?

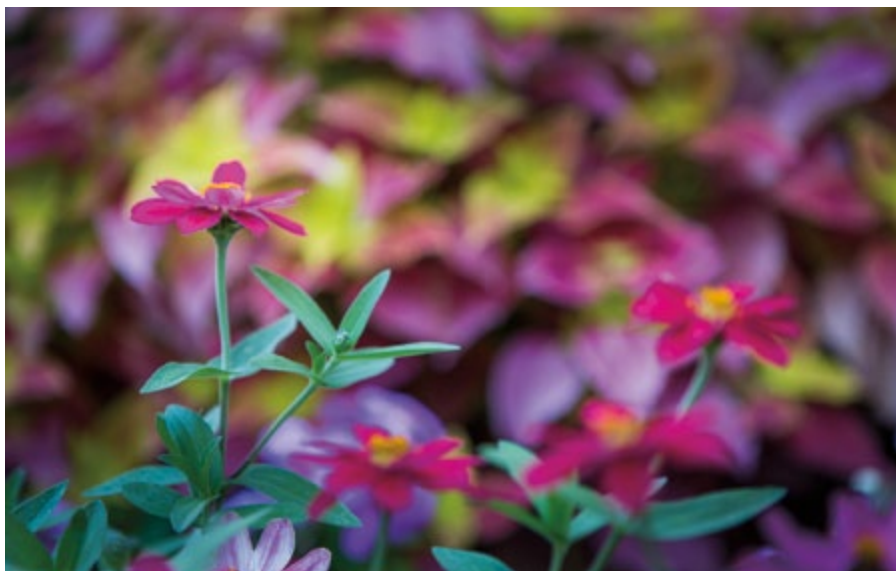
Петре, аз имам нужда от ученици – и то завинаги. Имам нужда от хора, които да пасат овцете Ми и да спасяват агънцата Ми. Имам нужда от хора, които да проповядват Мое-то Евангелие и да защитават Моята вяра. Имам нужда от хора, които Ме обичат, наистина Ме обичат, и обичат онова, което Отец в Небесата Ме е призовал да върша. Това не е някакво мимолетно послание. Нито е преходна задача. Това дело не е злополучно, нито безнадеждно, нито ще бъде захвърлено на бунцето на историята. Това е делото на Всемогъщия и то ще промени света. Затова, Петре, за втори и предполагаемо последен път, аз те моля да изоставиш всичко това и да проповядваш и свидетелстваш, предано да работиш и служиш до деня, в който ще ти направят точно това, което направиха на Мен”.

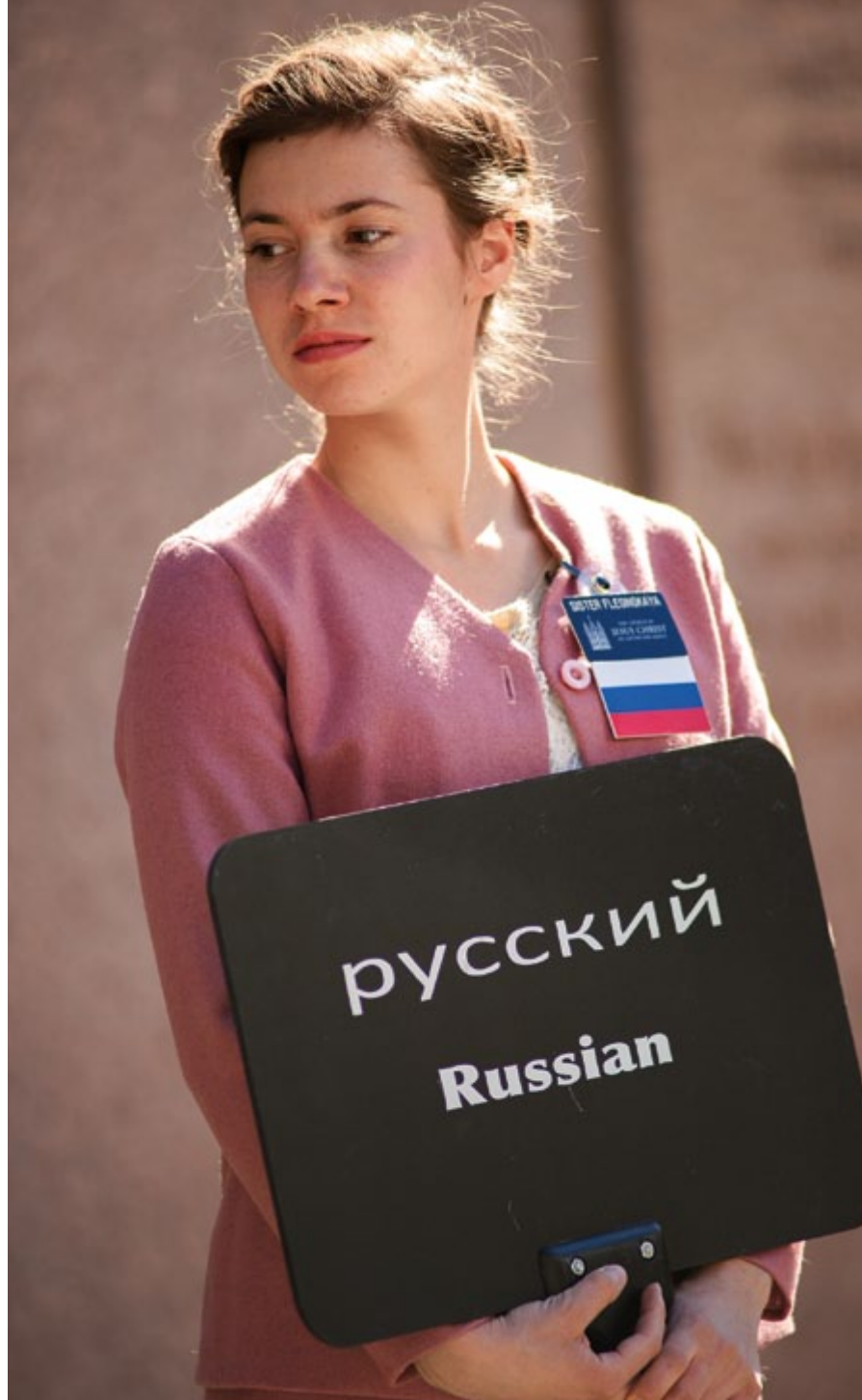
След това, обръщайки се към всички апостоли, напълно възможно е Той да е казал: “Толкова ли сте безразсъдни, колкото книжниците и фарисеите? Колкото Ирод и Пилат? Да не би като тях да сметнахте, че това дело може да се унищожи просто като Ме убият? Да не би като тях да сметнахте, че кръстът, пи-роните и гробът са края на всичко, и че всички ще можете блажено да се завърнете към това, което бяхте преди? Момчета, не успяха ли Моят живот и Моята обич да докоснат

сърцата ви по-дълбоко от това?”

Мои обични братя и сестри, не съм сигурен точно какво ще бъде нашето преживяване в Съдния ден, но бих бил много изненадан, ако на някой етап от този разговор Бог не ни попита това, което Христос попитал Петър: “Обичаше ли Ме?” И мисля, че Той ще иска да знае дали в нашето така смъртно, така повърхностно и понякога детинско разбиране на нещата поне сме осъзнали значението на *една* заповед, най-голямата и първа заповед от всички – “Да възлюбим Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа, с всичката си сила, и с всичкия си ум”¹³. И ако в този момент ще можем да измъкнем, “Да, Господи, Ти знаеш, че Те обичам,” тогава Той може да ни напомни, че върховната характеристика на любовта винаги е верността.

“Ако Ме любите, ще пазите Моите заповеди”¹⁴, казва Исус. Така че имаме близки да благославяме, деца да предпазваме, бедни да въздигаме и истина да защитаваме. Имам злини да поправяме, истини да споделяме и добрини да вършим. Накратко, има един живот на ученичество, който да отдадем в израз на нашата любов към Господ. Не можем да се откажем и не можем да се върнем обратно. След като сме срещнали живия Син на живия Бог, нищо никога няма да бъде както

от угощението, аз казвам, “Боя се, че ви предстоят много дълги нощи и празни мрежи”. Призовани сте да се върнете, да останете верни, да обичате Бог и да подадете ръка. В този призив към неотклонна вяро-ност включвам всеки завърнал се мисионер, който някога е заставал в басейн за кръщение и с вдигната ръка е казвал, “Бидейки упълномо-щен от Исус Христос”¹⁶. Това упъл-номоощаване би трябвало завинаги да е променило този обърнат във вярата, като би следвало завинаги да е променило и вас. На младежи-те в Църквата, които израстват за мисии, храмове и брак, ние казваме: “Обичайте Бог и останете чисти от кръвта и греховете на това поколе-ние. Вие имате да изпълните едно величествено дело, както стана ясно от прекрасното съобщение на президент Томас С. Монсън вчера сутринта. Вашият Отец в Небеса-та очаква да бъдете верни и да Го обичате във всеки един етап от живота си”.

Към всички, които чуват гласа ми, гласът на Христос пронизва ко-ридорите на времето, за да попита всеки един от нас, докато все още имаме време, “Любиш ли Ме?” От името на всички ни, аз отговарям с моята чест и душа, “Да, Господи, обичаме Те”. И положили ръка на ралото”¹⁷, ние никога няма да погледнем назад, докато делото не е свършено и обичта към Бог и ближния не ръководи света. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Иоана 14:9.
2. Марка 9:31–32.
3. Иоана 21:3.
4. Вж. Иоана 21:5.
5. Иоана 21:6.
6. Лука 5:5.
7. Лука 5:6.
8. Иоана 21:6.
9. Иоана 21:7.
10. Иоана 21:15.
11. Иоана 21:16.
12. Иоана 21:17.
13. Лука 10:27; вж. и Матей 22:37–38.
14. Иоана 14:15.
15. Frederic W. Farrar, *The Life of Christ* (1994), 656; вж. 62 за повече подробности за тежкото състояние на наскоро основаната Църква.
16. Учение и Завети 20:73.
17. Лука 9:62.

преди. Разпъването, Единението и Възкресението на Исус Христос отбелязват началото на християнския живот, не неговия край. Точно тази истина, тази реалност, дала сила на тези галилейски рибари, станали апостоли, за втори път да изоставят мрежите и “без синагоги и мечове”¹⁵ да оформят историята на света, в който живеем.

Давам свидетелство с цялото си сърце, с цялата сила на душата си, на всички, които могат да чуят гласа

ми, че тези апостолски ключове са били възстановени на земята и се намират в Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. На хората, които все още не са се присъединили към нас в това велико заключително Христово дело, казваме, “Молим ви, елате”. На хората, които някога са били с нас, но са отстъпили, предпочитайки да изберат няколко ордьовъра от шведската маса на Възстановяване-то и да пропуснат останалата част

От президент Томас С. Монсън

Помислете върху благословиите

*Нашият Небесен Отец знае за нашите нужди
и ще ни помага, когато Го молим за помощ.*

Мои обични братя и сестри, тази конференция отбелязва 49 години, откакто на 4 октомври 1963 г. бях подкрепен като член на Кворума на дванадесетте апостоли. Четиридесет и девет години са много време. Обаче по много начини ми се струва, че е изминало съвсем малко време, откакто застанах на амвона в Табернакъла и отправих най-първата си реч на обща конференция.

Много неща се промениха от 4 октомври 1963 г. Живеем в изключително време от земната история. Благословени сме с толкова много. И все пак понякога е трудно да наблюдаваме проблемите и всепозволеността около нас и да не се обезсърчим. Открил съм, че ако, вместо да се съсредоточаваме върху негативното, отстъпим назад и помислим върху благословиите в живота си, включително привидно малките, понякога пренебрегвани благословии, можем да открием по-голямо щастие.

Докато преглеждах изминалите 49 години, аз направих няколко открития. Едното от тях е следното – безбройните мои преживявания

не са задължително такива, че човек да ги опише като необикновени. Всъщност, когато се случваха, те често изглеждаха незабележителни и дори обикновени. Но погледнато назад, те обогатиха и благословиха живота на хората – не на последно място моят собствен. Препоръчвам ви да направите същото нещо – а именно да прегледате живота си и да потърсите получените благословии, малки и големи.

При моя преглед непрекъснато се потвърждаваше, че през годините нашите молитви са били чувани и са получавали отговор. Запознати сме с истината, която откриваме във 2 Нефи в Книгата на Мормон: “Човеците са, за да могат да имат радост”¹. Свидетелствам, че голяма част от тази радост идва от знанието, че можем да общуваме с нашия Небесен Отец чрез молитва и че тези молитви ще бъдат чути и ще им бъде отговорено – може би не по начина и в момента, в който очакваме, но те *наистина* ще получат отговор от нашия Небесен Отец, Който съвършено ни познава и обича и Който желае нашето щастие. Та нали Той е обещал, “Бъди

смирени, и Господ, твоят Бог, ще те води за ръка, и ще даде отговор на молитвите ти”²

През оставащите няколко минути на даденото ми време бих искал да споделя с вас малка част от моите преживявания, при които молитвите ми са били чути и са намерили отговор и, като погледна назад, виждам как са били източник на благословии както в моя живот, така и в този на други хора. Моят дневник, воден през всичките тези години, ми помогна при някои подробности, които по друг начин не бих могъл да си спомня.

В началото на 1965 г. получих задачата да присъствам на колови конференции и да проведа други събрания из целия район на Южния Пасифик. Тогава за първи път посещавах тази част на света и имам незабравими спомени от тази обиколка. Тогава, докато се срещаш с ръководители, членове и мисионери, се случиха множество духовни по същност събития.

В събота и неделя, 20 и 21 февруари, ние бяхме в Брисбейн, Австралия, за да проведем редовната конференция на кол Брисбейн. По време на събранията в събота бях представен на един президент на окръг от съседна област. Докато се ръкувахме, имах силното впечатление, че трябваше да говоря с него и да му дам съвет, и затова го попитах дали можеше да ме придружи на неделната сутрешна сесия на следващия ден, така че това да може да бъде постигнато.

След неделната сесия имахме възможността да се срещнем. Обсъдихме многото му отговорности като президент на окръг. След като направихме това, аз почувствах подтика да му дам конкретни предложения за мисионерската работа

и как той и неговите членове можеха да помагат на пълновременните мисионери при техните усилия в областта. По-късно научих, че този мъж се беше молил за напътствие в тази насока. За него този разговор бе специално свидетелство, че молитвите му са чути и са намерили отговор. Това изглеждаше като един най-обикновен разговор, но аз съм убеден, че той се случи

според напътствията на Духа и че повлия на живота и службата на този президент на окръг, в живота на неговите членове и успеха на мисионерите там.

Мои братя и сестри, Господните цели често се постигат, когато обръщаме внимание на ръководството на Духа. Вярвам, че колкото повече действаме според дадените ни подтици и вдъхновение, толкова

повече Господ ще ни поверява Своите задачи.

Както съм споменавал в предишни послания, аз се научих никога да не отлагам действията си според някой подтик. Един път преди много години плувах в стария басейн “Дезърт” в Солт Лейк Сити, когато почувствах вдъхновението да отида в Университетската болница и да посетя един мой добър приятел, който бе загубил долните си крайници поради злокачествено заболяване и последвалата операция. Веднага излязох от басейна, облякох се и скоро бях на път да видя този добър човек.

Когато пристигнах в стаята му, открих, че тя бе празна. След като попитах, разбрах, че най-вероятно щях да го открия при плувния басейн на болницата, който бе използван за физиотерапия. Така и стана. Той бе стигнал до там на своята инвалидна количка и беше сам в помещението. Беше застанал в отдалечената страна на басейна, при дълбокия край. Аз му извиках и той дойде с инвалидната количка, за да ме посрещне. Поговорихме си приятно и аз го придружих до болничната му стая, където му дадох благословия.

По-късно научих от моя приятел, че през онзи ден бил изключително отчаян и обмислял дали да не отнеме собствения си живот. Молил се за облекчение, но започнал да чувства, че молитвите му оставали без отговор. Той отишъл при басейна с мисълта, че така ще може да сложи край на своето страдание – като се хвърли с количката в дълбокия му край. Аз пристигнах в много важен момент, в отговор на вдъхновение от небесата.

Моят приятел можа да живее още много години – години, изпълнени с щастие и благодарност. Колко съм щастлив, че бях оръдие в Господните ръце през онзи важен ден при басейна.

При друг един случай сестра Монсън и аз се прибирахме у дома след посещение при приятели, когато почувствах подтика да отидем

в града – на много мили разстояние от нашия дом – за да посетим една възрастна вдовица, която някога живееше в нашия район. Името ѝ бе Зела Томас. Тогава тя живееше в център за специализирани грижи. През онзи ранен следобед я открихме много отслабнала, лежейки спокойно в леглото си.

От много време Зела бе спяла, но веднага разпозна гласовете ни. Попита дали можех да ѝ дам благословия, добавяйки, че беше готова да умре, ако Господ желаше тя да се върне у дома. В стаята цареше един дух на мир и доброта и всички знаехме, че на земята ѝ оставаше малко време. Зела ме хвана за ръка и ми каза, че много усилено се молела да дойда, за да я видя и да ѝ дам благословия. Казах ѝ, че бяхме дошли в резултат на пряко откровение от нашия Небесен Отец. Целунах я по челото, знаейки, че най-вероятно повече нямаше да се видим в земния живот. Точно така стана, защото тя почина на следващия ден. Да мога да дам известна утеха и мир на нашата мила Зела бе благословия за нея и за мен.

Възможността да бъдем благословия в живота на друг често идва неочаквано. През една изключително студена съботна нощ през зимата на 1983-та година сестра Монсън и аз отидохме до планинската долина Мидуей, Юта, където имахме къща. Температурата през онази нощ беше минус 31 градуса по Целзий и ние искахме да се уверим, че всичко в дома ни беше наред. Проверихме и не открихме проблеми, затова тръгнахме обратно към Солт Лейк Сити. Не бяхме изминали и няколко мили по магистралата, когато колата ни изгасна. Не можехме да помръднем. Не мисля някога да ми е било толкова студено, колкото през онази нощ.

С нежелание започнахме да вървим към най-близкия град, докато колите профучаваха край нас. Накрая една кола спря и един млад мъж предложи да помогне. По-късно открихме, че дизеловото гориво в резервоара ни се бе сгъстило от студа и затова не можехме да

караме колата. Този мил младеж ни закара обратно до нашия дом в Мидуей. Опитах се да покрия разходите му, но той любезно отказа. Каза, че е скаут и желае това да бъде една добра постъпка. Казах му името си и той изрази благодарността си, че е имал привилегиите да помогне. Предполагайки, че беше на възраст да отиде на мисия, аз го попитах дали има планове да отслужи мисия. Той каза, че не бил сигурен какво точно искал да направи.

На сутринта в понеделник написах писмо на този млад мъж и му благодарих за добрината. В писмото го насърчих да отслужи пълновременна мисия. Включих екземпляр на една от моите книги и отбелязах главите с тема мисионерската служба.

След около седмица майката на младия мъж ми се обади по телефона и разказа как нейният син бил един примерен млад мъж, но, поради някои влияния в живота му, неговото желание да отслужи мисия намаляло. Тя каза как тя и баща му постили и се молили, за да може сърцето му да бъде променено. Те дали името му да бъде написано в молитвения списък на храма Прово Юта. Надявали се по някакъв начин сърцето му да бъде докоснато за добро и той отново да почувства желанието да замине на мисия и вярно да служи на Господ. Майка му искаше да ми каже, че според нея събитията през онази студена вечер се случили в отговор на техните молитви за него. Казах, “Съгласен съм с вас”.

След няколко месеца и допълнително общуване с този млад мъж сестра Монсън и аз бяхме извънредно радостни да присъстваме на мисионерското сбогуване преди неговото заминаване за мисия Канада Ванкувър.

Случайна ли беше нашата среща през онази студена декемврийска вечер? И за секунда не мога да си го помисля. По-скоро вярвам, че нашата среща бе отговор на сърдечните молитви на една майка и един баща за обичния им син.

Отново да кажа, мои братя и сестри, нашият Небесен Отец знае за нашите нужди и ще ни помага, когато Го молим за помощ. Вярвам, че никоя наша грижа не е твърде малка или незначителна. Господ познава подробностите на нашия живот.

Бих искал да приключа, като опиша едно скорошно преживяване, което повлия на стотици хора. То се случи на културното празненство за освещаването на храма Канзас Сити, само преди пет месеца. Както толкова много събития в живота ни, това събитие ми се стори просто идеално. Когато обаче научих за обстоятелствата, свързани с културното празненство през вечерта преди освещаването на храма, аз осъзнах, че представлението не е било нещо обикновено. По-скоро бе доста забележително.

Както се случва с всички културни събития, придружаващи храмовите освещавания, младежите в окръга на храма Канзас Сити Мисури репетирали представленията си на отделни групи в собствените си райони. Планът бил те да се срещнат всички заедно в един голям нает културен център в събота сутрин преди представлението, за да научат кога и къде да излизат на сцената, къде да застават, колко разстояние да има между тях и човека до тях, как да излизат от сцената и т. н. – редица подробности, които трябвало да усвоят през деня, за да може цялото представление да се сглоби и да се получи гладко и професионално.

През онзи ден имало само един голям проблем. Цялото представление зависело от предварително записани откъси, които щели да се покажат на един голям екран, наречен JumboTron. Тези записани откъси били изключително важни за цялото представление. Те не само свързвали всичко заедно, но всеки откъс бил въведение към следващата част от представлението. Видео откъсите осигурявали рамката, от която зависело цялото представление. А JumboTron-ът отказвал да работи.

Техниците усилено се опитвали да разрешат проблема, докато стотиците младежи чакали, губейки така ценно време за репетиция. Нещата започнали да изглеждат невъзможни за разрешаване.

Авторката и ръководителката на празненството Съюзън Купър по-късно обясни: “Докато преминавахме от план А към план Б, та до план Я, знаехме че така нямаше да се получи. ... Докато гледахме програмата, разбрахме, че нямаше да се справим, но също така знаехме, че разполагаме с голяма сила в залата под нас – 3 000 младежи. Трябваше

да отидем долу и да им кажем какво се случва, като разчитаме на тяхната вяра”³.

Само час преди публиката да започне да влиза в центъра, трите хиляди младежи коленичили на пода и се помолили заедно. Те се помолили хората, работещи с JumboTron-а, да бъдат вдъхновени да знаят какво да направят, за да го поправят. Помогли Небесния Отец да добави към уменията им заради малкото останало време.

По-късно тези събития са описани по следния начин, “Тази молитва младежите никога няма

да забравят, не защото подът беше твърд, а защото Духът проникна в костите им”⁴.

Скоро след това един от техниците дошъл да им каже, че проблемът бил открит и отстранен. Той отдал решението на късмета, но всичките тези младежи знаели откъде дошло то.

Когато влязохме в културния център през онази вечер, ние нямаше представа за трудностите през деня. Чак по-късно научихме за тях. Обаче станавме свидетели на едно красиво и гладко представление – сред най-добрите, които съм виждал. Младежите излъчваха един славен и силен дух, които бе почувстван от всички присъстващи. Те знаеха откъде да влязат, къде да застанат и как да взаимодействат с останалите участници. Когато научих, че репетицията им била така кратка и много от представленията не бяха репетирани от цялата група, аз бях удивен. Никой нямаше да узнае. Наистина, Господ беше добавил към техните умения.

Никога няма да спра да се учувам на начина, по който Господ може да задейства и мотивира всички аспекти на Своего царство и все пак да има време да даде вдъхновение за отделния човек, културното празненство или един JumboTron. Самият факт, че може, че го прави, е свидетелство за мен.

Мои братя и сестри, Господ е в живота на всеки от нас. Той ни обича. Той желае да ни благослава. Той желае да търсим помощта Му. Когато ни води и напътства, когато чува нашите молитви и им дава отговор, ние ще откриваме това щастие, което Той желае за нас, тук и сега. Да можем да разпознаваме Неговите благословии в живота си, се моля в името на Исус Христос, нашият Спасител, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. 2 Нефи 2:25.
2. Учение и Завети 112:10.
3. Susan Cooper, в Maurine Proctor, “Nothing’s Too Hard for the Lord: The Kansas City Cultural Celebration,” *Meridian Magazine*, May 9, 2012, ldsmag.com.
4. Proctor, *Meridian Magazine*, May 9, 2012.

От старейшина Робърт Д. Хейлз
От Кворума на дванадесетте апостоли

Да бъдем християни по-подобни на Христос

Този е призивът на Христос към всеки християнин днес: "Паси агънцата Ми. ...Паси овцете Ми".

Какво значи да бъдеш християнин?

Християнинът вярва в Господ Исус Христос, вярва, че Той буквално е Син Божий, изпратен от Отца Си да страда за нашите грехове в един върховен акт на обич, който познаваме като Единението.

Един християнин вярва, че чрез благодатта на Бог Отец и неговия Син Исус Христос ние можем да се покаяваме, да прощаваме на другите, да спазваме заповедите и да наследим вечен живот.

Думата *християнин* означава, че сме взели върху си името на Христос. Правим това, като бъдем кръстени и получим дара на Светия Дух чрез полагане на ръце от хората, носители на властта на Неговото свещеничество.

Християнинът знае, че през вековете Божиите пророци винаги са свидетелствали за Исус Христос. Същият този Исус, придружен от

Небесния Отец, се явява на Пророка Джозеф Смит през 1820 г. и възстановява Евангелието и организацията на Своята първоначална Църква.

Посредством Писанията и свидетелството на Джозеф Смит ние знаем, че Бог, нашият Небесен Отец, има славно и съвършено тяло от плът и кости. Исус Христос е Неговия Единороден Син в плътта. Светият Дух е Личност от духа, Чиято работа е да свидетелства за Отца и Сина. Божеството са три отделни и разграничени Личности, обединени в целта Си.

С тези учения като основа на нашата вяра, може ли да има каквото и да е съмнение или спор, че ние като членове на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, сме християни? При все това за всеки християнин остава един простичък въпрос: какви християни сме ние? С други думи, как се справяме в усилията си да следваме Христос?

Помислете заедно с мен върху преживяването на двама ученици на Христос:

"И като ходеше край галилейското езеро, видя двамата братя, Симона, наречен Петър и брат му Андрея, че хвърляха мрежа в езерото, понеже бяха рибари.

И казва им: Дойдете след Мене и аз ще ви направя ловци на човеци.

И те веднага оставиха мрежите и отидоха след Него"¹.

Като християни днес ние имаме възможността да действаме веднага, незабавно и решително, точно както направили Петър и Андрей: "те оставиха мрежите си и отидоха след Него"². Ние също сме покани да оставим своите мрежи, да отхвърлим светските навици, обичаи и традиции. Призовани сме също да изоставим греховете си. "(Исус) повика народа ... и рече им: Ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си, и така нека Ме следва"³. Да се откажем от безбожното поведение е началото на покаянието, което носи голяма промяна в сърцето, докато "нямаме повече склонност да вършим зло"⁴.

Тази промяна, наречена обръщане във вярата, е възможна единствено чрез Спасителя. Исус обещава: "И ако човеците дойдат при Мене, аз ще им покажа тяхната слабост. ... и Моята благодат е достатъчна за всички човеци, които се смиряват пред Мене; защото ако те се смирят пред Мене и повярват в Мене, тогава *аз ще сторя слабите им* страни да станат силни"⁵. Когато станем *нови създания* в Христа, самата ни същност се променя и ние повече не желаем да се връщаме към старите си навици.

Дори така, верните християни винаги ще бъдат благославяни да преживяват трудности и разочарования. Когато тези пречистващи предизвикателства дойдат, ние можем да бъдем изкушени да се върнем към старите си навици. След разпъването на Спасителя Той се явява на жените и им казва, че братята ще Го намерят в Галилея. Когато Петър, главният апостол, се

връща в Галилея, той се захваща с онова, което познавал – онова, което му било удобно да върши. “Отивам да ловя риба”⁶, обяснява той и взема със себе си няколко ученици.

Наистина, Петър и останалите били на риболов цяла нощ, без да хванат нито една риба. На другата сутрин Исус се явява на брега и им извиква през водата, “Хвърлете мрежата отдясно на ладията”. Учениците в ладията следват Неговите указания и бързо откриват, че мрежите им по чудотворен начин са препълнени с риба. Иоан незабавно познава гласа на Спасителя, а Петър на мига се хвърля във водата и плува към брега⁷.

На християните, които са се върнали към старите си, не така верни навици, казвам, обмислете верния пример на Петър. Не отлагайте. Елате, чуйте и разпознайте гласа на Учителя, Който зове. После веднага се върнете при Него и отново получете изобилните Му благословии.

Когато братята се връщат на брега, те виждат закуска от риба и хляб. “Дойдете да закусите”⁸, кани ги Спасителят. След като ги нахранва, Той три пъти пита Петър, “Симоне

Ионов, любиш ли Ме?” Когато Петър потвърждава любовта си, Спасителят го умолява, “Паси агънцата Ми. ... Паси овцете Ми”⁹.

Този е призивът на Христос към всеки християнин днес: “Паси агънцата Ми. ... Паси овцете Ми” – споделяйте Моето Евангелие с млади и стари, въздигайте, благославяйте, утешавайте, насърчавайте, съграждайте ги, особено онези, мислят и вярват различно от нас. Ние храним агънцата Му у дома, живеейки според Евангелието: като спазваме заповедите, молим се, изучаваме Писанията и ревностно следваме примера Му, като показваме обич. Ние храним овцете Му в Църквата, като служим в свещенически кворуми и помощни организации. И храним овцете Му по света, като сме добри съседи християни, упражняваме чистата религия да посещаваме и служим на вдовицата, на сирачето, на бедния и всички, които са в нужда.

За мнозина призивът да бъдем християни може да изглежда твърде изискващ, дори прекален. Но не бива да се боим или да се чувстваме не на мястото си. Спасителят обещава,

че ще ни направи способни да вършим делото Му. “Дойдете след Мене”, казва Той, “и Аз ще ви направя ловци на човеци”¹⁰. Като Го следваме, Той ни благославя с дарби, таланти и силата да вършим волята Му, като ни позволява да израстваме отвъд онова, което в момента можем да вършим с лекота, и да правим неща, които никога не сме мислили за възможни преди. Това може да означава да споделяме Евангелието със съседи, да спасяваме духовно изгубени хора, да отслужваме пълновременна мисия, да работим в храма, да отглеждаме деца със специални нужди, да обичаме блудния син, да служим на болен колега, да устояваме на неправилно разбиране или да изстрадваме несгода. Това означава да се подготвим да отвърнем на призованието Му, “Ще ида където Ти искаш, ще казвам както Ти искаш да кажа, ще върша това, което искаш да върша, ще бъда това, което Ти искаш да бъда”¹¹.

За да бъдем хората, които Небесният Отец желае да бъдем, ние следваме Исус Христос. Давам свидетелство, че Той постоянно ни призовава да Го следваме. Ако вие

тъкмо научавате за християнската отдаденост на светиите от последните дни или известно време не сте участвали напълно в Църквата и искате отново да Го следвате – не бойте се! Първите ученици на Господ били само нови членове на Църквата, нови обърнати в Неговото Евангелие. Исус търпеливо учел всеки от тях. Той им помагал да изпълняват отговорностите си. Наричал ги Свои приятели и отдал живота Си за тях. И вече е направил същото за вас и за мен.

Давам свидетелство, че чрез Неговата безпределна любов и благодат ние можем да станем по-подобни на Христос християни. Обмислете следните Христови качества. Как се справяме с тяхното укрепване вътре в себе си?

Християнска любов. Спасителят ценял всеки един. Мил и състрадателен, Той изоставил деветдесетте и девет, за да намери едната¹², защото “вам и космите на главата са всички преброени”¹³ от Него.

Християнска вяра. Въпреки изкушенията, изпитанията и гоненията Спасителят уповавал в нашия Небесен Отец и избрал да бъде верен и

покорен на Неговите заповеди.

Християнска жертва. През целия Си живот Спасителят давал от Своето време, енергия и най-вече, чрез Единението отдал Себе си, така че всички Божии чеда да могат да бъдат възкресени и да имат възможността да наследят вечен живот.

Християнска грижа. Подобно добрия самарянин, Спасителят постоянно протягал ръка да спасява, обича и подхранва хората около Него независимо от тяхната култура, вяра или обстоятелства.

Християнска служба. Независимо дали черпи вода от кладенеца, готви риба или мие прашни нозе, Спасителят прекарвал дните Си в служба на другите – да повдига уморените и да укрепва слабите.

Християнско търпение. В собствената Си печал и страдание Спасителят търпеливо чакал помощ от Отца Си. Търпелив към нас, Той ни изчаква да дойдем на себе си и да се върнем у дома при Него.

Християнски мир. През Своето служение Той искал разбирателство и проповядвал мир. Особено сред учениците Си Той учил, че християните не могат да спорят с други

християни, независимо от различията им.

Християнска прошка. Той ни учи да благославяме онези, които ни проклинат. Показва ни пътя, като се моли хората, които Го разпънали, да бъдат опростени.

Християнско обръщане във вярата. Подобно на Петър и Андрея мнозина разпознават евангелската истина веднага щом я чуят. Те са мигновено обърнати. За други това може да трае по-дълго. В откровение, дадено чрез Джозеф Смит, Спасителят учи, “Това, което е от Бога, е светлина; и този, който приема светлината и постоянства в Бога, приема повече светлина; и тази светлина става все по-ярка и по-ярка до съвършения ден”¹⁴, съвършеният ден на обръщането ни във вярата. Исус Христос е “светлината и Изкупителят на света, Духът на истината”¹⁵.

Християнско устояване докрай. През всичките Си дни Спасителят никога не се отказал да върши волята на Отца Си, а продължил в праведност, доброта, милост и истина до края на Своя земен живот.

Тези са някои от качества на хората, които чуват и следват гласа на Спасителя. Като един от Неговите специални свидетели на земята давам своето християнско свидетелство, че Той днес ви призовава, “Дойди, следвай Ме”¹⁶. Елате, крачете по пътеката, която води към вечно щастие, радост и вечен живот в царството на нашия Небесен Отец. В името на Исус Христос, нашият Спасител и Изкупител, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Матей 4:18–20.
2. Марка 1:18.
3. Марка 8:34.
4. Мосия 5:2.
5. Етер 12:27; курсив добавен.
6. Иоана 21:3.
7. Вж. Иоана 21:3–8.
8. Иоана 21:12.
9. Вж. Иоана 21:15–17.
10. Матей 4:19; курсив добавен.
11. Вж. “Във Твоя път ще ходя, Отче мой”, Химни, № 170.
12. Вж. Матей 18:12–14.
13. Лука 12:7.
14. Учение и Завети 50:24.
15. Учение и Завети 93:9.
16. Лука 18:22.

От старейшина Ричард Г. Скот
От Кворума на дванадесетте апостоли

Радостта от изкуплението на мъртвите

“Той ще посади в сърцата на децата обещанията, направени на бащите, и сърцата на децата ще се обърнат към техните бащи”.

Господ разкрива на Пророка Джозеф Смит възвишеното учение за светия обред на кръщението. Тази светлина изгрява в момент, в който други християнски църкви проповядват, че смъртта по един неотменен и вечен начин определя съдбата на душата. Те учели, че кръстените хора се възнаграждават с безкрайна радост, докато всички останали ги очаква вечно мъчение без надежда за изкупление.

Господното откровение, че чрез съответната свещеническа власт кръщението може да бъде изпълнено чрез заместник, затвърждава справедливостта на Неговото изказване: “Ако се не роди някой от вода и Дух, не може да влезе в Божието царство”¹. Кръщението чрез заместник милостиво осигурява този основен обред за всички достойни починали, които не са го приели в земния живот.

Това славно учение е още едно свидетелство за всеобхватното

естество на Единението на Исус Христос. Той прави спасението достъпно за всяка каеща се душа. Неговото Единение побеждава смъртта и позволява на достойните починали да приемат чрез заместник всички обреди на спасението.

В едно писмо, написано преди повече от 150 години, Джозеф Смит казва: “Светиите имат привилегията да бъдат кръстени за ... своите починали роднини ... които са приели Евангелието в духа, чрез ... хората, получили задачата да им проповядват”². По-късно той добавя, “Светиите, които пренебрегват спасението на починалите си роднини, поставят в опасност своето собствено”³.

Пророк Илия дава ключовете на делото чрез заместник на Джозеф Смит в храма Къртланд⁴, за да изпълни следното Господно обещание, “той ще посади в сърцата на децата обещанията, направени на бащите, и сърцата на децата ще се обърнат към *техните* бащи”⁵.

Чрез допълнително откровение на Джозеф Смит и последвалите го пророци е било дадено разбиране на задачата за храмова работа и подкрепящата я семейна история. Всеки пророк след Джозеф Смит е наблягал върху належащата нужда за нас и починалите ни предци да се осигурят всички обреди.

Храмовата работа и работата по семейната история е едно дело в две части. Те са обвързани подобно на обредите на кръщението и дара на Светия Дух. За някои членове може да не е възможно да участват в двете части поради своето здраве или разстоянието, което ги дели от храма.

Президент Хауърд У. Хънтър учи:

“Ние трябва да изпълним свещеническата храмова работа, необходима за собственото ни възвисяване; след това трябва да изпълним необходимата работа за хората, които не са имали възможността да приемат Евангелието в този живот. Изпълнението на това дело се реализира в две стъпки: първо, чрез проучване на нашата семейна история откриваме нашите предци, и второ, чрез изпълнение на храмовите обреди им даваме възможностите, дадени на живите.

При все това има множество членове на Църквата, чиито достъп до храмовете е ограничен. Те правят всичко по силите си. Те проучват своята семейна история, а храмовата работа се изпълнява от други. От друга страна, някои членове се включват в храмова работа, но не успяват да направят проучванията по семейна история в собствените си семейства. Макар да изпълняват божествена служба чрез подпомагането на други хора, те губят благословия от това, че не са издирили своите собствени починали роднини според боговдъхновените напътствия на пророците от последните дни. ...

Достигнал съм до знанието, че хората, които участват в проучване на семейната си история и след това изпълнят храмовата работа за хора, чиито имена са открили,

ще имат допълнителната радост да получат и двете половини на благословията”⁶.

Отец в Небесата желае всеки от нас да получи и двете части на благословията за тази важна работа чрез заместник. Той води други хора да ни покажат как да постигнем това. От вас и от мен зависи получаването на тези благословии.

Всяка работа в храма е ползотворно прекарано време, но приемането на обредите като заместник на един от вашите предци ще направи престоя ви храма по-свят и ще получите дори по-големи благословии. От Първото Президентство са казали, “Първостепенно наше задължение е да издирим и открием данните на *нашите собствени предци*”⁷.

Вие, млади хора, желаете ли сигурен начин да елиминирате влиянието на противника във вашия живот? Потопете се в издирването на вашите предци, подгответе имената им за светите обреди на храма, след което отидете в храма, за да бъдете техни заместници при обредите на кръщението и дара на Светия Дух. Когато пораснете, ще можете да участвате и в приемането на други обреди. Не знам да съществува по-силна защита срещу влиянието на противника в живота ви.

В мисия Русия Ростов на Дон всеки младеж бил поканен да изготви списък с 2 000 имена, след което да подготвят поне един свой роднина за храмовите обреди. Постигналият тази цел били поканени на дълго пътуване с автобус до новия храм Киев Украйна. Един младеж споделил следното преживяване: “Прекарвах много време в игра на компютърни игри. Когато започнах индексирането, няхах време за компютърни игри. Първо си помислих, “О, не! Възможно ли е това!” Когато този проект приключи, съвсем загубих интерес към игрите. ... Работата по семейната история е нещо, което можем да правим тук на земята и което ще остане в небесата”.

Мнозина предани светии са изпълнили работата си с издирването

на свои роднини и се възползват от предлаганата във FamilySearch възможност да запазят обредите, за да могат техни роднини да служат като заместници. Това запазване има за цел да позволи на хората да изпълнят обреди за предци и семейни линии, като им се дава значителен период от време да направят това. В момента са запазени 12 милиона имена и съответно милиони обреди. Много от имената са запазени от години. Предците, за които е била намерена информация, без съмнение са доволни и се радват, когато техните имена станат готови за обредите. Но също така може и да не са особено щастливи, когато се налага да продължат да чакат за изпълнението на техните обреди.

Насърчаваме онези сред вас, които разполагат с голям запас от имена, да ги споделят, за да могат вашите роднини или членове на района и кола да ви помогнат в това дело. Можете да направите това, като раздадете храмови талони на желаещи да помогнат членове на вашия район или кол или като използвате компютърната система

FamilySearch, за да предадете имената директно в храма. Втората възможност е нещото, което Синди Блевинс от Каспър, Уайоминг, прави от години.

Сестра Блевинс била кръстена в младежките си години и единствена от семейството се присъединява към Църквата. Тя е свършила огромно количество работа по семейната си история. Но това са твърде много имена, за да могат да бъдат изпълнени от нея и нейните роднини. Затова сестра Блевинс предала имената в храма, като според думите ѝ, работата по тях често бива извършена за няколко седмици, обикновено в един от двата най-близки до дома ѝ храма. Тя казва, че ѝ харесва мисълта, че приятели и съседи от нейния район и кол може би са сред хората, които помагат в изпълнението на работата за нейните предци. И е благодарна за тяхната служба.

Моята обична съпруга, Джанийн, обичаше работата по семейна история. Когато децата ни бяха малки, тя се кооперира с нейни приятелки, за да може да работи за по няколко

часа през няколко седмици върху нашите семейни линии. Когато най-малкото от децата ни напусна нашия дом, тя написа в своя личен дневник: "Току-що взех едно решение и искам с цяло гърло да го обявя на света. Бившата стая на Майк се превърна в мой генеалогичен кабинет. Добре е обзаведена за организиране на архивите и за работа. Сега животът ми ще се съсредоточи върху семейната работа и предаването на имена в храма. Много съм развълнувана да се захвана за работа"⁸.

На друго място е написала: "За мен ... бе истинско чудо, когато в своя офис по семейна история Мел Олсън ми представи разпечатка с всички известни мои родословни линии, получени от обновяването на компютъризираните архиви на Ancestral File, изпратени в дружеството по генеалогия. Те произлизат главно от архивите на програмата от четири поколения, която Църквата въведе преди много години. Почувствах се неподготвена за трудоемката задача да събера цялата информация за моите предци от семейни организации и да ги въведа в компютъра за първото компютъризирано разпространение на Ancestral File. Те бяха събрани, красиви, подредени, разпечатани с лазерен принтер, поставени на бюрото пред мен. Бях толкова развълнувана и разчувствана, че просто седях вцепенена и започнах да плача от силно щастие. ... За човек, който с такова постоянство и труд бе проучвал историята си в продължение на тридесет години, компютризацията на тези архиви бе наистина вълнуваща. И когато помисля за стотиците хиляди хора, които сега или скоро ще компютризират огромни бази данни от преброявания и дискове с частни проучвания ... Така се вълнувам. Това наистина е Господното дело и Той го ръководи"⁹.

Вкусил съм достатъчно от плодовете на това възвишено дело, за да знам, че ключовете, които Илия възстановява на Джозеф Смит,

позволяват на нашите сърца да се обвържат с тези на нашите предци, които чакат помощта ни. Чрез нашите усилия в светите храмове тук на земята, чрез властта, дадена от Спасителя, нашите предци получават спасителните обреди, които им позволяват да се радват на вечно щастие.

В миналото, мотивирани от дълбока убеденост за светостта на това дело, някои смело са се заемали със задача, която може да се сравни с това сами и на ръка да ожънат цялото жито на Небраска. Сега вече работят множество комбайни. Заедно ние можем да изгълним изискваната от нас работа.

Свидетелствам, че Духът на Илия докосва сърцата на мнозина от чедата на Отца по света, придвижвайки напред делото с невиджана досега скорост.

Ами вие? Дали сте се молили за работата за вашите предци? Оставете настрана нещата във вашия живот, които нямат истинско значение. Решете да вършите нещо, което има вечни последици. Може би сте били подтиквани да търсите свои предци, но чувствате, че не сте генеалог. Нали осъзнавате, че това вече не е

необходимо? Всичко започва с обич и искрено желание да помогнем на хората отвъд завесата, които не могат да помогнат на себе си. Огледайте се наоколо. Ще откриете човек около вас, който може да ви помогне да пожънете успех.

Тази работа е едно духовно дело, едно величествено усилие за сътрудничество от двете страни на завесата, където се дава помощ и в двете посоки. Където и по света да се намирате, с молитва, вяра, решителност, усърдие и малко жертва вие можете да дадете значителен принос. Започнете сега. Обещавам ви, че Господ ще ви помогне да намерите начин. И ще направи така, че да се чувствате прекрасно. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Иоана 3:5.
2. *History of the Church*, 4:231.
3. *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит* (2007), 507–509.
4. Вж. Учение и Завети 110:13–16.
5. Учение и Завети 2:2; курсив добавен.
6. Howard W. Hunter, "A Temple-Motivated People," *Liahona*, May 1995, 5–6.
7. Писмо на Първото Президентство, 29 фев. 2012 г.; курсив добавен.
8. Джанийн Уоткинс Скот, личен дневник, апр. 1988 г.
9. Джанийн Уоткинс Скот, личен дневник, 23 септ. 1989 г.

От Ръсел Т. Осгъторп
Общ президент на Неделното училище

Една стъпка по-близо до Спасителя

Обръщането във вярата е целта при изучаването и преподаването на Евангелието. Обръщането не е еднократно събитие. Това е траещ цял живот стремеж да станем по-подобни на Спасителя.

Миналото лято една кратка статия, която написах, беше публикувана в *Лиахона*. Синът ми писа по електронната поща, “Татко, можеше да ни кажеш, кога излиза статията”. Аз отговорих, “Просто исках да проверя дали четеш църковните списания”. Той ми отговори, като обясни, че неговата 10-годишната дъщеря “издържа на проверката. Тя взела *Лиахона* от пощенската кутия, влязла в къщата и я прочела. След това дойде в нашата стая и ни показа твоята статия”.

Моята внучка прочела *Лиахона*, понеже искала да учи. Тя действала по своя воля, като упражнила своя свободен избор. Първото Президентство наскоро одобри нови материали за обучение за младежите, които ще подкрепят вроденото желание на младите хора да изучават Евангелието, да живеят според него и да го споделят. Вече можете да прегледате тези материали в Интернет. През януари ще започнем да ги използваме в класните стаи. (Научете повече за новите материали за

обучение на младежите на lds.org/youth/learn.)

Когато Спасителят преподавал, свободата на избор на учащия била от първостепенна важност. Той ни е показал не само какво да преподаваме, но също и как да преподаваме. Съсредоточавал се върху нуждите на изучаващия. Помагал на хората да открият истината за себе си¹. Винаги изслушвал техните въпроси².

Тези нови материали за обучение ще ни помогнат да изучаваме и преподаваме по начина на Спасителя в домовете и нашите класни стаи³. Като правим това, ние откликваме на Неговата покана “дойди и Ме следвай”⁴, както старейшина Робърт Д. Хейлз така хубаво преподаде. Докато тези материали бяха разработвани, видях как ръководители и учители в помощните организации и семинара се съветват заедно с родителите, така че да могат да посрещнат нуждите на техните ученици. Виждал съм младите жени в техните класове, младите мъже в техните кворуми на Аароновото

свещеничество и младежите в Неделното училище да упражняват правото си на избор и да действат сами за себе си.

Една учителка в Неделно училище за младежите се питала как да помогне на двама млади мъже аутисти да упражняват своята свобода на избор и да действат сами за себе си. Когато поканила членовете на класа да споделят какво са научили, тя се безпокояла, че тези двама млади мъже може да отклонят нейната покана. Но те не го направили. Единият станал, за да преподаде наученото, след което поканил своя съученик аутист да му помогне. Когато първият се затруднявал, неговият съученик го подкрепял и му подшушвал в ухото, така че да може да чувства, че е успял. В онзи ден и двамата преподавали. Преподавали *това*, което преподавал Спасителят, но също показали *как* преподавал Той. Когато Спасителят преподавал, Той го правел с любов към този, на когото преподавал, точно както съученикът направил за своя приятел⁵.

Когато изучаваме и преподаваме Неговото слово по Неговия начин, ние приемаме Неговата покана “дойди и Ме следвай”. Ние Го следваме стъпка по стъпка. С всяка стъпка се приближаваме по-близо до Спасителя. Ние се променяме. Господ знае, че духовното израстване не става изведнъж. То е постепенно. Всеки път когато приемаме Неговата покана и избираме да Го следваме, ние напредваме по пътя към пълното обръщане във вярата.

Обръщането във вярата е целта при изучаването и преподаването на Евангелието. Обръщането не е еднократно събитие. Това е траещ цял живот стремеж да станем по-подобни на Спасителя. Старейшина Далин Х. Оукс ни напомня, че “да *знаем*” не е достатъчно. “За да бъдем “обърнати във вярата”... е нужно да *действаме* и да *станем*”⁶. Затова изучаването да станем обвърнати във вярата е продължителен процес на знаене, правене и променяне. По подобен начин за преподаването с цел обръщане във

вярата е нужно изучаване, покана за действие и обещани благословии⁷. Когато преподаваме истинското учение, ние помагаме на учещия да узнае. Когато каним другите да действат, ние им помагаме да прилагат или живеят според учението. И когато получаваме обещания от Господ благословии, ние се променяме. Подобно на Алма, ние можем да станем нови същества⁸.

Новите материали за обучение за младежите имат една основна цел: да помагат на младежите да се обръщат във Евангелието на Исус Христос. Наскоро видях как един млад мъж в клас на Неделното училище за младежи открива истината сам за себе си. Когато забелязах, че му е трудно да свърже Единението с живота си, аз го попитах дали е някога е чувствал опрощение. Той отговори: “Да, като онзи път, когато счупих носа на едно момче, когато играехме на футбол. Почувствах се лошо от това. Чудех се какво трябваше да направя, за да се почувствам по-добре. Затова отидох до дома му и го помолих да ми прости, но знаех, че трябваше да направя повече, така че се молих и тогава почувствах, че Небесният Отец също ми е простил. Това значи Единението за мен”.

Когато през онзи ден споделяше това преживяване в час, той прочете Йоана 3:16 – “Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син” – след което даде свидетелство за силата на Единението. За този млад мъж това учение вече не представляваше абстрактна концепция. То стана част от неговия живот, защото той зададе въпроса си и след това упражни своя свободен избор⁹.

Този млад мъж, както и останалите от класа, затвърдиха обръщането си във вярата. Те се съсредоточиха върху ключовото учение, като изучаваха Писанията. Те свързаха онези свети думи с техният живот и после свидетелстваха за благословиите, които получили в резултат на това, че живеят според Евангелието. Когато преподаваме Евангелието

на Исус Христос, ние се съсредоточаваме върху Писанията и словата на съвременните пророци. Ние разчитаме на свещените текстове, за да подсилим вярата си, да изградим свидетелства и да помогнем на всички да станат напълно обрънати във вярата. Новите учебни материали за младежите ще помогнат на всички, които ги използват, да разберат Божието слово и да живеят според него.

Докато преподавах на светиите в Коста Рика, аз държах екземпляр на *Преподаването – няма по-велико призвание* и попитах, “Колко от вас имат екземпляр на този наръчник?” Почти всички вдигнаха ръка. С усмивка казах, “Обзалагам се, че го четете всеки ден”. За моя изненада една сестра от предния ред вдигна ръка, като посочи, че тя го чете всеки ден. Помолих я да застане на подиума и да обясни. Тя отговори, “Чета Книгата на Мормон всяка сутрин. После чета нещо от *Преподаването*

– няма по-велико призвание, за да мога да преподам по най-добрия начин на моите деца това, което току-що съм научила.

Тя искаше да изучава и преподава Неговото слово по Неговия начин, затова изучаваше Неговото слово в Писанията, след което се учеше как да преподава Неговото слово, така че нейните деца да могат напълно да се обърнат във вярата. Вярвам, че нейният модел на изучаване и преподаване на Евангелието не се е изградил изведнъж. Тя взела решение да направи нещо. И колкото повече правела това, което знаела, че трябва да направи, толкова повече Господ я подкрепял в стъпките ѝ по Неговия начин.

Понякога пътят към обръщането във вярата може да бъде дълъг и труден. Моя зет беше слабо активен в Църквата в продължение на 50 години. Но когато беше на около 60 години, започна да приема поканата на Спасителя да се завърне.

Атина, Гърция

Много хора му помогнаха по пътя. Всеки месец един домашен учител му изпращаше пощенска картичка в продължение на 22 години. Но той трябваше да реши да се върне. Трябваше да упражни своя свободен избор. Трябваше да направи първата стъпка – след което още една и още една. Сега той и съпругата му са запечатани и той служи в епископството.

Наскоро ние му показвахме видео материалите, които бяхме разработили, за да помогнат на ръководителите и учителите да употребяват новите учебни материали. След като гледахме видео материалите, моят зет се облегна на стола и каза с доста разчувстван глас “Може би ако имах това, когато бях млад, нямаше да отпадна”.

Преди няколко седмици се срещнах с един млад мъж, който имаше проблеми. Попитах го дали беше член на Църквата. Каза ми, че бил агностик, но по-рано в живота се е запознал с Църквата. Когато му казах за моето призвание в Неделното училище, и че ще говоря на общата конференция, той каза, “Хей, ако ти говориш, ще гледам тази сесия”. Надявам се, че той гледа днес. Знаем, че ако гледа, вече е научил

нещо. Този център за конференции е едно уникално място за обучение и преподаване за обръщането във вярата.

Когато живеем според принципите, преподавани от мъжете, които подкрепяме като пророци, гледачи и откровители, ние се учим по начина на Спасителя¹⁰. Приближаваме една стъпка по-близо до Него. Тъй като тази конференция наближава края си, аз каня всички, които ме чуват, да направят тази крачка. Подобно на нефитите от древността ние можем да се върнем в домовете си и обмислим нещата, които са били казани и да се помолим на Отца в името на Христос, за да можем да разберем¹¹.

Искаме всеки млад човек да разбира. Искаме всеки ден те да изучават, преподават и живеят според Евангелието на Исус Христос. Точно това Господ желае за всички Негови чеда. Независимо дали сте дете, младеж или възрастен, аз ви каня да дойдете и да следвате Неговите стъпки. Свидетелствам, че с всяка наша стъпка Господ ще ни укрепва. Той ще ни помага да извървим останалата част от пътя. Когато се явяват нови пречки, ние ще продължаваме напред. Когато ни обземе

съмнение, ние ще продължаваме напред. Никога няма да се върнем назад. Никога няма да отпадне.

Свидетелствам, че Бог Отец и Неговият Син Исус Христос са живи. Свидетелствам, че Спасителят продължава да ни кани така, както е канил в древни времена да дойдем при Него. Всички ние можем да приемем Неговата покана. Всички ние можем да изучаваме, преподаваме и живеем според Неговото слово по Неговия начин, като стъпка по стъпка се доближаваме до Спасителя. Когато правим това, ние ставаме наистина обрънати във вярата. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Иоана 3:1–7. В този пасаж Спасителят отговаря на въпроса, който му задава Никодим. Преподава за нуждите на Никодим. Позволява на Никодим да упражни своята свобода на избор. Помага на Никодим да открие отговора сам за себе си.
2. Вж. Иоана 3:4; Джозеф Смит – История 1:18.
3. Вж. “Teaching the Gospel in the Savior’s Way,” lds.org/youth/learn/guidebook/teaching.
4. Вж. Лука 18:18–22.
5. Вж. 1 Иоаново 4:19.
6. Даин Х. Оукс, “Предизвикателството да станеш,” *Лиакхона*, ян. 2001 г., стр. 41: “Да свидетелстваш е да *знаеш* и да *заявяваш*. Евангелието ни отправя предизвикателство да бъдем “обрънати”, което изисква от нас да *вършим* и да *станем*. Ако някой от нас разчита единствено на своето знание и свидетелство за Евангелието, ще бъде в същото положение както благословения, но въпреки това “незавършен” апостол, на когото Исус отправил предизвикателството да бъде “обрънат”. Всички ние познаваме някой, който има силно свидетелство, но не действа според него, дотолкова, че да бъде обрънат”.
7. Вж. Авраам 2:11.
8. Вж. Мосия 27:24–26; 2 Коринтяните 5:17.
9. Вж. Дейвид А. Беднар, “Бодри с неуморно постоянство”, *Лиакхона*, май 2010 г., стр. 43: “Дали вие и аз помагаме на децата си да действат самостоятелно и да търсят познание чрез учение и вяра, или сме ги научили да чакат да бъдат учени и да им бъде въздействано? Дали ние като родители главно даваме на децата си духовна риба за едно хранене или с постоянство им помагаме да действат, да се учат самостоятелно и да бъдат постоянни и непоклатими? Помагаме ли на децата си да бъдат ревностно заети в питане, търсене и клопане?”
10. Вж. Денис Б. Нюншуондър, “Живите пророци, гледачи и откровители”, *Лиакхона*, ян. 2001 г., стр. 49–51.
11. 3 Нефи 17:3.

От старейшина Марк Б. Наш
От Седемдесетте

Чрез вяра всички неща са изпълнени

Вярата ще ни помогне безопасно да изкачим евангелската пътека, да преодолеем всяко предизвикателство на земния живот и да се завърнем във величественото присъствие на нашия Небесен Отец.

Неотдавна няколко души от сем. Наш изкачихме Хуаяна Пикчу, висок връх до древните развалини на инките на Мачу Пикчу в планините на Перу. Беше стръмно изкачване със спиращи дъха гледки и внезапни пропасти. За жалост някои катерачи са загубили живота си, падайки от тази тясна и стръмна пътека. За избягване на подобни трагедии оттогава в монолитната скала са опънати здрави въжета по склона на Хуаяна Пикчу. Държахме се за тези въжета, докато се катерехме, и те ни позволиха безопасно да стигнем до върха, където гледката бе величествена!

Подобно на пътеката към Хуаяна Пикчу нашето земно пътуване е едно стръмно и трудно катерене, което изисква помощта на нашия Небесен Отец, за да бъде успешно завършено. По тази причина Той е установил евангелските принципи и обреди, за да ни отведе при Спасителя и Неговата спасителна сила¹. Първият от тези принципи, вяра в Господ Исус Христос², е като

въжетата на Хуаяна Пикчу: привързани здраво и сигурно към “канарата на нашия Изкупител”³, вярата ще ни помогне безопасно да изкачим евангелската пътека, да преодолеем всяко предизвикателство на земния живот⁴ и да се завърнем във величественото присъствие на нашия Небесен Отец. Чрез вяра се изпълняват всички неща⁵.

Вярата е едновременно принцип на действие и сила⁶. Тя не е да имаме съвършено знание за нещата; ето защо, ако имаме вяра, ние се надяваме на неща, които не се виждат, но са истинни⁷. Тя е една увереност⁸ от Духа, придобита чрез нашето изучаване, движеща ни към действие⁹ да следваме примера на Спасителя и с молитва да спазваме заповедите Му, дори във времена на жертва и изпитание¹⁰. Вярата ни дава силата Господна, която – освен другите неща – се проявява чрез надеждата да се случват добри неща¹¹, чудеса, които потвърждават нашата вяра¹² и божествена защита в духовните и материални дела¹³.

Животът на Ана Роули, жена пионер от ранните дни на Църквата, демонстрира как упражняването на вяра оказва положително влияние в живота ни. Вдовица от Англия, сестра Роули упражнявала вярата си, за да откликне на призива на пророка за събиране в Сион. Тя била член на кербана ръчни колички на Мартин, който се натъкнал на дълбоки снежни преспи по маршрута през есента на 1856 г. По време на прехода настъпил период, през който седемте ѝ деца буквално гладували. Тя пише: “Боли ме да гледам как децата ми гладуват. ... Иде нощ и няма никаква храна за вечеря. Помолих Бог за помощ, както правя винаги. Паднах на колене, спомняйки си за два твърди морски сухара ... останали от пътуването ни през морето. Те бяха неголеми и толкова твърди, че не можеха да бъдат счупени. Със сигурност това не бе достатъчно да се нахранят 8 души, но 5 хляба и 2 риби също не били достатъчни да се нахранят 5 000 души; но чрез чудо Исус го сторил. Тъй че с Божията помощ нищо не е невъзможно. Намерих сухарите и ги сложих в “датската фурна”, покрих ги с вода и помолих за Божията благословия. После сложих капака на тигана и го поставих на въглените. Когато малко по-късно вдигнах капака, открих тигана пълен с храна. Коленичих със семейството си и благодарих на Бог за Неговата добрина. Тази вечер семейството ми имаше достатъчно храна”¹⁴.

Ана Роули живяла според Евангелието, принасяйки голяма лична жертва. Тя се нуждаела от помощ и я поискала в молитва. Поради вярата ѝ тя била изпълнена с надежда и по един чудотворен начин получила храна за семейството си. Господ я благословил също и с важната за вечността способност да устоява “с вяра до края”¹⁵. Въпреки несигурното бъдеще тя не искала да узнае как ще нахрани децата си на другия ден; вместо това тя търпеливо изчкала Господ¹⁶ и продължила напред с надежда – точно както се казва прекрасния химн:

котва за душата ви – и за вашия разум²⁵. Затова на нас ни е заповядано, “търсете познание ... чрез учение, *също и* чрез вяра”²⁶. Помнете, вярата предшества и създава чудеса, за които нямаме незабавно обяснение, като “датската фурна”, напълнена с храна от два малки сухара, или просто когато устояваме с вяра въпреки всички пречки²⁷.

Второ, страхът подкопава и отслабва вашата вяра в Спасителя. Апостол Петър погледнал Господ през една бурна нощ и тръгнал по водата – докато не отклонил погледа си и “като виждаше вятъра (силен), уплаши се” – след което започнал да потъва в бурното море²⁸. Той сигурно щял да продължи да върви, ако не се бил уплашил! Вместо да се съсредоточаваме над страха, вятъра и вълните в живота ни, Господ ни приканва, “поглеждайте към Мене във всяка мисъл; не се съмнявайте, не се бойте”²⁹.

Трето, грехът намалява присъствието на Духа в живота ни, а без Светия Дух ни липсва духовна издръжливост да проявяваме и упражняваме вяра. Най-добре е да упражняваме вярата си, като не докосваме злата дарба, нито нечистото нещо³⁰ и да бъдем “усърдни в спазването на всички ... заповеди, да не би ... вашата вяра да отслабне и враговете ви да възтържествуват над вас”³¹. Ако грехът е опетнил живота ви, приканвам ви да упражните “вяра за покаяние”³² и чрез Единението Спасителят ще очисти и изцели живота ви.

Братя и сестри, според нашата вяра Господ ще изпълни обещанията Си и ще работи с нас да преодолеем всяко предизвикателство³³. Той направил това с Ана Роули и го е правил със Своя народ във всички страни, във всяка епоха и поколение. Понеже Той е “Бог на чудеса” и е неизменен, по подобен начин Той ще благославя всеки от нас с надежда, защита и сила, според вярата ни в Него³⁴. Постоянната вяра в Господ Исус Христос – подобно на въжетата по пътеката към Хуаяна Пикчу, ще привърже здраво вас и обичните

*През мрака води ме, нежна Светлина! Ти ме води!
В нощта тъмна тъй далеч съм от дома. Води ме Ти!
Бди зорко тук над стъпките ми във нощта
вярна да бъде стъпката ми сега*¹⁷.

Ние също можем да упражняваме подобна вяра в Господ, вярвайки и уповавайки, че нашият добър и неизменен Бог¹⁸ ще ни благослови с чудодейната Си сила, съответна на обстоятелствата ни, в избрания от Него момент. Като правим това, ние също ще видим ръката Божия да се проявява в живота ни.

Господ ни заповядва да вземем “щита на вярата, с който ще можете да угасите *всичките* огнени стрели на нечестивите”¹⁹. Сатана ще използва неща като съмнения, страх или грях, за да ни изкуши да се откажем от вярата и да изгубим защитата, която предлага тя. Нека прегледаме бързо всички тези предизвикателства към вярата, за да можем да разпознаваме изкушенията на противника и да не им обръщаме внимание²⁰.

Първо, неверието в Господ или в Неговото Евангелие ще стане

причина да се възпротивим на Духа Божий²¹. Господната противоотрова срещу съмнението е проста. Както заявява цар Вениамин, “Вярвайте в Бога; вярвайте, че Той е и че Той сътвори всички неща и в небесата, и на земята; вярвайте, че Той е всемъдър и всемогъщ както на небето, тъй и на земята; вярвайте, че човек не може да разбере всички неща, които Господ може да разбере”²².

Ако поради неверие или съмнение откриете, че вярата ви се разколебава, помнете, че дори древните апостоли умолявали Господ, “Придай ни вяра”²³. Като помните, че вярата и разума са необходими спътници, обмислете следната аналогия: вярата и разума са като двете крила на самолет. И двете са важни да поддържат полета. Ако от вашата гледна точка здравият разум изглежда че противоречи на вярата, спрете за миг и си спомнете, че нашата гледна точка и перспектива е крайно ограничена, сравнена с Господната²⁴. Не се отказвайте от вярата така, както не бихте отрязали едното крило на самолета по време на полет. Вместо това подхранвайте частицата вяра и позволете на надеждата, която тя породи, да бъде

ви хора към “канарата на нашия Изкупител”³⁵ и към несравнимата Му сила да спасява.

Президент Томас С. Монсън заявява, “Бъдещето е толкова светло, колкото вашата вяра”³⁶. Свидетелствам за тази върховна, пълна с надежда истина, и каня всеки от нас непоколебимо да върви напред с вяра в Господ, “без да се съмнява ни най-малко”³⁷. Знаем, че Спасителят е жив, че е “начинателят и завършителят на вярата (ни)”³⁸ и “възнаграждава тия, които Го търсят”³⁹. Свидетелствам за това в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Учение и Завети 84:19–21.
2. Вж. Символът на вярата 1:4.
3. Еламан 5:12.
4. Вж. Учение и Завети 76:53.
5. Вж. Етер 12:3.
6. Вж. *Lectures on Faith* (1985), 3; вж. и Яков 4:6; Етер 12:7–22; Евреите 11:4–40.
7. Алма 32:21.
8. Вж. Превода на Джозеф Смит, Евреите 11:1 (вж. Ръководство към Писанията стр. 258).
9. Вж. 2 Нефи 25:23; Алма 34:15–17; Етер 12:6; Яковово 2:17–26.
10. Вж. Етер 12:4–6; *Lectures on Faith*, 69.
11. Вж. Мороний 7:40–42.
12. Вж. Ръководство към Писанията, “Вяра”; вж. и Мормон 9:8–21; Мороний 7:33–37.
13. Вж. Учение и Завети 27:17; Алма 57:19–27; 58:10–13.
14. Ann Rowley, в Andrew D. Olsen, *The Price We Paid: The Extraordinary Story of the Willie and Martin Handcart Pioneers* (2006), 113.
15. Учение и Завети 20:25.
16. Исаия 40:31.
17. “Води, нежна светлина!” *Химни*, № 68.
18. Вж. Яков 4:10; Мормон 9:9.
19. Учение и Завети 27:17; курсив добавен.
20. Вж. 1 Нефи 8:33–34; Алма 37:33; Учение и Завети 20:22.
21. Вж. Алма 32:28.
22. Мосия 4:9.
23. Лука 17:5.
24. Вж. Мосия 4:9–10; Притчи 3:5–7; Исаия 55:8–9.
25. Вж. Етер 12:4.
26. Учение и Завети 88:118; курсив добавен.
27. Вж. Мороний 7:33–38; Етер 12:19.
28. Вж. Матей 14:25–31.
29. Учение и Завети 6:36.
30. Мороний 10:30.
31. Учение и Завети 136:42.
32. Вж. Алма 34:15–17; вж. и Етер 12:3.
33. Вж. Етер 12:29; Алма 7:27.
34. Вж. Мормон 9:18–21; вж. и Мороний 7:33–38; Алма 37:16–17.
35. Еламан 5:12.
36. Томас С. Монсън, “Дерзайте”, *Лиакхона*, май 2009 г., стр. 92.
37. Вж. Яковово 1:6–8.
38. Мороний 6:4; вж. и Евреите 12:2.
39. Евреите 11:6; вж. и Етер 12:41.

От старейшина Дениъл Л. Джонсън
От Седемдесетте

Да станеш истински ученик

Когато се подчиняваме на Неговите заповеди и служим на ближните си, ние ставаме по-добри ученици на Исус Христос.

Онези от нас, които са влезли във водите на кръщението и са получили дара на Светия Дух, сме сключили завет, че желаем да вземем върху си името на Исус Христос, или казано иначе, заявяваме, че сме ученици на Господ. Подновяваме този завет всяка седмица, като вземаме от причастието, а нашето ученичество се вижда от начина, по който живеем. Можаме да видим такова ученичество при едни скорошни събития в Мексико.

За земеделските стопани в северно Мексико пролетта започнала прекрасно. Овощките разцъфтели и всички очаквали изобилна реколта. Вече се готвели планове да се изплатят заеми, да се купят нови машини и да се засеят нови терени, както и да се плати за образованието на членове на семейството. Били направени дори планове за семейни ваканции. Навсякъде царял оптимизъм. Тогава, през един понеделник в края на март, връхлетяла снежна буря. Валяло докъм три часа сутринта. След това, с отстъпването на облаците, температурите се понижали още повече. През цялата нощ

и рано сутринта били положени всички възможни усилия да се спаси поне част от реколтата. Но без резултат. Просто било твърде студено и цялата реколта замръзнала. През тази година нямало да се берат и продават плодове. Вторникът настъпил с тежката и обезсърчаваща загуба на всички тези прекрасни плодове, както и на мечтите отпреди ден по-рано.

Получих писмо по електронната поща, в което съпругата на Джон Хач, тогава първи съветник в президентството на храма Колония Хуарес Чиуауа, описва тази ужасна сутрин. Цитирам откъси от това писмо: “Джон стана рано, около 6:30, за да отскочи до храма и да види дали трябваше да отменим сутрешната сесия. Той се върна, като каза, че паркингът и пътят са пусти, но все пак решихме да отидем. Сметнахме, че някои от работниците, които не бяха земеделци, щяха да дойдат, като можехме да съберем всички в сесията. ... Беше толкова вдъхновяващо да наблюдавам как всички идват, един след друг. Те дойдоха, без изобщо да са спали,

знаейки, че реколтите им са изгубени. ... Наблюдавах ги по време на подготвителното събрание, на тях им беше трудно да стоят будни. Но вместо да сметнат, че си имат добро оправдание да не дойдат, те бяха там. И имаме 38 човека в тази сесия (това е пълна сесия)! За нас това бе една възвисяваща сутрин и ние благодарихме на Небесния Отец за добрите хора, които изпълняват дълга си, независимо какво се случва. Тази сутрин почувствах един специален дух. Сигурна съм, че Бог остана доволен от това, че обичаме Неговия дом и чувстваме, че трябва да бъдем на това място през една толкова трудна утрин”.

Но разказът не свършва така, а все още продължава.

Повечето от земеделците, изгубили своята реколта от плодове, разполагат със земя, на която да засадят допълнителна реколта за сезона, като например люти чушки или боб. Тази реколта би могла да осигури някакъв доход, с който да се преживее до реколтата от плодове през следващата година. Имало обаче един добър брат с младо семейство, който не разполагал с допълнителна земя и за цялата година нямало да получи никакъв доход. Имало хора в общността, които видели лошото положение

на този брат и, действайки по собствена инициатива и с лични средства, те му осигурили парцел, използвали свои машини за подготовка на земята и му предоставили разсад за люти чушки.

Познавам мъжете, за които токущо говорих. И, познавайки ги, не съм изненадан от техните действия. Но хората, които не ги познават, вероятно ще си зададат два въпроса, започващи с думата *защо*. Защо те биха дошли до храма, за да изпълнят своите задължения и да служат, след като цяла нощ са били будни, и то за да разберат, че са изгубили повечето от своя доход за цялата година? Защо биха използвали своите вече оскъдни и много ценни ресурси, за да помогнат на друг човек в отчаяна нужда, когато те самите се намират в така трудни финансови обстоятелства?

Ако разбирате какво означава да бъдеш ученик на Исус Христос, тогава ще знаете какви са отговорите на тези два въпроса.

Сключването на завет да бъдеш ученик на Христос е траещ цял живот процес, като пътят не е винаги лесен. Когато се покаяваме за греховете си и се стремим да вършим това, което Той желае да вършим, и служим на нашите ближни, така както Той би им служил,

ние неизбежно ще станем по-добри Нему. Да станем като Него и да бъдем едно с Него е нашата най-висша цел и по същество е самото определение за истинско ученичество.

Когато посещава американския континент, Спасителят пита своите ученици, “Прочее, какви човеци трябва да бъдете вие?” След това, давайки отговор на собствения си въпрос, Той казва, “Истина ви казвам, тъкмо какъвто съм аз” (3 Нефи 27:27).

Да станем като Спасителя не е лесна задача, особено в света, в който живеем. Изправяме се пред трудности и противопоставяне буквално всеки ден от живота си. За това си има причина, като тя е една от основните цели на земния живот. Както четем в Авраам 3:25, “И с това ще ги изпитаме, за да видим дали ще вършат всички неща, които Господ техният Бог, ще им заповяда”.

Тези изкушения и изпитания могат да бъдат различни по същност и сила. Но никой не може да приключи с това земно съществуване, без да премине през тях. Като цяло си представяме изпитанията като загуба на реколта или работа, смъртта на обичан човек, болест, физическа, умствена или емоционална неспособност, бедност или загуба на приятели. Обаче дори постигането на привидно достойни цели може да се придружава от опасността, наречена безполезна гордост, когато се стремим да получим по-скоро почестите на хората, отколкото одобрението на небесата. Тези цели могат да включват светска популярност, обществено признание, физически способности, артистичен или атлетичен талант, благоденствие и богатства. По отношение на тези последните изпитания някои от нас може да имат чувства, подобни на изказаните от Теви в *Цигулар на покрива*: Ако богатството е проклятие, “нека (Бог) ме накаже с него. И никога да не се оправя!”¹

Но тези последните видове изпитания могат да бъдат дори по-заплашителни и опасни, по-трудни за преодоляване от първите. Нашето

ученичество ще бъде развивано и доказвано не от вида изпитания, с които се борим, а начина, по който им устояваме. Както ни учи президент Хенри Б. Айринг: “И така, големият изпит в живота е да се види дали ще се вслушаме и подчиняваме на Божиите заповеди сред бурите на живота. Той не е да се устои на бурите, а да се избере правилното, докато те бушуват. И е житейска трагедия да не издържим този изпит и така да не отговорим на изискванията да се върнем отново в славата на нашия небесен дом” (“Духовната подготовка: започнете отрано и бъдете постоянни”, *Лиахона*, ноем. 2005 г., стр. 38).

Аз съм горд дядо на 23-ма внука. Те никога не спират да ме удивяват със своето разбиране на вечните истини, дори в своите най-ранни години. Докато подготвих тази реч, аз поисках от всеки от тях да ми изпрати кратко определение на това какво означава да бъдеш ученик или последовател на Исус Христос. Получих прекрасни отговори от всички тях. Но бих искал да споделя с вас следния отговор на осемгодишния Бенджамин: “Да бъдеш ученик на Исус Христос означава да бъдеш пример. Означава да бъдеш мисионер и да се подготвяш да бъдеш мисионер. Означава да служиш на другите. Означава да четеш Писанията и да казваш молитвите си. Означава да спазваш светостта на Господния ден. Означава да се вслушваш в подтиците на Светия Дух. Означава да ходиш на църква и да посещаваш храма”.

Съгласен съм с Бенджамин. Същността на ученичеството е да правиш и да ставаш. Когато се подчиняваме на Неговите заповеди и служим на ближните си, ние ставаме по-добри ученици на Исус Христос. Подчинението и послушанието на Неговата воля осигурява спътничеството на Светия Дух, заедно с благословиите от мир, радост и безопасност, които винаги придружават този трети член на Божеството. И те не могат да се получат по никакъв друг начин. В края на краищата

именно чрез пълно подчинение на волята на нашия Спасител ние ставаме като Него. Отново, да станем като Него и да бъдем едно с Него е нашата най-висша цел и по същество е самото определение за истинско ученичество.

Именно ученичеството видях да се практикува в храма Колония Хуарес и в полетата наоколо, когато братята и сестрите във вярата за твърдиха своята отдаденост към

Бог и едни към други, въпреки съкрушителните трудности.

Свидетелствам, че когато се подчиняваме на Неговите заповеди, служим на другите и подчиняваме своята воля на Неговата, ние напълно ще станем Негови истински ученици. Свидетелствам за това в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Joseph Stein, Jerry Bock, Sheldon Harnick, *Fiddler on the Roof* (1964), 61.

От старейшина Дон Р. Кларк
От Седемдесетте

Благословиите на причастието

Ще бъдем благословени, ако изпитваме благодарност за Единението на Исус Христос, подновяваме кръщелните си завети, чувстваме прошка и получаваме вдъхновение от Светия Дух.

Израснах в Рексбърг, Айдахо, където бях учен и се намирах под влиянието на прекрасно семейство, приятели, учители и ръководители. В живота на всеки от нас има специални преживявания, които докосват душите ни и променят нещата завинаги. Едно подобно преживяване стана в моето юношество. То промени живота ми.

Винаги съм бил активен в Църквата и напредвах в Аароновото свещеничество. Когато бях тийнейджър, брат Джейкъбз, моят учител, ни помоли да записваме на картонче мислите си по време на събранието за причастието в онзи ден. Взех своето картонче и започнах да записвам. На първо място бе баскетболния мач, който бяхме спечелили предната вечер. После дойде срещата след мача, и така нататък. Далеч по-назад и със сигурност не с големи букви бе името на Исус Христос.

Картончето се попълваше всяка седмица. За един млад носител на Аароновото свещеничество

причастието и събранието за причастието придоби нов, разширен и духовен смисъл. Очаквах с нетърпение неделите и възможността да вземам от причастието, тъй като разбирането за Единението на Спасителя ме променяше. Всяка неделя чак до днес, когато вземах от причастието, можех да погледна картончето и да прегледам списъка си. На него винаги най-отгоре стои Спасителят на човечеството.

В Новия завет четем за времето, когато Спасителят и Неговите апостоли се срещнали в горната стая за пасхалния празник.

“И взе хляб, и, като благодари, разчупи го, даде им, и рече: Това е Моето тяло, което за вас се дава; *това правете за Мое възпоменание*.”

Така взе и чашата подир вечерята, и рече: Тази чаша е новият завет в Моята кръв, *която за вас се пролива*”¹.

Исус също така установява обряда на причастието по време на Своето посещение при нефитите².

Осъзнал съм колко важни са тези две събития.

Президент Дейвид О. Макей казва, “Чувствам се подтикнат да подчертая, че Господ е посочил кое е най-важното събрание в Църквата, и това е събранието за причастието”³. Ако се подготвяме за причастието по подходящ начин, можем да променяме живота си. Бих желал да предложа пет принципа, които могат да благословят живота ни, докато достойно вземаме от причастието.

I. Да изпитваме чувство на благодарност за Единението на Исус Христос

Първият принцип е по време на причастието да изпитваме чувство на благодарност към Небесния Отец за Единението на Неговия Син. Чувал съм следния разказ за раздаването на причастието:

“Причастието никога не бе означавало много за мен до неделята, когато бях ръкоположен за дякон. В онзи следобед аз раздавах причастието за пръв път. Преди събранието един от дяконите ме предупреди, “Внимавай за брат Шмидт. Може да се наложи да го събудиш!” Накрая настъпи времето, когато аз за пръв път щях да раздавам причастието. Справих се с първите шест реда доста добре. Деца и възрастни вземаха от хляба и водата без забележими проблеми или замисляне. После стигнах до ред 7, където винаги седеше брат Шмидт. Ала бях изненадан. Вместо да спи, той беше напълно буден. За разлика от другите, на които бях поднасял, той взе хляба замислено и с голямо благоговение.

Минути по-късно аз се оказах отново на ред 7 с водата. Този път приятелят ми се оказа прав. Брат Шмидт бе клюмнал глава и големите му немски очи бяха затворени. Очевидно той беше дълбоко заспал. Какво следваше да направя или кажа? Погледнах за миг челото му, набръчкано и белязано от годините на тежък труд и страдание. Той се присъединил към Църквата като

юноша и преживял много гонение в своя малък град в Германия. Бях чувал историята много пъти по време на събранието за свидетелство. Накрая реших внимателно да го побутна по рамото с надежда да го събудя. Докато протягах ръка да го сторя, главата му слабо помръдна. По бузите му се стичаха сълзи и като погледнах в очите му, видях обич и радост. Той лекичко се протегна и взе водата. Макар тогава да бях само на 12 години, още мога живо да си спомня чувството, което изпитвах, докато гледах този суров възрастен мъж да взема от причастието. Знаех без никакво съмнение, че той изпитва към причастието нещо, което аз не бях чувствал никога. Тогава реших, че искам да изпитвам същите тези чувства”⁴.

Брат Шмидт е общувал с небесата, и небесата са общували с него.

II. Помнете, че ние подновяваме кръщелните си завети

Вторият принцип е да помним, че ние подновяваме кръщелните си завети, докато вземаме от причастието. Някои от обещанията, които поемаме, както е записано в Писанията, включват:

“Вле(зте) в стадото Божие ... да бъдете наречени Негов народ ... да носите един другиму тежобите си ... да скърбите с онези, които скърбят ... да бъдете свидетели Божии”⁵.

“... (да) дойдат със съкрушено сърце и каещ се дух, ... искат да вземат върху си името на Исус Христос, решени да Му служат до края”⁶ и спазват заповедите Му и винаги си спомнят за Него”⁷.

Молитвите на събранието за причастието са едно напомняне за тези завети. Когато вземаме от причастието, ние подновяваме ангажмента си да живеем според тези завети. Вярвам, че би било уместно да научим наизуст тези молитви – в умовете и сърцата си. Това ще ни помогне да се концентрираме над подновяването на нашите кръщелни завети. Независимо дали сме на 8 или на 80 години, когато бъдем кръстени, надявам се никога да не

забравим този ден и заветите, които сме склучили.

III. По време на причастието можем да се почувстваме опростени за греховете си

Трето, на събранието за причастието можем да се почувстваме опростени за греховете си. Ако преди събранието за причастието сме прекарвали известно време, покаявайки се за греховете си, можем да си тръгнем от него с чувството, че сме чисти и неопетнени. Президент Бойд К. Пакър казва: “Причастието подновява процеса на опрощение. Всяка неделя, когато бива поднасяно причастието, това е една церемония на подновяване на процеса на опрощение. ... Всяка неделя вие се очиствате, тъй че когато умрете в определеното време, духът ви да бъде чист”⁸. Вземането от причастието с достойнство може да ни помогне да се чувстваме като народа на цар Вениамин, които “бяха изпълнени с радост, след като получиха опрощение на греховете си и спокойна съвест”⁹.

IV. Можем да получаваме вдъхновение за решаване на проблемите ни

Четвъртият принцип е следния – ние можем да получаваме вдъхновение за решаване на проблемите

ни по време на събранието за причастието. Когато бях президент на мисия в Боливия, съпругата ми Мери Ан и аз имахме благословията да присъстваме на един семинар за президенти на мисия с президент Хенри Б. Айринг. На това събрание той учеше, че има три важни начина да се подготвим да извлечем полза от дадено събрание. Ние следва да дойдем със своите проблеми, смирили като деца, готови да учим и с желание да помагаме на Божиите чеда.

Когато смилено дойдем в събранието за причастието, можем да бъдем благословени да почувстваме впечатления за решаване на всекидневните ни проблеми. Ние трябва да дойдем подготвени, с желание да слушаме, и да не се разсейваме. В Писанията четем, “Но ето, Аз ти казвам, че трябва да го *проучиш* в ума си; тогава трябва да Ме *попиташ дали е правилно* и ако е правилно, Аз ще сторя тъй, че *недрата вътре в теб ще се разгорят*, ето защо *ще почувстваш, че е правилно*”¹⁰. Можем да научим какво следва да направим, за да решим проблемите си.

V. Да вземаме достойно от причастието ще ни помага да бъдем изпълнени със Светия Дух

Петият принцип, да вземаме достойно от причастието, ще ни

помага да бъдем изпълнени със Светия Дух. При установяването на обряда на причастието при нефитите Христос заявява, “Този, който яде този хляб, яде от Моето тяло за душата си; и този, който пие от това вино, пие от Моята кръв за душата си; и душата му няма никога да гладува, нито да жадува, а ще бъде изпълнена”¹¹. На тях им е било обещано, че ако гладуват и жадуват за праведност, ще бъдат изпълнени със Светия Дух. Причастната молитва обещава също, че ако живеем съгласно заветите си, ние винаги ще имаме Светият Дух да бъде с нас¹².

Старейшина Мелвин Дж. Балард казва: “Свидетел съм, че има дух, съпътстващ раздаването на причастието, който стопля душата от стъпалата до главата; чувствате, че раните на духа заздравяват и товарът е вдигнат. Утеха и радост идват при достойната душа, която наистина желае да приема от тази духовна храна”¹³.

Ще бъдем благославяни, ако изпитваме благодарност за Единението на Исус Христос, подновяваме кръщелните си завети, чувстваме прошка и получаваме вдъхновение от Светия Дух, като вземаме от причастието всяка седмица. Събранието за причастието винаги ще бъде изключително важно, ако причастието е в центъра на нашето поклонение. Изразявам своята благодарност за Единението на Исус Христос. Знаем, че Той е жив. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Лука 22:19–20; курсив добавен.
2. Вж. 3 Нефи 18.
3. David O. McKay, в Conference Report, Oct. 1929, 11.
4. *Book of Mormon Student Manual* (Church Educational System manual, 1979), 417.
5. Мосия 18:8–9.
6. Учение и Завети 20:37.
7. Вж. Учение и Завети 20:77.
8. Boyd K. Packer, *Mine Errand from the Lord* (2008), 196.
9. Мосия 4:3; курсив добавен.
10. Учение и Завети 9:8; курсив добавен.
11. 3 Нефи 20:8.
12. Вж. Учение и Завети 20:77.
13. Melvin J. Ballard, в Bryant S. Hinckley, *Sermons and Missionary Services of Melvin Joseph Ballard* (1949), 149.

От старейшина Дейвид А. Беднар
От Кворума на дванадесетте апостоли

Обърнати към Господа

Знанието, че Евангелието е истинно е съществено за едно свидетелство. Същността на обръщането във вярата е да бъдем последователно верни на Евангелието.

Посланието ми се съсредоточава върху връзката между получаването на свидетелство, че Исус е Христос, и това да се обърнем напълно към Него и Неговото Евангелие. По принцип ние третираме въпросите за свидетелството и за обръщането във вярата поотделно и независимо. Можем обаче да придобием ценна перспектива и по-силна духовна убеденост, когато обмисляме тези две важни теми заедно.

Моля се Светият Дух да напътства и назидава всеки от нас.

Според както вие казвате, Кой съм аз?

Можем да научим много за свидетелството и обръщането във вярата от служението на апостол Петър.

Когато Исус идва на бреговете на Кесария Филипова, Той задава следния проникновен въпрос на учениците Си: “Според както вие казвате, Кой съм аз?”

Петър отговаря незабавно и прямо:

“Ти си Христос, Син на живия Бог.

В отговор му каза: Блажен си, Симоне, сине Ионов, защото плът и кръв не са ти открили това, но Отец Ми, Който е на небесата” (Матей 16:17).

Видно от отговора на Петър и напътствието на Спасителя, свидетелството е лично знание на духовна истина, придобито чрез откровение. Свидетелството е дар от Бога и е достъпно за всички Негови чеда. Всеки искрено търсещ истината може да получи свидетелство, като упражнява нужната “частица вяра” в Исус Христос, за да изпита (вж. Алма 32:27) и опита добродетелта на словото (вж. Алма 31:5), да се отдаде “на убежденията на Светия Дух” (Мосия 3:19) и да се събуди в Бога (вж. Алма 5:7). Свидетелството носи повишена лична отговорност и е източник на цел, увереност и радост.

Търсенето на свидетелство за дадена духовна истина и придобиването му изисква питане, търсене и хлопане (вж. Матей 7:7; 3 Нефи 14:7) с искрено сърце, истинско намерение и вяра в Спасителя (вж.

Мороний 10:4). Основните съставки на едно свидетелство са следните: да знаем, че Небесният Отец е жив и ни обича, че Исус Христос е наш Спасител и че пълнотата на Евангелието е била възстановена на земята в тези последни дни.

Когато се обърнеш

Когато учи учениците Си по време на Тайната вечеря, Спасителят казва на Петър:

“Симоне, Симоне, ето, Сатана ви изиска ..., за да ви пресее като жито: но аз се молих за тебе, да не отслабне твоята вяра; и ти, когато се обърнеш, утвърди братята си” (Лука 22:31–32).

Интересно е, че този силен апостол е говорил и крачил до Учителя, бил е свидетел на много чудеса и е имал силно свидетелство за божествеността на Спасителя. При все това дори Петър се нуждае от допълнително напътствие от Исус относно обръщането и осветяващата сила на Светия Дух и неговото, на Петър, задължение да служи вярно.

Естеството на Евангелието на Исус Христос носи със себе си една фундаментална и трайна промяна в самата ни същност, която става възможна чрез Единението на Спасителя. Истинското обръщане предизвиква промяна във вярванията,

сърцето и живота на човека, за да приеме той и да се подчини на волята Божия (вж. Деяния 3:19; 3 Нефи 9:20) и включва съзнателен ангажимент този човек да стане ученик на Христос.

Обръщането е едно увеличаване, задълбочаване и разширяване на основополагащата същина на свидетелството. То е резултат на откровение от Бог, придружено от лично покаяние, покорство и усърдие. Всеки искрен търсещ истината човек може да стане обърнат във вярата като изпита голяма промяна в сърцето и бъде роден от Бога (вж. Алма 5:12–14). Като почитаме обредите и заветите на спасението и възвисяването (вж. У. и 3. 20:25), бързаме напред с увереност в Христа (вж. 2 Нефи 31:20) и устояваме с вяра докрай (вж. У. и 3. 14:7), ние ставаме нови създания в Христа (вж. 2 Коринтяните 5:17). Обръщането във вярата е процес, при който ние принасяме себе си, нашата обич и вяроност на Бог в благодарност за дара на свидетелството.

Примери за обръщане във вярата от Книгата на Мормон

Книгата на Мормон е пълна с вдъхновяващи разкази за обръщане във вярата. Амаликий, потомък

на Яков, заявява: “Аз бих желал да дойдете в Христа, Който е Светия Израилев, и да участвате в Неговото спасение и в силата на Неговото изкупление. Да, елате при Него и Му принесете изцяло душите си като приношение” (Омний 1:26).

Да знаем чрез силата на Светия Дух, че Исус е Христос е важно и нужно. Но да дойдем искрено при Него и да отдадем цялата си душа като принос изисква далеч повече от просто знание. Обръщането във вярата изисква цялото ни сърце, мощ, разум и сила (вж. У. и 3. 4:2).

Людете на цар Вениамин откликват на проповедта му, като се провикнали в един глас, “вярваме на всичките слова, които си ни казал; и ние също знаем за тяхната сигурност и истинност поради Духа на Господа Всемогъщи, Който е извършил голяма промяна в нас, в сърцата ни, та да нямаме повече склонност да вършим зло, а да вършим добро непрестанно” (Мосия 5:2). Да приемем казаните слова, да добием свидетелство за истинността им и да упражняваме вяра в Христос води до голяма промяна в сърцето и твърда решимост да се усъвършенстваме и да ставаме по-добри.

Обърнатите ламанити в книгата на Еламан са описани по следния начин: “(те) са в пътя на дълга си,

ходят благоразумно пред Бога и съблюдают да спазват заповедите Му, и повеленията Му, и разпоредбите Му. ...

... и се стремят с неуморно усърдие да доведат останалата част от своите братя до знанието за истината” (Еламан 15:5–6).

Както изтъкват тези примери, ключовите характеристики, свързани с обръщането във вярата, са голяма промяна в сърцата ни, склонност да вършим добро непрестанно, да вървим по пътя на дълга, да ходим благоразумно пред Бога, да спазваме заповедите и да служим с неуморно усърдие. Очевидно тези верни души са станали дълбоко отдадени на Господ и ученията Му.

Процесът на обръщане във вярата

За мнозина от нас обръщането е продължителен процес, не еднократно събитие в резултат на някакво силно или драматично преживяване. Ред по ред и правило след правило, постепенно и почти неусетно нашите мотиви, мисли, думи и дела се съгласуват с волята Божия. Обръщането към Господа изисква както постоянство, така и търпение.

Самуил Ламанита определя пет основни елемента за обръщането в Господа: (1) вяра в ученията и пророчествата на светите пророци, така както са записани в Писанията, (2) упражняване на вяра в Господ Исус Христос, (3) покаяние, (4) голяма промяна в сърцето и (5) да станем “постоянни и непоколебими във вярата” (вж. Еламан 15:7–8). Този е моделът, който води до обръщане във вярата.

Свидетелство и обръщане във вярата

Свидетелството е начало и предпоставка за трайното обръщане във вярата. Свидетелството е началото на пътуването; не е крайния пункт. Силното свидетелство е основата, на която се базира обръщането във вярата.

Свидетелството само по себе си не е и няма да е достатъчно да ни защити в бурята от мрак и нечестие на последните дни, в които живеем. Свидетелството е важно и нужно, но не достатъчно да осигури духовната сила и защита, от които се нуждаем. Някои членове на Църквата със свидетелства са се разколебавали и отпадали. Духовното им знание

и отдаденост не са били достатъчни за предизвикателствата пред тях.

Един важен урок за връзката между свидетелство и обръщане във вярата е виден в мисионерските усилия на синовете на Мосия.

“Всички, които бяха доведени до знание за истината чрез проповядването на Амон и братята му, според духа на откровението и пророчеството и силата Божия, която вършеше чудеса чрез тях – да, ... както жив е Господ, тези ламанити, които повярваха в техните проповеди и бяха обърнати към Господа, никога не отпаднаха.

Защото те станаха един праведен народ; защото те положиха оръжията на бунта си, за да не се борят никога повече против Бога ...

Сега, тези са, които бяха обърнати към Господа” (Алма 23:6–8).

Два основни елемента са описани в тези стихове: (1) *знанието за истината*, което може да бъде тълкувано като свидетелство, и (2) *обърнати към Господа*, което аз разбирам като обръщане към Спасителя и Евангелието Му. Така въздействащата комбинация от свидетелство и обръщане към Господа

раждат постоянство и непоколебимост и осигуряват духовна защита.

Те никога не отпадат и полагат оръжията на бунта си – за да не се борят никога повече против Бога. Да положим такива грижливо пазени “оръжия на бунта” като егоизъм, гордост и непокорство изисква далеч повече от вяра и знание. Убеденост, смирение, покаяние и покорство предхождат полагането на нашите оръжия на бунта. Дали вие и аз все още имаме оръжия на бунта, които ни пречат да се обърнем към Господ? Ако да, трябва да се покаем сега.

Забележете, че ламанитите не били обърнати към мисионерите, които ги учили, нито към отличните църковни програми. Те не били обърнати към личностите на своите водачи, нито към опазване на културното наследство или традициите на бащите си. Те били обърнати към Господа – към Него като Спасител и към Неговата божественост и учение – и те никога не отпаднали.

Свидетелството е духовно знание за истина, получено чрез силата на Светия Дух. Цялостното обръщане във вярата е постоянна отдаденост на дадената чрез откровение истина, която сме получили – с охотно сърце и за праведни цели. Знанието, че Евангелието е истинно е съществено за едно свидетелство. Същността на обръщането във вярата е да бъдем последователно верни на Евангелието. Ние следва да знаем, че Евангелието е истинно, и да сме му предани.

Свидетелство, обръщане във вярата и притчата за десетте девици

Сега искам да използвам една от многото възможни тълкувания на притчата за 10-те девици, за да подчертая връзката между свидетелство и обръщане. Десет девици, пет разумни и пет неразумни, взели светилниците си и тръгнали да посрещнат младоженеца. Моля, мислете за използваните светилници като за светилници на свидетелството. Неразумните взели своите светилници на свидетелство, но без масло за тях. Считайте маслото като масло на обръщането във вярата.

“Но разумните, заедно със светилниците (на обръщането във вярата) си взеха и масло в съдовете си (на свидетелството).

И докато се бавеше младоженецът, додряма се на всичките, и заспаха.

А по среднощ се нададе вик: Ето младоженецът (иде!) излизайте да го посрещнете!

Тогава всички ония девици станали и приготвили светилниците си (на свидетелството).

А неразумните рекоха на разумните: Дайте ни от вашето масло (тъкмо маслото на обръщането), защото нашите светилници (на свидетелството) угасват.

А разумните в отговор казаха: Да не би да не стигне и за нас, и за вас, по-добре идете при продавачите и си купете” (Матей 25:4–9).

Дали петте разумни девици били подтиквани от егоизъм и не желали да споделят, или правилно

посочили, че маслото на обръщането във вярата не може да бъде заемано? Може ли духовната сила, произтичаща от последователно подчинение на заповедите, да бъде дадена на друг? Може ли знанието, придобито чрез усъвдно изучаване и размишление над Писанията да бъде предадено на някой, който има нужда от него? Може ли мирът, който дава Евангелието на верните светии от последните дни, да бъде предаден на някой, който изпитва несгода или тежко предизвикателство? Ясният отговор на всеки един от тези въпроси е не.

Както правилно подчертават разумните девици, всеки от нас трябва да си купи. Тези вдъхновени жени не описват делова сделка; не, те наблягат на личната ни отговорност да поддържаме светилниците на свидетелството си запалени и да имаме достатъчен запас от маслото на обръщането във вярата. Скъпоценното масло се придобива капка по капка – “ред по ред (и) правило след правило” (2 Нефи 28:30), търпеливо и с постоянство. Няма бърз начин; не е възможно внезапно извънредно усилие за подготовка в последния миг.

“Затова бъдете верни, като се молите винаги, като държите светилниците си приготвени и запалени, и имате масло с вас, та да може да сте готови за пришествието на Младоженеца” (У. и 3. 33:17).

Свидетелство

Обещавам ви, че когато постигнем знание за истината и сме обърнати към Господа, ще останем постоянни и непоколебими и никога няма да отпадем. Ще оставим с желание своите оръжия на бунта. Ще бъдем благословени с ярка светлина от своите светилници на свидетелството и с достатъчен запас от маслото на обръщането във вярата. И докато всеки от нас става все по-пълно обърнат във вярата, ние ще укрепваме своите семейства, приятели и познати. За тези истини свидетелствам в свято име на Господ Исус Христос, амин. ■

От президент Томас С. Монсън

Бог да бъде с вас, довиждане

*Когато вложим посланията от последните
два дни в сърцата и в живота си, ние ще бъдем
благословени.*

Мои братя и сестри, стигнахме до закриването на още една вдъхновяваща обща конференция. Аз лично бях духовно подхранен и възвисен, и знам, че и вие сте почувствали специалния дух на тази конференция.

Отправляме своята искрена благодарност към всички, които участваха, по какъвто и да е начин. Евангелските истина бяха проповядвани по един красив начин и отново подчертани. Когато вложим посланията от последните два дни в сърцата и в живота си, ние ще бъдем благословени.

Както обикновено, заседанията на тази конференция ще бъдат на разположение в следващия брой на сп. *Лиахона*. Насърчавам ви да прочетете речите отново и да размишлявате над посланията, които съдържат те. В собствения си живот съм открил, че получавам още повече от тези вдъхновени проповеди, когато ги изучавам по-задълбочено.

Тази конференция бе отразена по един безпрецедентен начин и видяна от много хора по света,

отвъд континенти и океани. Макар да се намираме далеч от много от вас, ние чувстваме вашия дух и ви изпращаме своята обич и благодарност.

Към нашите братя, които бяха освободени на тази конференция, позволете да изразя сърдечната благодарност на всички нас за дългите години отдадена служба. Безброй са онези, които са били благословени от вашия принос към делото Господно.

Братя и сестри, аз тъкмо отпразнувах 85-я си рожден ден и съм благодарен за всяка година, която Господ ми подарява. Като размишлявам над житейските си преживявания, изпитвам благодарност за многото благословии, които Той ми е дал. Както споменах в посланието ми тази сутрин, почувствал съм ръката Му да направлява моите усилия, докато искрено съм се опитвал да служа – Нему и на всички вас.

Служението като президент на Църквата изисква много. Толкова съм благодарен за моите двама верни съветници, които служат

редом с мен и са винаги готови и изключително компетентни да помагат в работата, изпълнявана от Първото Президентство. Изразявам своята благодарност също и за благородните мъже от Кворума на дванадесетте апостоли. Те неуморно работят за делото на Учителя, като членовете на кворумите на Седемдесетте им оказват вдъхновена помощ.

Искам отново да ви поздравя, мои братя и сестри, където и по света да се намирате, за всичко, което вършите в своите райони и клонове, колове и окръзи. Когато на драго сърце изпълнявате призованията си, вие помагате за изграждане на царството Божие на земята.

Нека винаги бдим едни над други, като си помагаме в моменти на нужда. Нека не критикуваме

и съдим, а да бъдем толерантни, винаги подражавайки на примера на Спасителя за любяща доброта. С това чувство, нека охотно служим един на друг. Нека се молим за вдъхновението да узнаваме нуждите на хората около нас и после нека продължаваме напред и да оказваме помощ.

Нека да дерзаем, докато продължаваме с живота си. Макар да живеем във все по-усилни времена, Господ ни обича и мисли за нас. Той винаги е на наша страна, докато вършим правилното. Той ще ни помага в моменти на нужда. В живота ни идват трудности, проблеми, които не очакваме и които никога не избираме. Те не подминават никого от нас. Целта на земния живот е да учим и растем, да бъдем по-подобни на нашия Отец, и често именно в трудни времена ние учим най-много, колкото и болезнени да са уроците. Животът ни също може да бъде пълен с радост, ако следваме ученията на Евангелието на Исус Христос.

Господ увещава, “держайте, Аз победих света”¹. Какво голямо щастие би следвало да ни донесе това знание. Той живя за нас и умря за нас. Той плати цената за греховете ни. Нека ревностно следваме примера Му. Нека Му показваме голямата си благодарност, като приемем жертвата Му и водим живот, който ще ни направи достойни един ден да се завърнем да живеем с Него.

Както съм споменавал на предишни конференции, благодаря ви за молитвите, които отправяте за мен. Нуждая се от тях; чувствам ги. Като висши ръководители ние също помним всички вас и се молим най-избраните благословии на нашия Небесен Отец да бъдат с вас.

Сега, мои обични братя и сестри, ние закриваме конференцията за шест месеца. Нека Бог бъде с вас, докато се срещнем отново тогава. В името на нашия Спасител и Изкупител, тъкмо Господ Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКА

1. Йоана 16:33.

От Линда К. Бъртън

Обща президентка на Обществото за взаимопомощ

Дали вярата в Единението на Исус Христос е записана в сърцата ни?

Сключването, спазването и възраждането в нашите завети ще бъде доказателството, че Единението на Исус Христос е наистина написано в сърцата ни.

Мои възлюбени сестри, в продължение на месеци вие бяхте в мислите и сърцето ми, когато размишлявах за тази сериозна отговорност. Макар да не се чувствам напълно готова и способна за дадената ми отговорност, аз знам, че призованието е дошло от Господ чрез Неговия избран пророк, и, засега, това е достатъчно. Писанията учат, “дали чрез (Господния) глас или чрез гласа на служителите (Му), все едно”¹.

Един от безценните дарове, свързани с това призование, е дадената ми увереност, че Небесният Отец обича всички Свои дъщери. Чувствала съм Неговата обич към всяка от нас!

Подобно на вас, аз обичам Писанията! В книгата на Еремия

откриваме един много скъп за мен стих. Еремия живее в трудно време и на трудно място, но Господ му позволява да види “време на надежда за събирането на Израил през последните дни”² – нашите дни. Еремия пророкува:

“След ония дни, казва Господ: Ще положа закона Си във вътрешностите им, и *ще го напиша в сърцата им*; Аз ще бъда техен Бог и те ще бъдат Мои люде. ...

... те всички ще Ме познават, от най-малкия до най-големия между тях, казва Господ; защото ще простя беззаконието им, и греха им няма да помня вече”³.

Ние сме хората, които видял Еремия. Дали сме поканили Господ да запише закона, или учението, в нашите сърца? Вярваме ли, че

Как можем да очакваме да укрепваме семейства или да помагаме да другите, освен ако първо не сме изпълнили сърцата си с дълбока и постоянна вяра в Исус Христос и Неговото безпределно Единение? Тази вечер бих искала да споделя три принципа на Единението, които, ако бъдат записани в сърцата ни, ще увеличат вярата ни в Исус Христос. Храня надеждата, че разбирането на тези принципи ще благослови всяка от нас, независимо дали сме нови в Църквата или сме били нейни членове цял живот.

осигуреното чрез Единението опрощение, за което говори Еремия, се отнася и е приложимо за нас лично?

Преди няколко години старейшина Джефри Р. Холанд сподели чувствата си за дълбоко вкоренената вяра на пионерите, които продължавали пътя към долината Солт Лейк дори след смъртта на техните деца. Той казва, “Те не правели това заради програмата, те не правели това заради социалната дейност, те го правели, защото вярата в Евангелието на Исус Христос била в душата им, тя била в мозъка на костите им”.

И с нежно вълнение продължи: “Само така тези майки били в състояние да погребат (бебетата си) в кутии за хляб и да продължат напред, казвайки, “Обетованата земя е там, напред. Ще стигнем долината”.

Те могли да кажат това заради заветите, учението, вярата, откровението и Духа”.

Той завърши със следните подтиквачи към размисъл думи: “Ако само успеем да опазим тези неща в нашите семейства и в Църквата, може би много други неща ще се оправят от само себе си. Може би много други не толкова нужни неща сякаш изпадат от фургона. Чува съм, че ръчните колички не могли да поберат много. Точно както нашите предци трябвало да изберат какво да вземат със себе си, може би 21 век ще ни накара да решим, “Какво можем да сложим на тази

ръчна количка?” Именно същността на нашата душа, именно това, което се намира в мозъка на костите ни”⁴. Или казано иначе, именно това, което е *написано в сърцата ни!*

Като ново президентство на Обществото за взаимопомощ ние усърдно сме се стремили да получим отговор от Господ кои основни неща Той би искал да сложим в нашата ръчна количка на Обществото за взаимопомощ, за да можем да придвижваме напред Неговото дело. Почувствахме, че Небесният Отец първо желае да помогне на Неговите обични дъщери да разберат учението за Единението на Исус Христос. Когато правим това, ние знаем, че нашата вяра ще нараства, заедно с желанието ни да живеем праведно. Второ, когато размишлявахме върху критичната нужда да се укрепят семействата и домовете, ние почувствахме, че Господ желае да насърчаваме Неговите възлюбени дъщери с радост да се придържат към заветите си. Когато заветите се спазват, семействата биват укрепвани. Накрая, ние чувстваме, че Той желае да работим в единство с останалите помощни организации и нашите свещенически ръководители в стремежа си да издирваме и помагаме на хората, които имат нужда да напредват по пътеката. Нашата пламенна молитва е всяка от нас да отвори сърцето си и да позволи на Господ да вдълбае в него ученията на Единението, заветите и единството.

Принцип 1: “Всяка несправедливост в живота може да бъде поправена чрез Единението на Исус Христос”⁵.

Ние, заедно с вас, даваме свидетелство за Единението на нашия Спасител, Исус Христос. Нашите свидетелства, подобно на вашите, са били написани в сърцата ни, когато сме се борили с различни обременяващи душата трудности и несгоди. Без разбиране на съвършения план за щастие на Небесния Отец и Единението на Спасителя като основен елемент на този план тези трудности може да изглеждат несправедливи. Ние всички заедно участваме в изпитанията на живота. Но в преданите сърца е написано, “Всяка несправедливост в живота може да бъде поправена чрез Единението на Исус Христос”.

Защо Господ позволява на страданието и несгодите да ни сполитат в този живот? Казано просто, това е част от плана за нашия растеж и напредък! Ние сме “възклицава(ли) от радост”⁶, когато сме разбрали, че ще имаме възможността да дойдем на земята и да преминем през земния живот. Старейшина Далин Х. Оукс учи, “Така необходимото ни обръщане във вярата често се постига по-добре чрез страдание и несгода, отколкото чрез удобство и спокойствие”⁷.

Примерът на една вярна сестра пионер илюстрира тази истина. Мери Луис Уокър се омъжила на 17 години за Джон Т. Морис в Сейнт Луис, Мисури. През 1853 г.

те прекосили равнините със светиите и пристигнали в долината Солт Лейк скоро след първата им годишнина. По време на пътуването изстрадали лишенията, характерни за останалите светиин. Но тяхното страдание и несгоди не приключили с пристигането им в долината Солт Лейк. През следващата година, вече на 19 години, Мери написала: “Роди ни се син. ... Една вечер, когато беше на два-три месеца ... нещо ми прошепна, “Ще изгубиш това детенце”.

През зимата здравето на бебето се влошило. “Направихме каквото можехме, ... но състоянието му постоянно се влошаваше. ... На втори февруари той почина ... и така изпих горчивата чаша на раздялата със собствената си плът и кръв”. Но това не бил краят на нейните изпитания. Съпругът на Мери също се разболял и три седмици след като загубила бебето починал и той.

Мери пише: “И така, още ненавършила 20 години, лишена от съпруг и дете за краткия период от 20 дни, в непозната земя на стотици мили от моите роднини, изправена пред планина от трудности ... ми се искаше и аз да умра, за да се присъединя към обичните ми хора”.

Мери продължава: “Една неделна вечер се разхождах с моя приятелка. ... Спомних си за липсата на (моя съпруг) и за моята тежка самота и докато горчиво плаках, можех да видя в ума си стръмния хълм на живота, който трябваше да изкача и с голяма сила почувствах реалността на всичко това. Обзе ме дълбока депресия, тъй като врагът знае кога да ни атакува, *но нашият (Спасител Исус Христос) има силата да спасява*. Чрез ... помощта, дадена ми от Отца, аз можах да се преборя със всичките вражески сили, които тогава изглежда ме бяха обкръжили”⁸.

На крехката възраст от 19 години, Мери научила, че Единението ни дава сигурността, че всички несправедливости в този живот могат и ще бъдат поправени – дори най-големите нещастия.

Принцип 2: В Единението има сила, която ни дава възможността да победим естествения човек и да станем истински ученици на Исус Христос⁹.

Съществува начин да узнаем кога сме научили дадено учение или принцип на Евангелието. Това е така, когато сме способни да преподадем учението или принципа по начин, разбираем за едно дете. Един ценен начин да научим децата да разбират Единението представлява аналогията, дадена в един урок от Неделното училище за деца. Може би тя може да ни помогне, когато учим нашите собствени деца, внуци или приятели

от друга вяра, които желаят да разберат това основно учение.

“Човек, вървящ по един път, паднал в толкова дълбока яма, че не могъл да се покатери обратно. Независимо какво правил, той не можел да излезе от нея сам. Човекът завикал за помощ и се зарадвал, когато един добър минувач го чул и му пуснал стълба в ямата. Това му позволило да излезе от ямата и да си върне свободата.

Ние сме като човека в ямата. Грехът е подобен на падането в ямата – ние не можем да излезем сами. Точно както добрия минувач чул виковете за помощ на човека,

Небесният Отец изпратил Своя Единороден Син да ни даде средство за спасение. Единението на Исус Христос може да бъде сравнено с пускане на стълба в ямата; то ни дава средство да се изкатерим навън”¹⁰. Но Спасителят прави повече от това да пусне стълбата, Той “слиза в ямата и прави възможно за нас да използваме стълбата и да излезем”¹¹. Точно както човекът в ямата трябвало да се изкачи по стълбата, ние трябва да се покаем за греховете си и да спазваме евангелските принципи и обреди, за да излезем своята яма и да задействаме Единението в живота си. Така, след всичко което можем да направим, Единението прави възможно за нас да станем достойни да се върнем в присъствието на Небесния Отец”¹².

Наскоро имах привилегията да срещна една съвременна пионерка, възлюбена дъщеря на Бог и наскоро присъединила се към Църквата в Чили. Тя е самотна майка на двама млади сина. Чрез силата на Единението тя успяла да остави своето минало зад гърба си и сега усърдно се стреми да стане истински последовател на Исус Христос. Когато мисля за нея, се сещам за един принцип, преподаван от старейшина Дейвид А. Беднар: “Едно нещо е да знаем, че Исус Христос дошъл на земята да *умре* за нас – това е съществено и основополагащо за учението на Исус Христос. Но е необходимо също така да разберем и оценим, че Господ желае чрез Своето Единение и чрез силата на Светия Дух да *живее* в нас – не само да ни напътства и ръководи, но и да ни дава сила”¹³.

Докато тази сестра от Чили и аз обсъждахме как да останем на пътеката, водеща към вечен живот, тя ентусиазирано ме увери, че е решена да продължи по нея. Тя не е била на тази пътека по-голямата част от живота си и заяви, че извън тази пътека няма нищо, което искала се върне в живота ѝ. Укрепващата сила на Единението живее в нея. Тя е записана в сърцето ѝ.

Тази сила не само ни прави

способни да се изкатерим от ямата, но също да продължим по стесената и тясна пътека, водеща обратно към присъствието на нашия Небесен Отец.

Принцип 3: Единението е най-голямото доказателство за обичта на Отца към Неговите чед.

Добре ще е да се замислим върху следната въздействаща мисъл на старейшина Оукс: “Замислете се колко опечален трябва да е бил нашият Небесен Отец да изпрати Своя Син да изтърпи невъобразимо страдание за нашите грехове. Това е най-голямото доказателство за Неговата любов към всеки от нас!”¹⁴

Това върховно деяние на обич следва да подтиква всяка от нас да коленичи в смирена молитва, за да благодари на нашия Небесен Отец за това, че ни обича достатъчно да изпрати Своя Единороден и свършен Син да изстрада нашите грехове, нашите болки и всичко, което изглежда несправедливо в нашия живот.

Помните ли жената, за която наскоро говори президент Дитер Ф. Ухторф? Той каза: “Една жена, подложена на дългогодишни изпитания и скръб, казала през сълзи,

“Осъзнах, че приличам на стара банкнота от 20 долара – смачкана, прокъсана, мръсна, протрита и надраскана. Но въпреки всичко, аз съм банкнота от 20 долара. Имам стойност. Макар да не изглеждам добре и въпреки че съм овехтяла и многократно използвана, моята стойност е 20 долара”¹⁵.

Тази жена знае, че е възлюбена дъщеря на нейния Небесен Отец и че за Него тя била достатъчно ценна, за да изпрати Своя Син, Който да извърши Единение лично за нея. Всяка сестра в Църквата следва да знае това, която знае тази жена – че тя е възлюбена Божия дъщеря. Как знанието за нашата ценност за Него променя начина, по който спазваме заветите си? Как знанието за нашата ценност за Него влияе на желанието ни да служим на другите? Как знанието за нашата ценност за Него увеличава желанието ни да помагаме на хората, които имат нужда да разберат Единението като нас – наистина задълбочено? Когато дълбоко в сърцето на всяка от нас е записано учението за Единението, тогава ние ще започнем да се превръщаме в хората, които Господ желае да открие, когато дойде отново. Той ще ни разпознае като Негови истински ученици.

Нека Единението на Исус Христос предизвика реализирането на “голяма промяна” в сърцата ни¹⁶. Когато се пробудим по отношение на това учение, което един ангел определя като “благовестия на велика радост”¹⁷, обещавам ви, че ще се почувствате, както се чувствал народа на цар Вениамин. След като се помолили с искрено желание Единението да подейства в живота им, “те бяха изгълнени с радост”¹⁸ и били “готови да встъпят в завет с ... Бог да върш(ат) волята Му и да се подчиняв(ат) на заповедите Му във всички неща”¹⁹. Сключването, спазването и възраждането в нашите завети ще бъде доказателството, че Единението на Исус Христос е наистина написано в сърцата ни. Молим ви, сестри, помнете тези три принципа:

1. “Всяка несправедливост в живота може да бъде поправена чрез Единението на Исус Христос”²⁰.
2. В Единението има сила, която ни дава възможността да победим естествения човек и да станем истински ученици на Исус Христос²¹.
3. Единението е най-голямото доказателство за обичта на Отца към Неговите чед²².

“След ония дни, казва Господ: Ще положи закона Си във вътрешностите им, и ще го напише в сърцата им; Аз ще бъда техен Бог и те ще бъдат Мои люде”²³. Каня всички ни да помолим Господ да напише тези принципи на Единението в сърцата ни. Свидетелствам, че те са истинни. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Учение и Завети 1:38.
2. *Старият завет: Ръководство на учителя по евангелско учение*, 2001 г., стр. 198.
3. Еремия 31:33–34; курсив добавен.
4. Jeffrey R. Holland, “Roundtable Discussion,” *Worldwide Leadership Training Meeting*, Feb. 9, 2008, 28.
5. *Проповядвайте Моето Евангелие: ръководство за мисионерка служба*, 2004 г., стр. 52.
6. Иов 38:7.
7. Далин Х. Оукс, “Предизвикателството да станеш”, *Лиакхона*, ян. 2001 г., стр. 42.
8. Автобиография на Мери Луис Уокър Морис (екземпляр собственост на Линда Кжар Бъртън).
9. Вж. Дейвид А. Беднар, “Единението и пътуването през смъртността”, *Лиакхона*, апр. 2012 г., стр. 12–19.
10. *Primary 7: New Testament* (1997), 104.
11. Joseph Fielding Smith, *Doctrines of Salvation*, съст. Bruce R. McConkie, 3 тома, (1954–56), 1:123.
12. *Primary 7*, 104.
13. Дейвид А. Беднар, *Лиакхона*, апр. 2012 г., стр. 14.
14. Далин Х. Оукс, “Любовта и законът”, *Лиакхона*, ноем. 2009 г., стр. 26.
15. Дитер Ф. Ухтдорф, “Вие сте Моите ръце”, *Лиакхона*, май 2010 г., стр. 69.
16. Вж. Алма 5:12–14.
17. Мосия 3:3.
18. Вж. Мосия 4:1–3.
19. Вж. Мосия 5:2–5.
20. *Проповядвайте Моето Евангелие*, стр. 52.
21. Вж. Дейвид А. Беднар, *Лиакхона*, апр. 2012 г., стр. 12–19.
22. Вж. Далин Х. Оукс, *Лиакхона*, ноем. 2009 г., стр. 26.
23. Еремия 31:33; курсив добавен.

От Керъл М. Стивънз

Първа съветничка в Общото президентство на Обществото за взаимопомощ

Пробудете се за своите задължения

Трябва да се пробудим за задълженията си и да продължаваме с вяра, като разчитаме на утешаващата, укрепяваща, подпомагаща и изцеляваща сила на Единението.

След призоваването ми в Общото президентство на Обществото за взаимопомощ изпитах желание да узная повече за жените, служили тук преди мен. Бях впечатлена от поученията на сестра Зина Д. Йънг, служила като първа съветничка във второто Общо президентство на Обществото за взаимопомощ. Тя казва, “Сестри, ние следва в пълна степен да се пробудим за нашите задължения”¹. Размишлявах над думите *пробудим* и *задължения* и проведох известно допълнително търсене из Писанията.

В Новия завет Павел учи светиите по негово време:

“... частът е вече настанал да се събудите от сън; защото спасението е по-близо до нас сега, ...

Нощта премина, а денят наближи; ... да се облечем в оръжието на светлината”².

В Книгата на Мормон Алма учи народа си относно светите задължения на онези, които встъпват в завет с Бог:

“и сега, като желаете да влезете в стадото Божие и да бъдете наречени Негов народ, и сте готови да носите един другиму тегобите си, за да може те да са леки;

да, и готови да скърбите с онези, които скърбят; да, и да утешавате онези, които се нуждаят от утешение, и да бъдете свидетели Божии по всяко време, за всяко нещо и на всяко място ...

сега аз ви казвам, ако това е желанието на сърцата ви, какво имате срещу това да бъдете кръстени в името Господне като свидетели пред Него, че сте встъпили в завет с Него, че ще Му служите и ще спазвате Неговите заповеди, за да може Той да излее по-изобилно Духа Си върху вас?

И сега, когато хората чува тези слова, те плеснаха с ръце от радост и възкликнаха: Това е желанието на сърцата ни”³.

Заявлението на сестра Йънг и тези стихове ме карат да размишлявам за задълженията, за които трябва да се пробудим днес.

Когато се кръщаваме, ние встъпваме в завет. Старейшина Робърт Д. Хейлз учи, “Когато склучим и спазваме завети, ние излизаме от света и влизаме в царството Божие”⁴.

Ние сме променени. Ние изглеждаме различно и постъпваме различно. Нещата, които слушаме, четем и говорим, са различни, това, което обличаме, е различно, защото ние ставаме дъщери Божии, свързани с Него чрез завет.

Когато бъдем потвърдени, ние получаваме дара на Светия Дух, правото да имаме постоянното влияние на един член на Божеството да ни води, утешава и защитава. Той ни предупреждава, когато биваме изкушени да пренебрегнем заветите си и да се върнем в света. Президент Бойд К. Пакър учи, че никой от нас “никога не ще направи сериозна грешка, без да бъде предупреден от подтиците на Светия Дух”⁵.

За да получим този дар и винаги да имаме Духа с нас, ние трябва да бъдем достойни и бдително да проверяваме състоянието на сърцето си. Дали сърцето ни е смекчено? Дали сърцето ни е смирено, податливо на поучение, нежно? Или сърцата ни постепенно и бавно са се вкоравявали, докато сме позволявали твърде много на светския шум да ни отвлича от деликатните

подтици, които със сигурност са идвали от Духа?

Когато сме били кръстени, сърцата ни са били променени и пробудени за Бог. По време на своето земно пътуване трябва редовно да се запитваме, ако съм изпитала промяна в сърцето си, ... мога ли да се почувствам така и сега?⁶ И ако не, тогава защо?

Много от светиите са изпитали тази голяма промяна в сърцата⁷. Тя ги е подбудила да получат храмовите благословии, които са ги укрепили в задълженията им. Ранните светии в Наву отивали “в храма през целия ден и до късно през нощта”⁸ да получат обредите и да склучат допълнителни завети, преди да поемат на запад.

Сара Рич, сестра от Обществото за взаимопомощ в Наву, казва следното: “Много бяха благословиите, получени в дома Господен, дали ни радост и утеха сред всички наши скърби, позволяващи ни да имаме вяра в Бог, знаейки, че Той ще ни води и подкрепя през неизвестното пътуване, което ни предстоеше”⁹.

Със сърца, променени чрез вяра в Спасителя, те уповавали на силата на Неговото Единение. Били пробудени да действат. Те знаели дълбоко в сърцата си, че има някой – Спасителят – Който разбира личните им

несгоди, защото ги бил изстрадал заради тях в Гетсиманската градина и на кръста. Той бил изпитал техния страх, съмнение, мъка и самота. Изстрадал тяхната печал, гонения, глад, умора и загубите им. И понеже изстрадал всичките тези неща, Той можел да им каже, “Дойдете при Мене всички, които се трудите и сте обременени, и Аз ще ви успокоя”¹⁰.

И те дошли. Те вярвали в пророка и го следвали. Знаели, че пътуването щяло да бъде дълго, а дългът им тежък. Знаели, че щяла да им бъде поискана жертва, но крепени от вярата си и придържайки се към склучените завети, те били духовно подготвени.

Преди да напуснат Наву, група светии написали послание в залата за събрания в храма, който били принудени да изоставят. То гласяло, “Господ е свидетел на нашата жертва: последвайте ни”¹¹.

Наскоро участвах в едно пътуване по стъпките на пионерите заедно с млади мъже и млади жени от нашия район. Всяка сутрин се питах, “Каква е моята жертва? Как мога да ги следвам?”

На втория ден бяхме дърпали нашите ръчни колички 13 километра, когато стигнахме до мястото от пътя, наречено “там, където жените теглеха”. Мъжете и жените бяха разделени и мъжете бяха изпратени на върха на хълма. Когато започнахме да дърпаме количките си, погледнах нагоре, за да видя нашите братя от свещеничеството, млади и стари, застанали от двете страни на пътя със свалени шапки в знак на уважение към жените.

В началото пътеката бе лека, но скоро стигнахме дълбок пясък и склонът стана стръмен. Бях навела глава и бутях с всички сили, когато почувствах тласък на количката и като погледнах, видях Лекси, една от нашите млади жени и моя съседка. Тя бе изтеглила своята количка до върха и виждайки, че ни трябва помощ, дотича обратно. Когато стигнахме върха, толкова ми се искаше да се върна и да помогна на онези, които ме следваха, но

дишах толкова тежко, а сърцето ми биеше така силно, че думите *сърдечен удар* неведнъж минаха през ума ми! С благодарност гледах как други млади жени оставиха количките си и изтичаха на помощ.

След като всички достигнаха върха, отделихме няколко минути, за да опишем чувствата си в нашите дневници. Аз написах: “Не се бях подготвила достатъчно добре физически, тъй че няха сили да помогна на хората, които ме следваха. Може никога отново да не ми се наложи да тегля ръчна количка, но не искам никога повече да разочаровам в духовен смисъл моите сестри, никога!”

Това беше свято преживяване, което ме накара да се пробудя духовно за задълженията, които имам към моето семейство и другите хора. По пътя размишлявах над наученото.

Първо, мислех за своите сестри, онези, които *бяха* теглили и *продължават* и днес да теглят своите колички сами. Почти 20 процента от жените в този керван ръчни колички бяха сами поне по част от пътя. Имаше жени, които не бяха омъжени, имаше разведени или овдовели. Много бяха самотни майки¹². Те

дърпаха заедно – дъщери в завета, млади и стари, с разни житейски обстоятелства, по една пътека, с една цел.

Онези, които се притичаха на помощ на нуждаещите се сестри, ми напомняха за спасители, видими и невидими, които бързо виждат нужда и протягат ръка за помощ.

Мислех си за Господните слова: “Ще вървя пред лицето ви. Ще бъда от дясната ви страна и от лявата, и Моят Дух ще бъде в сърцата ви, и ангелите Ми ще са около вас, за да ви подкрепят”¹³.

От двете страни на пътя бяха застанали верни, покорни, спазващи заветите мъже. Тяхната свещеническа сила – силата, която Бог използва, за да благославя всички Свои чеда, ни въздигаше, укрепяваше и подкрепяше. Те бяха едно напомняне, че никога не сме сами. Можем да имаме тази сила с нас винаги, ако спазваме заветите си.

Мислех си за мъжете, разделени по време на пътуването от семействата, оставили ги за известно време сами да теглят количката. Много мъже умрели по време на пътя. Някои синове останали, за да отслужат

мисия в родните си места. Някои тръгнали по-рано, за да подготвят пристигането на семействата си в долината Солт Лейк. Някои мъже отсъствали по свой избор, избирайки да не спазват заветите си.

Подобно на предците ни, мнозина днес живеят в далеч не идеални условия. Ние продължаваме да проповядваме и да се борим за идеала, защото знаем, че това ще ни позволи да вървим напред по пътеката и ще ни подготви за бъдещи възможности да получим всички обещани благословии, докато “чакаме Господа”¹⁴.

Всеки от нас е изпитвал и ще продължи да изпитва несгоди в живота си. Този земен живот е време на изпитания и ние ще продължим да имаме възможности да използваме свободата си на избор, за да се учим от несгодите, които със сигурност ще дойдат.

Като дъщери Божии ние продължаваме с вяра по пътеката, защото приемаме, както учи президент Томас С. Монсън, че “спасителните обреди, получавани в храма, позволяващи ни един ден да се завърнем при нашия Небесен Отец

като вечно семейство и да бъдем надарени с благословии и сила свише, си струват всяка жертва и всяко усилие”¹⁵.

Не е достатъчно просто да пътуваме; трябва да се пробудим за задълженията си и да продължаваме с вяра, като разчитаме на утешаващата, укрепяваща, подпомагаща и изцеляваща сила на Единението.

Сестри, обичам ви. Не познавам много от вас лично, но знам *кои* сте вие! Ние сме спазващи заветите дъщери в Неговото царство, и надарени със сила чрез своите завети, ние сме готови да изпълняваме дълга си.

Обществото за взаимопомощ подготвя жените за благословиите на вечния живот, като ни пробужда духовно да израстваме във вяра и лична праведност. Нека започнем от себе си. Нека започнем там, където сме. Нека започнем днес. Когато сме пробудени духовно, ще можем по-добре да укрепваме семейства и домове и да помагаме на другите хора.

Това е делото на спасението и укрепващата и подпомагаща сила на Единението го прави възможно. Пробудете се, за да осъзнаете кои сме ние. Пробудете се за нашите задължения. Ние сме дъщери на нашия Небесен Отец, Който ни обича. За това свидетелствам, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Zina D. Young, in *Woman's Exponent*, Oct. 15, 1877, 74.
2. Римляните 13:11–12.
3. Мосия 18:8–11.
4. Robert D. Hales, “Modesty: Reverence for the Lord,” *Liahona*, Aug. 2008, 21.
5. Бойд К. Пакър, “Как да оцелеем на територията на врага”, *Лиакхона*, ост. 2012 г., стр. 35.
6. Алма 5:26.
7. Алма 5:14.
8. *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), 29.
9. Sarah Rich, в *Daughters in My Kingdom*, 30.
10. Матей 11:28.
11. В *Daughters in My Kingdom*, 30.
12. Research conducted by Jolene S. Allphin from stories and company rosters; see *Tell My Story, Too*, 8th ed. (2012).
13. Учение и Завети 84:88.
14. Исаия 40:31.
15. Томас С. Монсън, “Светият храм – маяк към света”, *Лиакхона*, май 2011 г., стр. 92.

От Линда Ш. Рийвз

Втора съветничка в Общото президентство на Обществото за взаимопомощ

Господ не ви е забравил

Нашият Небесен Отец и нашият Спасител Исус Христос ни познават и обичат. ... ние можем да усетим Тяхното състрадание и обич в нашето страдание.

Като се срещаме със сестрите по света, се удивяваме на силата на вашите свидетелства. Толкова много от вас са първо или второ поколение членове на Църквата. Виждаме много сестри да служат в множество призвания, да пътуват на големи разстояния, за да ходят на църква, да жертват, за да сключат и спазват светите храмови завети. Ние ви почитаме. Вие сте съвременните Господни пионери!

Неотдавна съпругът ми Мел и аз, докато посещавахме един музей, се срещнахме с една екскурзоводка-доброволка на име Моли Лентъл. Открихме, че Моли, мила жена на 70 и няколко години, няма деца и никога не се бе омъжвала. Тя е единствено дете и родителите ѝ бяха починали преди много години. Най-близките ѝ роднини са две братовчедки, които живеят на друг континент. Внезапно бях обзета с огромна сила от Духа, който ми свидетелстваше, все едно Небесният Отец говореше: “Моли *не* е сама!

Моли е *Моя* дъщеря! Аз съм неин Отец! Тя е много важна дъщеря в *Моето* семейство и *никога не е сама!*”

Един от любимите ми разкази из живота на Спасителя е този за Лазар. Писанията ни казват, че “Исус обичаше Марта, и сестра ѝ (Мария), и (брат им) Лазара”¹. До Исус била пратена вест, че Лазар е тежко болен, но Той не дошъл незабавно; бил далеч още два дни, казвайки, “Тази болест ... е за Божи-ята слава, за да се прослави Божият Син чрез нея”².

Чувайки за пристигането на Исус, Марта “отиде да Го посрещне”³, разказвайки Му какво се е случило. Лазар бил “от четири дни в гроба”⁴. Опечалената Марта изтичала обратно до дома им, за да каже на Мария, че Господ е дошъл⁵. Смазана от скръб, Мария изтичва при Исус, пада в нозете Му и ридае⁶.

Научаваме, че “Исус, като я видя (Мария), че плаче, ... разтъжи се в духа Си и се смути”, и пита къде са положили тялото.

“Казват Му, Господи, дойди и виж”⁷.

После четем едни от най-състрадателните и пълни с любов слова в Писанията: “Исус се просълази”⁸.

Апостол Джеймс Е. Тълмидж пише: “Видът на двете жени, обзети от такава скръб, ... накарал Исус да тъжи (с тях), тъй че Той страдал духом и бил дълбоко натъжен”⁹. Това преживяване свидетелства за състраданието, съпричастието и любовта, които нашият Спасител и нашият Небесен Отец изпитват към всеки от нас всеки път когато биваме обременени от мъка, грях, несгода и житейски болки.

Скъпи сестри, нашият Небесен Отец и нашият Спасител Исус Христос ни познават и обичат. Те знаят кога изпитваме болка или каквото и да е страдание. Те не казват, “Няма проблем, че страдаш сега, защото скоро всичко ще се оправи. Ще бъдеш изцелена, или съпругът ти ще си намери работа, или заблуденото ти дете ще се завърне”. Те изпитват дълбочината на страданието ни в същия момент, и ние можем да усетим

Тяхното състрадание и обич в нашето страдание.

Алма свидетелства:

“И Той ще се яви, изстрадайки болки и оскърбления, и изкушения от всякакъв вид, и всичко това, за да може да се изгълни словото, което казва, че Той ще вземе върху Си болките и болестите на Своя народ.

И Той ще вземе върху Си ... немощите им, за да може сърцето Му да се изгълни с милостта ..., та да узнае Той ... как да подпомага Своя народ според немощите му”¹⁰.

Когато се питаме *дали* Спасителят или нашият Отец в Небесата ни познават, или *колко добре* ни познават Те лично, може да си спомним словата на Спасителя към Оливър Каудъри:

“Ако желаеш допълнително доказателство, насочи мислите си към нощта, когато Ме призова в сърцето си, та да можеш да узнаеш истината за тези неща”¹¹.

Преди това Спасителят му заявява, “няма никой, освен Бог, който да знае помислите и намеренията на сърцето ти”¹².

Спасителят напомня на Оливър, че Той знае всяка подробност от

тази молитва и помни точното време, онази конкретна вечер.

Преди много години съпругът ми се разболя тежко от рядка болест. Колкото повече време минаваше и състоянието му се влошаваше, толкова повече осъзнавах, че той умира. Не говорех на никого за страховете си. Имахме голямо, младо семейство и пълен с обич вечен брак, и мисълта да изгубя съпруга си и да отгледам сама децата си ме изплаваше със самота, отчаяние и дори гняв. Срамувам се да призная, че се отдръпнах от моя Небесен Отец. Спрях да се моля с дни; спрях да кроя планове; плачех. Накрая осъзнах, че не мога да се справя сама с това.

За пръв път от много дни коленичих и излях сърцето си пред моя Отец в Небесата, молейки за прошка затова, че съм се отдръпнала от Него, разказвайки Му за всичките си най-съкровени чувства и накрая казвайки през сълзи, че ще сторя онова, което Той поиска от мен. Знаех, че Той има план за нашия живот.

Докато продължавах на колена да изливам сърцето си, в мен нахлу най-сладкото, изпълнено с мир и

давам свидетелство, че Той *не е забравил и вас!* Какъвто и грях, слабост или болка да ви тежат, през каквото и да е изпитание или борба да минавате, Той знае и разбира точно тези моменти. Той ви обича! И ще ви преведе през тези мигове, точно както го сторил с Мария и Марта. Той е платил цената, за да може да знае точно как да ви се притече на помощ. Прехвърлете Му бремето си. Кажете на своя Небесен Отец какво изпитвате. Кажете Му за своята болка и страдания и после Му ги оставете. Изследвайте Писанията *всеки ден*. Там също ще намерите голяма утеха и помощ.

Нашият Спасител пита:

“Защото може ли една жена да забрави кърмачето си, та да няма състрадание към сина на утробата си? Да, те може да те забравят, обаче Аз няма да те забравя...

... на Своите длани съм те врязал”¹⁴.

“И вие виждате, че Аз ви заповядах *никой* от вас да не се оттегля от Мене, но напротив, Аз ви заповядах да дойдете при Мене, за да можете да пипнете и да видите; тъкмо тъй ще правите вие и в света”¹⁵.

Това е нашето поръчение. Ние трябва да почувстваме и видим за себе си, и после да помогнем на всички Божии чеда да почувстват, видят и узнаят, че Той е взел върху Си не само всички наши грехове, но и нашите болки, страдания и несгоди, тъй че да може да узнае какво изпитваме и как да ни утеши. Свидетелствам за Него, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Иоана 11:5.
2. Иоана 11:4.
3. Иоана 11:20.
4. Иоана 11:17.
5. Вж. Иоана 11:28.
6. Вж. Иоана 11:32.
7. Иоана 11:33–34.
8. Иоана 11:35.
9. James E. Talmage, *Jesus the Christ*, 3rd ed. (1916), 493.
10. Алма 7:11–12.
11. Учение и Завети 6:22.
12. Учение и Завети 6:16.
13. Вж. Алма 36:14–22; курсив добавен.
14. 1 Нефи 21:15–16.
15. 3 Нефи 18:25; курсив добавен.

обич чувство. Сякаш върху мен се спусна едно одеяло от любов. Сякаш почти можех да усетя как Небесният Отец казва, “Това е всичко, което исках да знам”. Реших никога повече да не се отвръщам отново от Него. Постепенно и по удивителен начин съпругът ми започна да се възстановява, докато оздравя напълно.

Години по-късно съпругът ми и аз бяхме коленичили до нашата 17-годишна дъщеря и се молахме за нейния живот. Този път отговорът беше не, но онова чувство на мир и обич, което нашият Спасител ни обеща, бе също така силно и ние знаехме, че макар Небесният Отец да си я прибираще обратно у дома, всичко щеше да бъде наред. Разбрахме какво означава да прехвърлим тегобите си върху Господ, да знаем, че Той ни познава, обича ни и изпитва състрадание към нас в нашата печал и болка.

Един от най-прочувствените моменти на отношения баща-син в Книгата на Мормон е свидетелството на Алма младши към неговия

син Еламан. Алма описва онзи “неизразим ужас”, който изпитва, като си представя как ще се яви в присъствието Божие да бъде съден за многото си прегрешения. След като усеща тежестта на всичките си грехове в течение на 3 дни и нощи, той се покаява и умолява Спасителя да се смили над него. После той описва на сина си Еламан изключителната и сладка радост да не си “спомня повече” своите болки. Вместо чувството на “неизразим ужас” при мисълта да яви пред Божия престол Алма вижда “Бога ... седнал на трона Си” и заявява, “и душата ми *копнееше* да бъде там”¹³.

Не е ли това, драги сестри, чувството, което изпитваме, когато се покаем и размишляваме над любовта, милостта и благодарността, които изпитваме към нашия Небесен Отец и към нашия Спасител – че ние също копнеем да бъдем там, да бъдем обгърнати отново от любящите Им ръце?

Точно както Господ ми даде свидетелство, че не е забравил Своята скъпа дъщеря Моли Лентъл, аз ви

От президент Хенри Б. Айринг
Първи съветник в Първото Президентство

Полагащият грижи

*Ще бъдете укрепени, също и вдъхновени да знаете
предела на възможностите си да служите.*

Благодарен съм да бъда в компанията ви тази вечер. Жените в Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни се превръщат в такава общност от сестри, каквато майката на Пророка Джозеф Смит, Луси Мак Смит, описва със следните думи: “Ние трябва да се грижим нежно една за друга, да бдим една над друга, да се утешаваме и да се напътстваме, та да можем всички да бъдем заедно на небето”¹.

Има три части в това забележително описание на качествата, необходими за вашето общуване и постигане състояние на щастие заедно с Бог. Първата е грижата една за друга. Другата е да се учите една друга и да бъдете поучавани. И третата е да бъдете заедно с Бог.

Целта ми тази вечер е да ви помогна да почувствате похвалата и одобрението на Бог за онова, което вече сте направили, за да помагате една на друга в постигането на тази висша цел. И второ, да опиша част от онова, което още предстои в обединената ви служба.

Също като сестрите в по-ранни времена, вие сте откликвали на Господното призвание да се притечете на помощ на другите. През 1856 г. пророкът Бригъм Йънг моли светиите да отидат на помощ

на пионерите с ръчни колички, заседнали в планинските снегове. В онова време на нужда той казва на членовете по време на обща конференция: “... вашата вяра, религия и изповядване на религия няма да спаси нито една душа от вас в селестиялното царство на нашия Бог, ако вие не изпълните точно тези правила, които ви уча сега. Вървете и доведете тук онези хора от равнините и свършете точно онези неща, които наричаме материални, ... иначе вярата ви ще бъде напразна”².

Жените в Юта откликнали със стотици. В бедността си те пълнели фургоните с каквото могли да заделят и каквото могли да съберат от останалите, за да облекчат положението на хората в беда. Една от онези доблестни сестри пише, “Никога не съм била по-доволна и мога да кажа, че не съм изпитвала повече удоволствие от каква да е работа през живота си, преобладаваше такава хармония и единство на чувствата”³.

Когато спасителната мисия е завършена и снеговете се стопяват, същата сестра записва въпроса, който се намира във вярното ѝ сърце: “Какво друго предстои на ръцете, желаещи да работят?”⁴

В наше време групите достойни сестри по земята са превърнали вярата си в действие на стотици места. И в сърцата и молитвите си те задават същия въпрос относно бъдещето на техния изпълнен със служба живот.

Всяка от вас се намира на различен етап в житейското ви пътуване. Някои имате дългогодишен опит, други сте в началото на земното си ученичество. Всяка е неповторима относно личната си история и предизвикателства. Но вие всички сте сестри и отдадени дъщери на нашия Небесен Отец, Който познава всяка една от вас и бди над всяка.

Това, което сте вършили забележително добре заедно, е да сте си взаимно признателни, да се грижите и утешавате взаимно. Бях свидетел на едно тройно чудо само преди няколко дни в службата ви към една сестра. Като неин баща благодаря на вас и на Бог, Който напътстваше една посещаваща учителка.

Дъщеря ни Елизабет, която живее в друг щат и друг часови пояс, била у дома си със своята 3-годишна дъщеря. Другата ѝ дъщеря била на детска градина за първа седмица. Елизабет бе бременна шести месец, очаквайки раждането на третото си дете, за което лекарите казваха, че щяло да бъде пак момиче. Съпругът ѝ Джошуа бил на работа.

Когато получила кръвотечение и видяла, че то се усилва, тя се обадила на съпруга си. Той ѝ казал да се обади за линейка и че ще я чака в болницата, която била на 20 минути от дома им. Преди да успее да звънна, чула на входната врата да се хлопа.

С изненада видяла своята колежка от Обществото за взаимопомощ по обучение при посещение. Те нямали уговорка за тази сутрин. Колежката ѝ просто почувствала, че трябва да мине да я види.

Тя помогнала на Елизабет да се качи в колата. Пристигнали в болницата минути преди Джошуа да дойде от работа. За по-малко от 20 минути лекарите решили да извадят бебето по оперативен път, за да

спасят него и Елизабет. Тъй че едно мъничко момиченце дошло на бял свят, плачейки гръмко, 15 седмици преди термина. Тя тежала 765 грама. Но била жива, както и Елизабет.

Думите на Луси Мак Смит се изпънали частично в онзи ден. Една сестра, верен член на Обществото за взаимопомощ, подтикната от Светия Дух, се погрижила, подхранила и утешила своя сестра в царството Божие. Тя и десетки хиляди други, които вършат подобна вдъхновена служба поколения наред, имат благодарностите не само на подпомогнатите от тях хора и на техните близки, но и на Господ.

Помнете Неговите слова на благодарност към онези, които получават малко признателност за своето великодушие и състрадание: “А Царят в отговор ще им рече: Истина ви казвам: Понеже сте направили това на един от тия най-скромни Мои братя, на Мене сте го направили”⁵.

Но чудото с една сестра от Обществото за взаимопомощ, пристигнала на помощ точно навреме, се увеличило чрез силата на една обединена общност от сестри. Ето само част от посланието, което епископът на Елизабет изпратил на нея и на Джошуа в болницата часове след раждането на бебето: “Президентката на Обществото за взаимопомощ държи нещата под контрол. Вече

правим планове как да ви помагаме с децата ви у дома, тъй че Елизабет да може да отива до болницата и да се връща, докато онова сладко бебче още без име е все още там. Вече сме правили подобно нещо много пъти и хората (ни) се радват на възможността”.

Епископът продължава, говорейки за себе си и за района: “Дори сме ходили в болницата и сме седели с децата в стаята за игри, когато майките не са искали да ги оставят някъде другаде”.

И още: “Разбира се, няма да пристъпим към плана си без координация и одобрение от вас. Просто исках да ви кажа да не се безпокоите за нещата, които можем (и ще) свършим ние”.

Онова, което те направиха за моята дъщеря, ѝ позволи да прекара скъпи мигове с мъничката си дъщеря, когато я прегърна за пръв път.

След което епископът завършва с едно послание до Джошуа и Елизабет, което сестрите си пращат една на друга по цял свят, с отдаденост служейки на другите вместо Учителя: “Пазете вярата”.

При всичките различия в лични обстоятелства и минал опит, мога да ви кажа нещо, което очаква всички ви занапред. Като оставате верни, ще се окажете поканени от Господ да служите често на някой в нужда, когато това не изглежда удобно.

Може да изглежда неприятна и дори непосилна задача. Когато призованието дойде, може да изглежда, че вие не сте нужни или че някой друг би могъл да окаже нуждата помощ.

Помнете, че когато Господ ни допусне да се изправим пред човек в несгода, ние почитаме добрия самарянин колкото за онова, което не е сторил, толкова и за онова, което сторил. Той не минал от другата страна, макар че битият пътник бил чужденец и вероятно враг. Той направил каквото могъл и изготвил конкретен план другите да продължат с делото. Направил го, защото разбирал, че да помогнеш може да изисква повече от онова, което било по силите на сам човек.

Уроците в тази история могат да ви напътстват във всичко, което ви предстои. Тези същите уроци са били на разположение в собственото ви детство и в по-скорошни преживявания.

Поне веднъж, а възможно и често сте бивали изненадани, когато се сблъскате с човек, нуждаещ се от грижа. Това може да е бил родител, дядо или баба, сестра или дете, връхлетени от болест или недъг. Чувствата ви на състрадание са взели връх над човешките ви желания. Тъй че сте започнали да предлагате помощ.

Подобно на пътника в притчата за добрия самарянин в Писанията е

вероятно нужната помощ да се превърне в дългосрочна грижа, която ще трябва да оказвате сами. Самарянинът е трябвало да остави пътника на грижата на ханджията. Господният план да се грижим за други хора в нужда предполага работа в екип.

Епископите и президентките на Обществото за взаимопомощ винаги приканват членовете на семействата да си помагат един на друг при нужда. Има много основания за този принцип. Най-важното е да дадем на повече хора благословията от нарасналата любов, идеща от това да си служим един на друг.

Забелязвали сте и сте чувствали тази благословия. Всеки път когато сте се грижили за някого, дори за кратко, сте изпитвали обич към човека, на когото сте служили. С удължаване на времето на грижата чувствата на обич имат тенденция да се усилват.

Тъй като сме смъртни, това усилване на обичта може да бъде прекъсвано от чувства на раздразнение и умора. Това е другата причина Господ да позволява и други хора да ни помагат в службата ни към нуждаещите се. Затова Господ е създал общностите на полагащите грижи хора.

Преди няколко седмици присъствах на събрание за причастието, когато една млада жена стана, за да бъде подкрепена като помощник координатор на обучението при посещение, пост, който не знаех, че съществува. Питам се дали тя знае каква почит ѝ оказва Господ. Детето в ръцете ѝ бе крайно немирно, тъй че тя трябваше да си тръгне от събранието преди да успее да ѝ кажа колко много я обича Господ и колко е признателен за помощта ѝ да координира усилията на Неговите ученици.

Грижата за нуждаещите изисква екип, една любяща и обединена общност. Тъкмо това изгражда Господ сред вас. Той ви обича, каквато и да е вашата роля.

Едно доказателство за Неговата признателност е, че Бог ви позволява да изпитвате растяща обич към

хората, на които служите. Това е причината, поради която ридаете при смъртта на човек, за когото сте се грижили дълго. Загубата на възможността да се грижим за него може да се усети дори като по-тежка от временната раздяла. Наскоро чух за една жена, която в седмицата, когато починал съпругът ѝ, дала свидетелство за благодарността че е имала възможността да му служи в края на живота му. Сълзи не се виждали, но щастлива-та ѝ усмивка – да.

Макар продължителната и любяща служба към хората да е богато възнаграждавана, вие сте научили, че има физически, емоционални и финансови предели на възможното. Човекът, който се грижи прекалено дълго, може сам да изпадне в нужда от грижа.

Господ, Който е Учителят в грижата за хората в нужда, дава вдъхновен съвет към уморените хора, полагащи грижи, със следните слова, записани в Книгата на Мормон: "... заради това да запазите опрощение на греховете си ... Аз бих желал да раздавате от имуществото си на бедните, всеки човек според онова, което има, тъй че да се нахранят гладните, да се облекат голите, да се посещават болните и да се служи за облекчаването им,

както духовно, тъй и материално според нуждата им”⁶.

Но после Той предупреждава онези от вас, които не биха откликнали на очевидността, че продължавате твърде много и твърде дълго в любящата си служба: “И гледайте всичко това да се изпълнява с мъдрост и в порядък; защото не е нужно човек (полагащ грижи) да бяга по-бързо, отколкото има сила. И отново, необходимо е той да бъде усърден, за да може да заслужи наградата; ето защо, всички неща трябва да се изпълняват в порядък”⁷.

Този съвет може да е трудно изпълним, когато изборът е да балансираме между желанието си да сторите всичко възможно да помагате на другите и мъдростта да сте благоразумни да съхраните силите и способностите си да служите. Може да сте виждали други хора, които се мъчат с подобни трудни избори. Подобен пример е изборът да се опитвате да се грижите за човек, който е в края на живота си в здравно заведение или у дома ви, докато вие самите сте близо до собственото си изтощение.

Онова, което знаете за плана на спасението, може да би ви бъде ръководство в подобни сърцераздирателни избори. Това е една от причините Луси Мак Смит мъдро да казва, че сестрите трябва да се напътстват.

Това ви помага да имате сигурна увереност за целта, която Господ има за всяко Божие чедо в топилията на земния живот. Той преподава същината на плана на спасението на Пророка Джозеф, когато последния се бори да разбере с изглеждащите безкрайни изпитания, по следния начин: “и тогава, ако ти им устоиш добре, Бог ще те възвиси горе”⁸.

Изборът ни да помагаме по най-добрия начин на някого тогава става следният, “Какъв курс да следвам, та най-добре да помагам на човека, когото обичам, да устои добре?” Целта ни е да можем да сторим вероятно те да упражняват вяра в Христос, да запазят светла надежда

за вечен живот и да упражняват милосърдие, чистата любов Христова, до края на живота си.

Виждал съм сестри в царството да се съсредоточават над Спасителя и Неговата цел. Спомнете си случаи да сте влизали в стаята след среща на Обществото за взаимопомощ, НУД или младите жени.

Изображение на Спасителя или думите Му може да няма, но вие знаете, че някой в онзи миг и онази вечер е почувствал свидетелство за реалността и ценността на Единението Му. Може да няма изображение на светия храм, нито думите “Заедно семействата могат да са във вечността”, но може да видите надежда в усмивките им.

И сте видели, както и аз, някоя мъдра посещаваща учителка да изгражда увереност у някоя сестра, изпитваща трудности, че дори да не се справя, службата ѝ към друг човек е нужна и ценна. Пълноценните

президентки на Обществото за взаимопомощ намират начини онези, които се нуждаят от грижа, да помагат в грижата за други хора. Те създават възможности сестрите да устояват на изпитанията добре, докато се грижат една за друга в чистата любов Христова. Това може да включи и внимателна покана умореният полагащ грижите човек да си почине и сам да приеме помощ от другите.

Сестрите правят това възможно, като не бързат да съдят онези, които търпят изпитания. Много хора носят тежко бреме, съмнявайки се в себе си и собствената си ценност. Ние облекчаваме товара им, като сме търпеливи към слабостите им и хвалим всичко добро, което можем да видим у тях, и им предлагаме помощ. Господ прави така. И ние можем да следваме примера Му – на най-великия Грижовник към нуждаещите се.

Често говорим за силата на кръга от сестри в Църквата на Исус Христос. Трябва да се научим да разпознаваме, че Спасителят е винаги в кръга, когато Го каним.

Все по-често и по-често ще виждаме дъщери Божии да канят сестри в кръга заедно с тях. Когато сестри идват на събрание и се оглеждат за място, ще чуват любезно произнесените думи, “Моля те, ела седни до мен”.

Ще чуваме тези слова в онзи бъдещ ден, предвиден от Луси Мак Смит, когато сестрите ще бъдат заедно на небето. Не се готвим за този ден в един миг. Това ще стане с дни и години на грижа една за друга, като приемаме думите на вечен живот дълбоко в сърцата си.

Молитвата ми е мнозина от нас да бъдат заедно в славното бъдеще пред нас. Давам ви своето свидетелство, че надеждата ви за тези дни ще се оправдае. Господ Исус Христос чрез Своето безпределно Единение е сторил това възможно за всяка от вас. Небесният Отец чува и откликва на пълните ви с вяра молитви за напътствие и помощ да устоите във вашата служба към Него.

Светият Дух ви е пратен, на вас и на онези, за които се грижите. Ще бъдете укрепени, също и вдъхновени да знаете предела на възможностите си да служите. Духът ще ви утешава, когато може би се питате, “Достатъчно ли направих?”

Давам свидетелство, че Господ ще бъде с вас и че пътят ви ще бъде подготвен и очертан от Него в службата ви към онези, които Той обича в техните нужди и изпитания. В светото име на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Lucy Mack Smith, в *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), 25.
2. Brigham Young, в *Daughters in My Kingdom*, 36.
3. Lucy Meserve Smith, в *Daughters in My Kingdom*, 37.
4. Lucy Meserve Smith, в *Daughters in My Kingdom*, 37.
5. Матей 25:40.
6. Мосия 4:26.
7. Мосия 4:27.
8. Учение и Завети 121:8.

Указател на материалите от конференцията

Следният списък с избрани преживявания от речи на общата конференция може да бъде ползван при лично изучаване, семейни домашни вечери и друго преподаване. Говорителите са посочени по азбучен ред, а номерът се отнася за първата страница на речта.

ГОВОРИТЕЛ	МАТЕРИАЛ
Нийл Л. Андерсън	(39) Вярата на едно семейство остава непоклатима след смъртта на тяхната дъщеря.
Шейн М. Боуън	(15) Шейн М. Боуън и неговият колега мисионер преподават на семейство учението, че малките деца нямат нужда от кръщение.
Линда К. Бъртън	(78) Една жена помага на Линда К. Бъртън по време на нейното второ посещение в храма като младоженка. (111) Мери Луис Уокър загубва своя съпруг и дете, докато пресича равнините.
Крейг К. Кристенсън	(12) Шестгодишният Бен Кристенсън чувства Светия Дух, докато посещава отворените врати на храма.
Д. Тод Кристоферсън	(47) Един младеж в Индия работи усилено, за да помага на семейството си и да получи образование.
Куентин Л. Кук	(6) Британския олимпиец Ерик Лидел отказва да се състезава в неделя.
Ан М. Диб	(10) Една млада жена с увереност носи тениска, обявяваща нейното членство в Църквата.
Лари Еко Хоук	(32) Сержантът на Лари Еко Хоук открива неговия екземпляр на Книгата на Мормон.
Хенри Б. Айринг	(60) Хенри Б. Айринг резбова дъска за всеки от синовете си, за да представи техния духовен дар. (72) Внучката на Хенри Б. Айринг търси Исус по време на отворени врати на храм. (72) Хенри Б. Айринг напуска университета Станфорд, за да приеме работа в Рикс Колидж. (72) Снахата на Хенри Б. Айринг се моли на плажа и посвещава времето си на Господ.
Робърт С. Гай	(34) Бащата на Робърт С. Гай го пита дали би продал душата си за пет цента. (34) Робърт С. Гай следва подтик да помогне на момче, плачещо край пътя.
Дениъл Л. Джонсън	(101) Светии от последните дни посещават храма, след като една буря унищожава реколтата им.
Томас С. Монсън	(68) Н. Елдън Танър се изненадва, че четирима мъже получават Мелхиседековото свещеничество. (68) Томас С. Монсън получава вдъхновение да призове президенти на клон. (68) Джон Х. Гроубърг дава свидетелство на краля на Тонга. (86) Томас С. Монсън следва подтици да даде предложения за мисионерската работа. (86) Томас С. Монсън следва подтик да посети свой приятел в болница. (86) Томас С. Монсън насърчава един млад мъж да отслужи мисия. (86) Молитвата на младежи на едно храмово културно събитие получава отговор.
Ръсел М. Нелсън	(18) Един мъж откликва на подтика, "спри момчетата на велосипедите".
Ръсел Т. Огъртон	(96) Младеж в Неделното училище помага на двама ученика аутисти да споделят наученото.
Бойд К. Пакър	(75) Лодката на Бойд К. Пакър е сполетяна от силна буря в Западна Самоа.
Линда Ш. Рийвз	(118) Линда Ш. Рийвз се обръща към Бог след като съпругът ѝ се разболява.
Ричард Г. Скот	(93) Младежи в Русия индексират по 2 000 имена и предават име на свой роднина за храмова работа.
Керъл М. Стивънз	(115) Млади жени си помагат по време на пътуване по пътя на пионерите.
Гари Е. Стивънсън	(51) Студент си тръгва от купон в Япония, след като отказва да пуши марихуана.
Скот Д. Уайтинг	(37) Изпълнители по ремонта в храма Лаие Хаваи поправят малки дефекти.

Възрастовата граница за мисионерска служба понижена

От Хедър Уайт Ригли

Църковни новини и събития

На откриването на 182-та полу-годишна обща конференция президент Томас С. Монсън обяви, че, влизайки в сила незабавно, мъжете могат да започват мисионерска служба на възраст 18 г., а жените на 19 г.

По-късно на пресконференция старейшина Ръсел М. Нелсън от Кворума на дванадесетте апостоли подчерта, че изменението е по избор: “Младите мъже и младите жени не бива да започват мисионерската си служба, преди да бъдат духовно и материално подготвени”, каза той.

Неща като образование, семейни обстоятелства и здраве все още остават важни при решението кога да започне мисионерската служба.

Старейшина Джефри Р. Холанд от Кворума на дванадесетте апостоли обясни, че бъдещите мисионери могат да бъдат препоръчани от своя епископ и президент на кол за пълновременна служба 120 дни преди 18-я им рожден ден или датата, на която могат да бъдат на разположение. Младите мъже могат да постъпят в Центъра за обучение на мисионери (ЦОМ) след като завършат гимназия или неин еквивалент и навършат 18 г. Жените могат да постъпят след 19-я си рожден ден.

Младите мъже и жени сега могат да започнат да отслужват мисии съответно на 18 и 19 години, според личните обстоятелства и по решение на местните свещенически ръководители.

Бъдещите мисионери се умоляват да засилят подготовката си преди времето, което ще прекарат в ЦОМ.

“Бог ускорява Своето дело”, каза старейшина Холанд. “И Той се нуждае от все повече и повече готови и достойни мисионери, които да разпространяват светлината и истината, надеждата и спасението на Евангелието на Исус Христос в често мрачния и плашещ свят”.

Старейшина Холанд каза, че е възможно откриването на нови мисии.

За да се посрещне очакваното увеличение на мисионерите в мисиите по света, времето, прекарвано в ЦОМ за всички мисионери ще бъде съкратено с една трета. Наскоро въведеният 12-седмичен курс за обучение на мисионерското поле, допълнително ще подобри подготовката на мисионерите. ■

Прочете повече, като потърсите “missionary age requirement” на news.lds.org.

Учения за нашето време

От октомври 2012 г. до март 2013 г. уроците в четвъртите недели за Мелхиседековото свещеничество и Обществото за взаимопомощ следва да бъдат подготвяни от една или повече речи, произнесени на общата конференция, октомври 2012 г. През април 2013 г. речите могат да бъдат избирани от октомврийската конференция 2012 г. или от априлската конференция 2013 г. Президентите на кол и окръг следва да изберат кои речи ще се използват в техните области.

Научете повече, като прегледате раздела “Учения за нашето време” на майския брой 2012 г. на *Лиахона* (lds.org/liahona). ■

Дойди, следвай Ме е нова учебна програма, която ще помогне на учителите да преподават по начина на Спасителя и ще помогне на младежите да станат по-пълно обърнати в Евангелието.

Църквата обявява нова младежка програма за 2013 г.

Църквата обяви нова учебна програма – *Дойди, следвай Ме: източници за обучение на младежи* – за кворумите на Аароновото свещеничество, Младите жени и младежките класове в Неделното училище за 2013 г.

Една от основните цели на *Дойди, следвай Ме* е да помогне на учителите – в църквата и у дома – да преподават като Спасителя, превръщайки уроците повече в разговори, съсредоточени върху Евангелието. Младежите ще бъдат приканени да играят по-голяма роля в преподаването и научаването.

“Фокусът е върху укрепване и изграждане на вяра, обръщане и свидетелство, като се използват най-новите поучения на висшите ръководители и на общите президентства на помощните организации”, гласи писмото на Първото Президентство от 12 септември 2012 г.

Дойди, следвай Ме е организирана в части, съсредоточени над една доктринална тема месечно и споделяни в класовете на Неделното училище, Младите жени и Аароновото свещеничество.

Всяка част съдържа повече уроци, отколкото могат да бъдат

преподадени за 1 месец, тъй че учителите и ръководителите са помолени да търсят вдъхновение и координация, за да определят кой урок да използват.

Едно ново ръководство, *Преподаване на Евангелието като Спасителя*, ще помогне на учители и ръководители по-добре да разберат как да адаптират уроците към конкретните нужди на своите младежи и как да им помогнат да изучават Евангелието.

Всички уроци могат да се отпечатат от Интернет. Печатните версии на *Дойди, следвай Ме* ще бъдат на разположение на по-късна дата. До края на 2012 г. всичките уроци ще бъдат на разположение онлайн на 23 езика.

Членове, ръководители и учители могат да разглеждат новата учебна програма онлайн на lds.org/youth/learn.

Областните и местни ръководители ще осигурят обучение за ръководители и учители преди края на 2012 г. ■

Научете повече на news.lds.org.
Вж. и стр. 96 в този брой.

Нови инструменти помагат на членовете да подготвят имена на роднини

В писмо от 8 октомври 2012 г. Първото Президентство приканва членовете, в частност младежи и несемейни пълнолетни младежи, да получат пълните благослови на храма, като подготвят имена на свои роднини за предаване в храма.

Нещо повече, насърчават се хората с “с голям брой запазени имена на роднини да предадат тези имена бързо, тъй че да могат да бъдат изпълнени необходимите обреди”.

За да помогне на членовете да откликнат на призива на Първото Президентство, Църквата развива нови източници, които могат да бъдат намерени на 10 езика на familysearch.org.

Нов ъпгрейд на new.familysearch.org, наречен Family Tree, например предлага по-обхватен подход към семейната ни история, като позволява на потребителите (1) да свързват и работят съвместно по семейните линии, (2) да редактират и трият неверни данни и (3) лесно да изпращат имена на предци за храмовите обреди. Потребителите също така могат да намерят видео филми на “Assigning Names to the Temple” и друго обучение на familysearch.org/treetraining. ■

Старейшина Крейг К. Кристенсън

От Президентството на Седемдесетте

Старейшина Крейг К. Кристенсън започва да служи като член на Президентството на Седемдесетте на 1 август 2012 г. след призоваването му на този пост през април 2012 г.

Роден в семейството на Шерън и Колийн Кристенсън в Солт Лейк Сити, Юта, САЩ, през март 1956 г., старейшина Кристенсън расте в активно, грижовно семейство на членове на Църквата. Той подчертава, че винаги е вярвал, че Евангелието е истинно, при все това свидетелството му укрепва по време на мисионерската му служба в Чили.

“Като мисионер желанието ми да чувствам Светия Дух стана постоянно, а свидетелството ми за Евангелието се задълбочи и стана далеч по-осезаемо за мен”, казва той. По време на мисията си той развива обич към Книгата на Мормон, която може да се почувства и в поученията му днес.

Старейшина Кристенсън е член на Първия кворум на Седемдесетте от 2002 г. Последната му отговорност е изпълнителен директор на Свещенически отдел. Предишните му призвания включват президент на област Мексико Юг, президент на мисия Мексико Сити Изток, висш съветник и президент на мисия в кола.

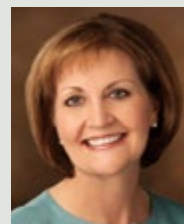
Старейшина Кристенсън има бакалавърска степен по счетоводство от университет “Бригъм Йънг” и магистърска степен по бизнес администрация от университета на Вашингтон. Той е притежавал и ръководил авто къщи и фирми за недвижимите имоти и е бил гостуващ преподавател в няколко университета.

На 28 март 1978 г. старейшина Кристенсън сключва брак с Дебора Джоунз. Те живеят в Холадей, Юта, имат 4 деца и 5 внука. ■

Общи президентства на помощните организации ОБЩЕСТВОТО ЗА ВЗАИМОПОМОЩ

Керъл М. Стивънз
Първи съветник

Линда К. Бъртън
Президент

Линда Ш. Рийвз
Втори съветник

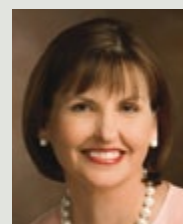
МЛАДИТЕ ЖЕНИ

Мери Н. Кук
Първи съветник

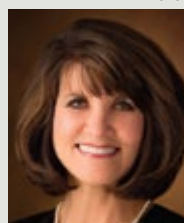

Илейн Ш. Долтън
Президент

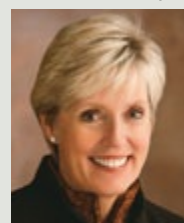

Ан М. Диб
Втори съветник

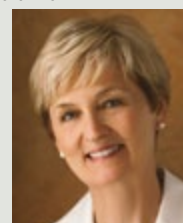
НЕДЕЛНО УЧИЛИЩЕ ЗА ДЕЦА

Джийн А. Стивънз
Първи съветник

Розмари М. Уикзъм
Президент

Шерил А. Есплин
Втори съветник

МЛАДИ МЪЖЕ

Лари М. Гибънз
Първи съветник

Дейвид Л. Бек
Президент

Адриан Очоа
Втори съветник

НЕДЕЛНО УЧИЛИЩЕ

Дейвид М. Маконки
Първи съветник

Ръсел Т. Осгъторп
Президент

Матю О. Ричардсън
Втори съветник

Една крачка на
вяра, от Майкъл Т.
Малм

*“И учениците,
като видяха (Исус)
да ходи по езерото,
смутиха се ...*

*А Исус веднага им
проговори, казвайки:
Държайте! Аз съм;
не бойте се.*

*И Петър в отговор
Му рече: Господи,
ако си Ти, кажи ми
да дойда при Тебе
по водата.*

*А Той рече:
Дойди. И Петър
слезе от ладията
и ходеше по водата
да иде при Исуса”
(Матей 14:26–29).*

“Имам удоволствието да обявя, че, считано от днес, всички достойни и способни млади мъже, завършили гимназия или неин еквивалент, независимо от това къде живеят, ще имат възможността да бъдат препоръчвани за мисионерска служба с навършване на 18 години, вместо 19”, обяви президент Томас С. Монсън по време на откриващата сесия на 182-та полугодишна обща конференция на Църквата. Той каза също, “Днес имам удоволствието да обявя, че способните, достойни млади жени, които имат желание да служат, могат да бъдат препоръчвани за мисионерска служба с навършване на 19 години, вместо 21”.

ЦЪРКВАТА НА
ИСУС ХРИСТОС
НА СВЕТИИТЕ
ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ